

ΔΙΕΥΘΥΝΕΙ Η ΚΑ

ΠΟΥΠΑ
Ι.
ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 9

ΑΟΔΟ

ΑΘΗΝΑΙ

14
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
1938

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΧ. 4

ΜΕΤΑΞΥ ΣΟΒΑΡΟΥ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΥ

ΝΕΟΙ ΟΒΙΔΙΟΙ

Ἄφ' οὗ ὁ ῥωμαῖος ποιητὴς παρ' ὅλην τὴν γοητείαν τῆς ἀπέραντης φαντασίας του δὲν τὰ κατὰφερε νὰ πείσῃ οὔτε τοὺς συγχρόνους του οὔτε τοὺς μεταγενεστέρους ὅτι ὁλόκληρος ὁ κόσμος κι' ἡ βαθμιαία ἐξέλιξις του εἶνε ἀποτέλεσμα τῶν πλέων ἀπιδάτων μεταμορφώσεων, πὼς θέλετε, σὰς παρακαλῶ, ν' ἀποδείξωμε ἐμεῖς καὶ νὰ σὰς πείσωμε ὅτι ὅλες αὐτὲς ἡ προαγγελλόμενες καὶ μαγειρευόμενες ἐν κρυπτῷ καὶ παραβύσῳ μεταμορφώσεις τοῦ ΑΟΔΟ πρόκειται πράγματι νὰ δημιουργήσουν ἕναν νέον κόσμον τελείως διαφορετικὸν καὶ ἀσυγκρίτως καλῦτερον ἀπὸ τὸν παλαιόν.

Ὅταν μάλιστα ἡ ἐξαλλή καὶ ἀδιόρθωτη Εὐρώπη ἔρριπται στὰ πρόθυρα ν' ἀνασκαφῇ μὲ θόιδες τῶν 42, εἶνε φυσικὸ νὰ φαίνεται κάπως παράκαιρη, τολμηρὴ ἢ καὶ ἀνόητη ἡ προσπάθεια μιᾶς ομάδος μικρῶν ὀβιδίων ποὺ ἐννοοῦν σᾶναι καὶ καλὰ νὰ βομβαρδίσουν τὸν περιοδικὸν τύπον τῆς Ἑλλάδος μὲ... ἐξοντωτικὰς καινοτομίας!

Κι' ὁμῶς πρέπει νὰ πεισθῇτε. Προέπει μὲ κάθε θυσία, ἔστω καὶ ἂν χρειασθῇ νὰ πετάμε μέχρις Ὀκτωβρίου τρακατροῦκες στὰ πόδια σας, πρέπει ὅπωςδήποτε ν' ἀποσπασθῇ ἡ προσοχὴ σας ἀπὸ τὰ ἄλλα μεγὰ θέματα καὶ γεγονότα ποὺ σὰς ἀπασρολῶν καὶ νὰ στραφῇ ὁλόκληρη στὸ ΑΟΔΟ!

Γιὰτὶ, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲν ὑπάρχει πῶς σοβαρὸ καὶ πῶς ἐνδιαφέρον θέμα ἀπὸ τὸ ΑΟΔΟ.

Ἐμεῖς ἄλλως τε δὲν ζητᾶμε τὰ χρήματά σας, δὲν ζητᾶμε ἐλεημοσύνην. Γνωρίζετε βέβαια τὸ ἀνέκδοτον τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου ἀναπήρου μὲ τὰ κομμένα γέφια. Καθάταν σ' ἕνα σταυροδρόμι κ' εἶχε ἐπάνω στὸ στήθος του μιὰ τέτοια πινακίδα :

«Δὲν ζητῶ χρήματα, δὲν ζητῶ ἐλεημοσύνην».

Οἱ διαβάται, ἄλλοι προσπερνοῦσαν ἀδιόφοροι, ἄλλοι, πῶς περιέργοι ἐσκυβαν καὶ τὸν ρωτοῦσαν :

— Μὰ ἐπὶ τέλους, χριστιανέ μου, τί ζητᾶς :

— Νὰ μοῦ εὐχῇς λίαν τὸ σθέροκο ἄνθος πέ μου; Μ' ἔχει τοελλάνει ἡ φαγούρα!

Καὶ τότε τοῦ κ' ἐμεῖς λέμε στοὺς ἀναγνώστες μας χωρὶς νάγουμε εὐτυνῶς οὔτε φαγούρα, οὔτε πρὸς δυστυχία τους, κομμένα τὰ χέρια...

— Δὲν ζητᾶμε τὰ χρήματά σας, δὲν ζητᾶμε ἐλεημοσύνην. Ζητᾶμε ὁμῶς νὰ μᾶς βοηθήσετε νὰ κάμουμε τὸ ΑΟΔΟ, τὸ πρότυπο ποὺ ἐφιλοδοξήσαμε.

Ἀπὸ αὔριο ἀμέσως μόλις σὰς λέγουν οἱ φίλοι σας «Καλημέρα» νὰ τοὺς ἀπαντᾶτε «26 Ὀκτωβρίου». Καὶ ὅταν σὰς καλησπερίζουν νὰ τοὺς λέτε «ΑΟΔΟ». Μιὰ, δύο, τρεῖς, πέντε, δέκα φορές... ὥς πὺ νὰ σὰς σπᾶσουν στὸ ἐξέλι! Θὰ πονέσετε, θ' ἀρρωστήσετε, θὰ κρεβάτωθῇτε ἰσως, θὰ πεθάνετε, ἀλλὰ θὰ ἔχετε τοῦλάχιστον τὴν συνείδησιν ὅτι ἐκάματε τὸ καθήκον σας ἀπέναντι τοῦ ΑΟΔΟ καὶ τῆς... ἀνθρωπότητας.

Αὐτὸ ὀφείλει νὰ κάμῃ κάθε ἀναγνώστης. Κι' ἂν θ' ἀναγνώστης! Μεγάλος λόγος!

Κάποιος καλὸς φίλος ποὺ τοῦ ἀνέπτυσσα προχθὲς προφορικῶς τὸ μεγαλεπήβολο αὐτὸ σ' ἴδιο, μοῦ εἶπε μὲ ἀφέλειαν τριῶν δρεφῶν :

— Καλὰ καὶ ἅγια δὲ αὐτὰ ποὺ λές. Καὶ εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ δράσω. Ἄμα ὅμως πεθάνω—κι' εἶνε δύσκολο νὰ γλυτώσω—θὰ χῶσετε ἕνα σίγουρο ἀναγνώστη. Ἐμένα.

Πρὸ τοῦ ἐπιειρημάτος αὐτοῦ ἀόχισα νὰ κλονίζωμαι. Γιατὶ προφαντικὰ δὲν ἤξερα ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἂν ὑπῆρνε καὶ δευτέρως «σίγουρος» ἀναγνώστης. Ἐνῶ ὁ φίλος ποὺ μοῦ μιλοῦσε ἦταν ἀληθινὰ «σίγουρος». Ἐρχόταν τακτικὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκδόσεως κάθε φύλλου καὶ τὸ ἐδιάβαζε ἀπὸ τὴν πρώτη ὥς τὴν τελευταία σελίδα...

Ἐνῶ ἔτσι ἀμυηταλάντευτομονα ἦρθε μιὰ παρήγορη πληροφορία τοῦ Διανειριστοῦ μου νὰ μὲ καθυσυνάσῃ. Εἰσήλασε ἀσθμαϊκῶν καὶ καθίδρος στὸ Γραφεῖο. Καὶ μᾶς ἐβεβαίωσε ἐπὶ λόγῳ τιμῆς ὅτι εἶδε μὲ τὰ μάτια του στὸ τραινὸ κάποιον νεαρόν κύριον νὰ καστῇ τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ ΑΟΔΟ. Εἶχε ξεχάσει ὁ καυμῆνος ὅτι ἀπέναντι στὸ καθίσμά του ὑπῆρνε καθοφέτης. Ὅταν τὸ θυμῆθηκα καὶ τοῦ τὸ θυμῆσα ἦταν ἀρνά. Ἡ ἀδηγία νὰ τὴν προπαγάνδα τοῦ ΑΟΔΟ εἶναι δοθὴ στὸν καλὸ καὶ ἀνυπόμονο φίλο μας, ποὺ ἔσυνε ἐν τῷ μεταξὺ τρέγοντας νὰ νὰ τεθῇ ἐπὶ τὸ ἔργον. Γιὰ νὰ μὴν εἶνε λοιπὸν ὁ δυστυχὴς αὐτὸς ἰδεολόγος τὸ μοναδικὸν θύμα καὶ γιὰ νάγουμε ἄσυνη τὴν συνηθισμένη μᾶς ἐνόρση τὸ παρόν. Ἰσως παρήγορη ἀπὸ τὸ κήρυμά μας—ποὶς ἀλλὰ—ἕνας ἀκόμη σίγουρος ἀναγνώστης! Ὁ Διορθωτὴς τοῦ ΑΟΔΟ!

Ι. Δ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ

ΣΑΝΤΡΟ ΜΠΟΤΙΤΣΕΛΙ : «ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ»

ΣΥΓΚΡΑΤΗΣΑΤΕ ΑΥΤΗΝ
ΤΗΝ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΝ

ΤΟ ΑΟΔΟ
ΕΙΣΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΠΕΡΙΟΔΟΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ
ΑΞΙΟΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΕΚΛΕΓΤΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

ΤΕΤΑΡΤΗ
26
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
1938

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΜΥΡΟΒΑΗΤΟΥ

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΓΕΡΟΙ

Ἀντικρύζω μὲ δέος τὸν νεκρὸ τοῦ Ἁθανασίου Παπαχειμῶνα στὸ Κορωπί. «Ἐτῶν ἑβδομήντα—ἀντιγράφω ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας—θέλων ν' αὐτοκτονήσῃ ἐτοποθέτησε εἰς τὸ στόμα του φυσίγγιον δυναμίτιδος, ἀκολουθῶς δὲ ἔθεσε πῦρ εἰς τὴν θρυαλλίδα του. Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσαν ἐκρηξιν ὁ ἀηληπισμένος γέρονς ἐτραυματίσθη θανασίμως εἰς τὴν κεφαλὴν».

Δὲν εἶνε μόνον ὁ τρόπος, εἶνε αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ αὐτοκτονία τῶν γερόντων ποὺ ἀναστατώνουν τὸν ἄνθρωπον. Εἶνε συχνὰ τὰ κρούσματα κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸ. Πρεσβύται ποὺ ἔκαμψαν τὴν ἑκτην δεκαετηρίδα τους δὲν ἔχουν τὴν ὑπομονὴ ν' ἀναμείνουν τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου. Διακινῶντες τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς διαδρομῆς γάνουν τὴν ψυχραιμίαν ὅταν στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος ἀρχίζουν νὰ διακινῶνται οἱ ὄχθες τῆς Ἀγερούσιας. Ἐπέρασαν τῆς τρικυμίας τῆς πρώτης νεότητος καὶ δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος τους, ἐδοκίμασαν τῆς ἀπογοητεύσεως τῆς ζωῆς καὶ πάλι ἔμειναν στὸ κατὰστροφικόν, οἱ θύελλες τῶν δυστυχῶν ἐκλυδώνισαν τὸ σκάφος καὶ ὑπέμειναν τὸν κλονισμό. Καὶ τὴν ὥρα αὐτῇ τοῦ σουρουπώματος ποὺ ἡρεμοῦν τὰ κύματα καὶ δὲν ὑπολείπονται παρὰ ἐλάχιστα μίλλια γιὰ τὸν λιμένα σωτηρίας, δύνουν μπαροῦτι γιὰ νὰ τινάξουν στὸν ἄερα τὸ πλεούμενον.

Δὲν εἶνε ἕνας, οὔτε δύο. Τὰ σημερινὰ γηραιὰ δὲν ἔχουν τὴν γαλήνη ποὺ διέκρινε τοὺς παλαιότερους γέροντας. Εἶχαν ἐκεῖνοι τὴ σοφίαν τῆς ἡλικίας τους, κι' ὅσο κι' ἂν τοὺς ἐβάθυνε ἡ ζωὴ δὲν ἀπεφάσιζαν νὰ παραβιάσουν τὴν ἔξοδο. Ὅτι κι' ἂν ἦταν προτιμωσαν τὸ γνωστὸ παρὸν ἀπὸ τὸ ἀγνωστὸ μέλλον. Ἡ ζωὴ δὲν εἶχε γνωρίσει φίλους πῶς φανατικούς ἀπὸ τοὺς γέροντας. Τοὺς ἐρήμαζε καὶ τὴ λάρτρευσαν, τοὺς ἐτσάκιζε κι' ἔτρεμαν μὴπως τὴ γάσουν. Καμμιὰ γὰρ δὲν τοὺς ἀπέμενε. Τὰ κουρασμένα μάτια τους θαμπῆς συνελάνθαναν τῆς μοσφῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων. Σβυσμένοι ἐφθάναν στὴν ἀκοή τους οἱ ἦγοι. Μόλις διατηροῦσαν τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐρωτικῶν ἀσπασμῶν καὶ τὰ χέλια τους ποὺ ἐβόωσαν ἔξανθους βοστώνους τρέμουν τώρα γιὰ νὰ φέσουν στὰ χεῖλη τὸ φλυτζάνι μὲ τὸ γάλα. Κλονίζονται τὰ γόνατα πονοῦν τὰ σκουριασμένα κόκκαλα. Ἀπὸ τὰ τοιανταῖα μαργαριτάρια τοῦ στόματος δὲν ἀπέμειναν παρὰ οἱ τρεῖς αὐτὲς κουφάλες, μαῦρες ἐτοιμόρροπες σπηλιές. Δὲν τολμοῦσαν νὰ κυτταχτοῦν στὸν καθρέφτη καὶ οἱ φωτογραφίες τῶν παλῶν καιρῶν τοὺς γέμιζαν μὲ δάκρυα τὰ μάτια.

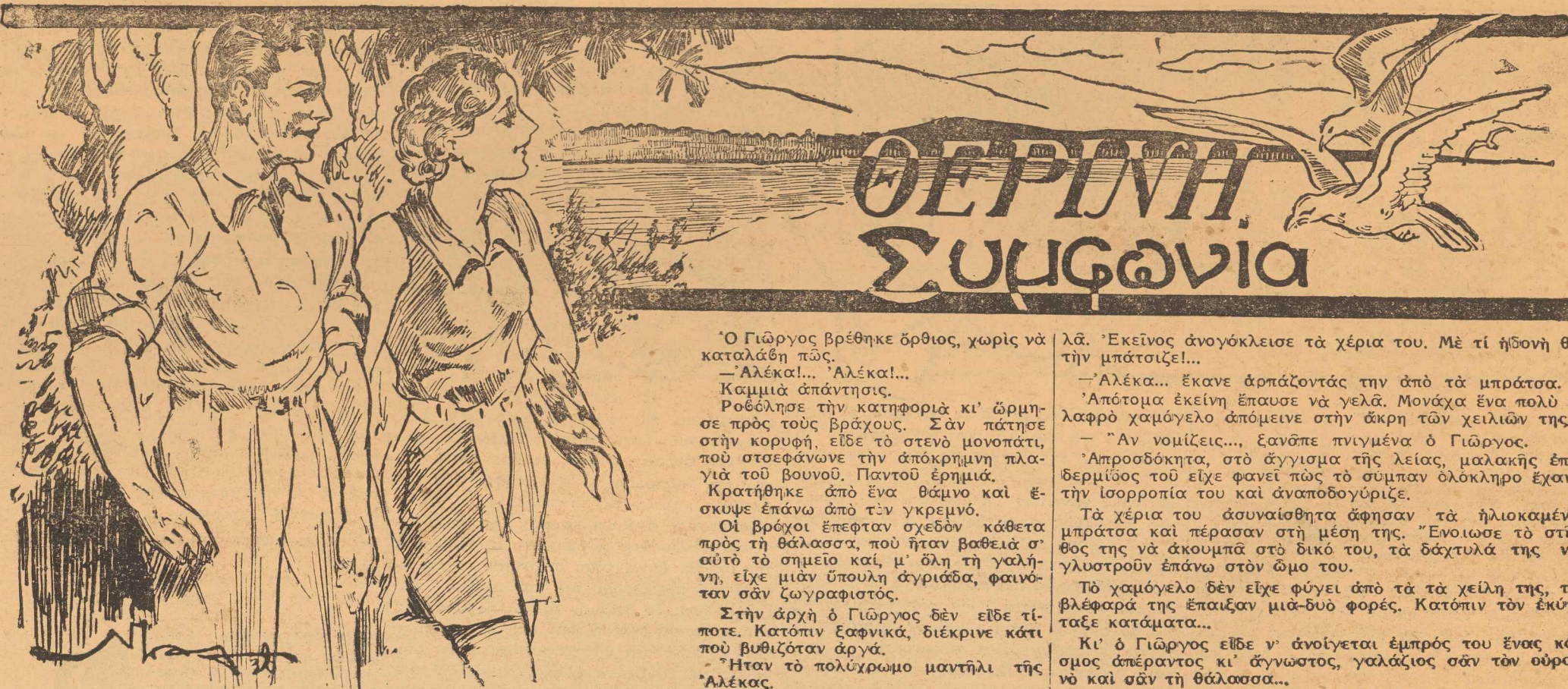
Ὅλα τοὺς τὰ εἶχε πάρει ἡ ζωὴ, ἀλλὰ τῆς τὰ συγχωροῦσαν, κι' ἀντὶ τὸ ἐλασθύνον τὴν ἐγκαταλείφουν, τὴν ἰκέτευαν γιὰ μιὰ μικρὴ ἀκόμη παράτασι τῆς ἀδείας παραμονῆς στὰ βασίλειά της. Νὰ μείνουν ἀκόμα, νὰ μείνουν ὅς εἶνε καὶ τέτοια ἐρείπια. Πάντα κατὰ ὑπολείπονταν νὰ συμπληρώσουν. Νὰ χαροῦν καὶ τὸ φετεινὸ φθινόπωρο, Νὰ φιλήσουν τὰ στέφανα τοῦ γιοῦ τους νὰ πιάσουν τὸ ἐγγονάκι στὴν ἀγκαλιά καὶ πρὸ παντός, νὰ ζήσουν.

Δὲν διάζονταν ἄλλοτε οἱ γέροι. Ἐσπρναν τὰ θήματα κάτω ἀπὸ τοὺς πλατάνους τοῦ Ζαππείου καὶ δόξαζαν τὸν οὐρανὸ ποὺ τοὺς ἐχάρισε ἀκόμα μιὰ μέρα. Βάδιζαν πρὸς τὸ τέρμα μὲ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ἀργῶν κινήσεων, κι' ὅταν συνεπλήρωναν τὸν κύκλο τῶν ἡμερῶν τους ἐλογουσαν τὸν κόσμον ποὺ ἄφιναν γύρω τους γιὰ νὰ κλείσουν τὰ μάτια, γαλήνιοι, καὶ νὰ παραδώσουν τὴν ψυχὴν στὸν Κύριόν τους.

Τὶ ἔπαθαν οἱ σημερινοὶ γέροι; Ἀφίουν μπαρουτοκαπνισμένοι τὴν ζωὴν. Κυριεύονται ἀπὸ τὴν νευρικότητα τῆς νεότητος καὶ τότε μὲ τὰ πιστόλια καὶ τότε μὲ τὴν κίνη τὸς σπεύδουν νὰ δραπέτεύσουν τὴ στιγμή ποὺ δὲν τοὺς χωρίζει παρὰ ἕνα θῆμα ἀπὸ τὴν κανονικὴν ἔξοδόν της.

Ἡ σπουδὴ αὐτῇ τῶν σημερινῶν γερόντων εἶνε ἀπὸ τῆς χαρακτηριστικώτερας ἐκδηλώσεως μιᾶς γενεᾶς ποὺ ἀρχίζει νὰ χάνῃ τὴν ψυχραιμίαν της. Τῆς λείπει τὸ θάρρος τῆς ἀγάπης τῆς ζωῆς, γιὰ νὰ θυμῆθαι τὴν φράσιν τοῦ Ζαν Ζωρῆς. Κι' ὅταν λείψῃ αὐτὸ ἔλειψε τὸ πᾶν.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΕΡΙΝΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Ο Γιώργος βρέθηκε όρθιος, χωρίς να καταλάβει πώς.
— Άλέκα!... Άλέκα!...

Καμιά απάντηση.
Ροδούσε την κατηφορία κι όρμησε προς τους βράχους. Σάν πάτησε στην κορυφή, είδε το στενό μονοπάτι, που στεφάνωνε την απόκρημνη πλαγιά του βουνού. Παντού έρημια. Κρατήθηκε από ένα δάμνο και έσκυψε επάνω από τιν γκρεμό.

Οι βράχοι έφευγαν σχεδόν κάθετα προς τη θάλασσα, πού ήταν βαθιά σ' αυτό το σημείο και, μ' όλη τη γαλήνη, είχε μιάν ύπουλη αγριότητα, φαινόταν σαν ζωγραφιστός.

Στην άρχη ο Γιώργος δέν είδε τίποτε. Κατόπιν έσφηνικά, διέκρινε κάτι που βυθιζόταν άργά.

Ήσαν το πολύχρωμο μαντήλι της Άλέκας.

Λά. Έκείνος άνογόκλεισε τά χέρια του. Μή τί ήθύνθι θά την μπάτοϊζει!...

— Άλέκα!... Έκανε άρπάζοντάς την από τά μπράτσα.

Άπότομα εκείνη έπαυσε νά γελά. Μονάχα ένα πολύ έλαφρό χαμόγελο άπόμεινε στην άκρη τών χειλιών της.

— Άν νομίζεις!... Έανόπε πνιγμένα ο Γιώργος.

Άπροσδόκητα, στό άγγισμα της λείας, μαλακής επιδερμίδος του είχε φανεί πώς τό συμπαν όλοκληρο έχανε την ίσορροπία του και άναποδογύριζε.

Τά χέρια του άσυναίσθητα άφησαν τά ήλιοκαμένα μπράτσα και πέρασαν στη μέση της. Ένοιωσε τό στήθος της νά άκούμα! στό δικό του, τά δάχτυλά της νά γλιστρούν επάνω στόν ώμο του.

Τό χαμόγελο δέν είχε φύγει από τά τά χείλη της, τά βλέφαρά της έπαιξαν μά-δου φορές. Κατόπιν τόν έκύταξε κατάματα...

Κι' ο Γιώργος είδε ν' άνοιγεται έμπρός του ένας κόσμος άπέραντος κι' άγνωστος, γαλάσιος σαν τόν ούρανο και σαν τη θάλασσα...

Κ. ΑΛΕΞΗΣ

Στην άρχη ο Γιώργος δέν είδε τίποτε. Κατόπιν, έσφηνικά, διέκρινε κάτι που βυθιζόταν άργά.

ΜΕ ΤΟΝ «ΝΑΥΑΡΧΟ ΜΙΑΟΥΛΗ» ΣΤΗΝ ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ

ΠΩΣ ΕΦΙΛΟΞΕΝΗΣΕΝ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α' ΤΟΥΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΤΟΠΟ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ

Τό καλοκαίρι πός τό φθινόπωρο τοῦ 1899, σηματοφόρος τότε στό Β. Ναυτικό, θροσκόμενον μέ τό εὐδωρο «Ναύαρχος Μιαούλης» στην Κοπεγχάγη τῆς Δανίας.

Κάναμε ένα μεγάλο εκπαιδευτικό ταξίδι σέ ὅλη τήν Εὐρώπη καί ἦταν ἐπιθυμία τοῦ τότε Βασιλέως μας Γεωργίου τοῦ Α' νά ἐπισκεφθούμε καί τή χώρα τῆς γεννήσεώς του. Φτάσαμε κάποιο μεσημέρι τοῦ Σεπτεμβρίου, ἄν θυμῶμαι καλά, καί ὅσοι δέν εἴχαμε ὑπηρεσία θηήκαμε τό ἀπόγευμα μέ πολιτική περίβολη γιά νά ἐπισκεφθούμε τήν πόλιν.

Ἐξάφην σ' ένα δρόμο συναντήσαμε τυχαίως τόν Βασιλέα μας, πού μέ τό πολιτικό του σασκάκι ἔκανε καί αὐτός τόν περίπατό του καί ἀνακατεύονταν μέσα στό πλῆθος σάν νά ἤθελε νά κρύψῃ τήν ἰδιότητά του. Σταθήκαμε καί τόν χαιρετήσαμε. Μᾶς ἀναγνώρισαν ἀμέσως ἀπό τίς φωνηονηλίες μας. Μᾶς φώναξαν κοντά του καί μᾶς εὐχίσθηκε τό καλῶς ὥρισε, ἔπειτα δέ μᾶς εἶπε:

— Πέστε στόν κυβερνήτη σας νά ἔλθῃ αὐριο τό πρωί νά μέ ὄρῃ, τόν θέλω...

Πραγματικῶς, τήν ἄλλη μέρα οἱ κυβερνήτης μας, ὁ τότε ἀντιπλοίαρχος Θεοδόρης Θεοδόρη, πῆγε καί παρουσιάστηκε στό Βασιλέα μας, ἐκείνος τοῦ εἶπε πῶς θάρρη μιά μέρα στό πλοίο νά δῇ καί ὅλους τοὺς ἄλλους ἀξιωματικούς ἀπό κοντά.

Ἦταν ἀπό λίγες μέρες τόν δεχθήκαμε. Γύρισε ὅλο τό πλοίο, πῆγε καί στην παρακότερη τρύπα καί ἔμεινε πολύ εὐχαριστημένος ἀπό τήν καθαριότητα καί τήν τάξη.

Ἐδῶ δέν εἶνε ἀσκόπο νά διηγηθῶ καί κάποιο εὐθεῖο ἐπεισόδιο. Ὅταν πῆγε στίς μηχανές, ρώτησε κάποιον ἀπό τοὺς μηχανικούς μέ πληροφωρία: Ἐντονε ὅμως ὁ μηχανικός αὐτός νά εἶνε ἕνας ἀπό τοὺς Ἑγγλέζους, πού εἶχαν πρὶν ἐλθόν κατατάξει στό ἑλληνικό Ναυτικό, καί πού δέν εἶχαν ἀκόμη συνήθειαν νά χειρίζονται μέ εὐκολία τήν γλῶσσα τοῦ Σολωμοῦ. Καθῶς δέ μπροστά στην Α. Μ. εἶχε καί κάποιο σχετικό τράκι, τά ἑλληνικά του ἦταν λιγνά ἀλαμπουρνέζικα καί ὁ Βασιλεὺς δέν καταλάβαινε τίποτα. Μᾶςα στή γενική θυμῶδα, ἔσπευσε ὁ κυβερνήτης νά ἐξηγήσῃ στόν Ἀνακταί τὰ συμβαίνοντα. Τότε ἡ Α. Μ. τοῦ μίλησε ὀργλικά: Ἐπειδὴ ὅμως συνέβη ὥστε ὅλοι οἱ ἀνθρώποι ἐξέιναι μας νά μὴ ἔχουν τήν εὐκαιρία, δαί τὸ γρόνια καί γρόνια πού εἶχαν στην Ἑλλάδα, νά μιᾶνε τὴν μητρική τους γλῶσσα, ἀφοῦ εἶχαν μάλιστα καί Ἑλληνίδες γυναῖκες ὁ περισσότερο, τά εἶχαν ἔξωσθαι καί ἐγγλέζικα τους, γαρίε νά καταμέρουν νά μάθουν καί ἑλληνικά.

Τό ἀποτέλεσμα λοιπόν ἦταν νά μὴν τά καταφέρῃ οἱ μηχανικοὺς μας καλλίτερα καί στή γλῶσσα τοῦ Σατέσπιρ. Τότε ὁ θυμωμένος ἐκείνος Βασιλεὺς γελώντας τοῦ λέει:

— Μά, ἐπὶ τέλους, ἐσεῖς τί γλῶσσα μιλάτε;

Μετά τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ πλοίου, ἐπιθεώρησε καί ὅλο τό πληρωμα παρατεταγμένο στό κατάστρωμα. Πολλές φορές σταματοῦσε καί ρωτοῦσε τοὺς νούτας ἄν εἶνε εὐχαριστημένοι, ἄν εἶνε καλά στην ὑγεία τους καί ἄν ἔχουν τακτικά εἰδοθεῖς ἀπὸ τίς οἰκονομικές των. Περισσότερη ὅμως ἐντύπωση τοῦ ἔκανε ἕνας Σπρωτῶτης δίπλος ἀκόμα θυώμας τὸ θνομά το. Κατέχη τὸν λέγαν: ἦταν κοντός, δυὸ πηχούς ἀνθρώπος, μελαύδα, μέτρος σχεδόν, σάν νά εἶνε ὀργῶνος τὸ τοῦραί το, τὸν ἔκανε νοδὸ καί ἔπαισε φιλοκουδέντα μαζί του ὡς ἕνα τέταρτο.

Ἐπειτα ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νά μᾶς δῇ ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς ἀπὸ κοντά, καί νά πῇ ἕνα ποτήρι στην ὑγεία μας. Μαζευτήκαμε λοιπόν ὅλοι στό διαμέρισμα τῶν ἀξιωματικῶν, ὅπου ὁ Βασιλεὺς μας, ὠφνώντας τὸ ποτήρι τῆς συμπαγίας, μᾶς εἶπε:

— Χαίρω πού πῖνω στήν ὑγεία σας στόν τόπο τῆς γεννήσεώς μου.

Μόλις τελείωσε τά λίγα λόγια του ἡ Α. Μ., ὁ κυβερνήτης μας φώναξε: Ἐζητο ὁ Βασιλεὺς! Ὅλοι ἐπανελάβαμε μέ ἄνθουςισιὰ τὸ χεῖρ κοινεθιάζοντες φίλοι καί οἱ κείο τὸνο μέ τό γνωστὸ χιούμορ τοῦ.

Ἐργόμεστε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Λοιπὸν ἡ Α. Μ. μᾶς ρώτησε:

— Ἦταν ὡμορφες ἐκεῖ οἱ κυρίες; Γνωρίσατε ἀρκέτες; Πῶς τά περάσατε;

Καί ἔπειτα, γελώντας κάτω ἀπὸ τά μεγάλα του μουστάκια, πρόσθεσε:

— Καί εἰσάστε ὅλοι καλά στην ὑγεία σας;

Ἦταν μᾶς εἶπε πῶς τὴν Κοπεγχάγη δὲ περάσουμε καλά, γαίετὶ ὁ κόσμος εἶνε καλὸς καί φιλόθεος. Μᾶς ρώτησε ἄν εἴχαμε πᾶει τὸ «Τίβολι», ἕνα κέντρον διασκεδάσεως, ὅπου μαζεύονταν ὅλοι ὁ ὠρατικόςμος τῆς Κοπεγχάγης. Μᾶς ὑποσχέθηκε δέ πῶς θά φροντίσῃ νά μπαῖνουμε ἐκεῖ μέσα μέ δωρεάν εἰσῆλθρο. Στὸ τέλος ὅμως μᾶς σύστησε γελώντας νά διασκεδάσουμε μέ ρέγουλα καί νά μὴν τό παρακάνουμε τό γλέντι.

Σὲ λίγες μέρες μᾶς εἰδοποίησε πῶς θά δεχθῇ τὴν ἐπιθεώρησιν στό πλοίο μας τὸν πατέρα του, τὸν Βασιλέα τῆς Δανίας Χριστιανό. Ἦρθε μέσα στό πλοίο ἀπὸ τίς ὀχτὼ τὸ πρωί καί ἀνέλασε τὴν κυβερνήσιν τοῦ γιά νά κἀν τὴν πῆλὴν τὸν πατέρα του νά τὸν δεχθῇ ὡς κυβερνήτης τοῦ ἑλληνικοῦ πλοίου. Ἀρχισὸν οἱ κανονικαὶ διαταγῆς τῆς ὑποδοχῆς καί νά δῇ τὴν ἀναγκαίαν διαταγῆς τῆς ἡμέρας δέ ὅλοι πῶς ὕστερα ἀπὸ τὸς χρόνους ὁ παλαιὸς δόκιμος τοῦ Δανικοῦ Ναυτικοῦ, θυμῶνται τόσο καλά τοὺς ναυτικούς κανονισμοὺς. Εἶχαμε στείλει τὴν ἀτμόκατο ἔξω γιά νά περιμένῃ τὸν πατέρα τοῦ Χριστιανό, ὁ Γεώργιος δέ μὴ τά κυδῖαι στό χεῖρ παρακολουθεῖς τὰς κινήσεις ἔξω στήν ἐπρᾶ. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, φανερώθηκε ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας καί ἡ ἀτμόκατος ἐκίνησε γιά τὸ πλοίο μας, μόνον πού ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔδωσε τὴν διαταγὴν ν' ἀρχίσουν οἱ κανονισμοὶ τοῦ χαιρετισμοῦ. Ὅταν ἡ ἀτμόκατος διπλώθηκε στό πλοίο μας, ὁ Βασιλεὺς μᾶς θροσκόναντὸν τὸ κεφαλόσκαλο γιά νά ὑποδεθῇ τὸν πατέρα του, ὅπως κάνουν σ' αὐτὲς τὴς περιστάσεις ὁπορευτικῶς οἱ κυβερνήται τῶν πλοίων. Ἀρμόνησα νά σὰς πῶς τὴν ἀτμόκατος πού ἐπέθανε ὁ Χριστιανός, τὴν κυβερνοῦσε, γάρνι τιμῆς, ὁ ὑπαρχος τοῦ πλοίου μας, ὁ τότε πλοίαρχος Πέτρος Γκίνιν.

Πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ νηραίου Βασιλέως, τῆς Δανίας εἶχαν παραταγθῇ ἀντὶ τῶν κεκαονισμένων ὀκτὼ ναυτῶν ὀκτὼ ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου. Ἀπᾶνὸν τὸ κεφαλόσκαλο οἱ δυὸ Βασιλεῖς φιλήθηκαν, ὅπως εἶνε ἄλλος τε ὀρισμένον ἀπὸ τὸ πρωτόκολλο γιά ὅλους τοὺς ἑσπεμένους. Μά ἐδῶ διέφερε τὸ πᾶγμα, γαίετὶ φιλοῦνται πατέρας καί υἱοὺς καί ὁ γέρω-Χριστιανὸς κομάρωνε πού ἔδωλε τὸ πειθὶ τοῦ Βασιλέως ἀπᾶνὸν τὸ δικό του ἔδωρος. Ἐκείνη τὴν ἱερὴ στιγμὴ εἶδμε ὅλοι πανερᾶ ἕνα δάκρυ νά κλύει ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ εὐτυχεμένου πατέρα. Ὁ Γεώργιος, ὡς κυβερνήτης πᾶ τοῦ πλοίου, περιέφερε τὸν πατέρα τοῦ ναυτοῦ καί τοῦ εἶδε, καὶ γονία τοῦ «Μιαούλη». Ἐπειτα, ὅταν τελείωσε καί ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ πληρώματος, μᾶς κάλεσε ὁ Βασιλεὺς μᾶς ὅλους στό διαμέρισμα τῶν ἀξιωματικῶν, ὅπου ὁ Βασιλεὺς μας, ὠφνώντας τὸ ποτήρι τῆς συμπαγίας, μᾶς εἶπε:

— Χαίρω πού πῖνω στήν ὑγεία σας στόν τόπο τῆς γεννήσεώς μου.

Μόλις τελείωσε τά λίγα λόγια του ἡ Α. Μ., ὁ κυβερνήτης μας φώναξε: Ἐζητο ὁ Βασιλεὺς! Ὅλοι ἐπανελάβαμε μέ ἄνθουςισιὰ τὸ χεῖρ κοινεθιάζοντες φίλοι καί οἱ κείο τὸνο μέ τό γνωστὸ χιούμορ τοῦ.

Ἐργόμεστε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Λοιπὸν ἡ Α. Μ. μᾶς ρώτησε:

— Ἦταν ὡμορφες ἐκεῖ οἱ κυρίες; Γνωρίσατε ἀρκέτες; Πῶς τά περάσατε;

Καί ἔπειτα, γελώντας κάτω ἀπὸ τά μεγάλα του μουστάκια, πρόσθεσε:

— Καί εἰσάστε ὅλοι καλά στην ὑγεία σας;

Ἦταν μᾶς εἶπε πῶς τὴν Κοπεγχάγη δὲ περάσουμε καλά, γαίετὶ ὁ κόσμος εἶνε καλὸς καί φιλόθεος. Μᾶς ρώτησε ἄν εἴχαμε πᾶει τὸ «Τίβολι», ἕνα κέντρον διασκεδάσεως, ὅπου μαζεύονταν ὅλοι ὁ ὠρατικόςμος τῆς Κοπεγχάγης. Μᾶς ὑποσχέθηκε δέ πῶς θά φροντίσῃ νά μπαῖνουμε ἐκεῖ μέσα μέ δωρεάν εἰσῆλθρο. Στὸ τέλος ὅμως μᾶς σύστησε γελώντας νά διασκεδάσουμε μέ ρέγουλα καί νά μὴν τό παρακάνουμε τό γλέντι.

Σὲ λίγες μέρες μᾶς εἰδοποίησε πῶς θά δεχθῇ τὴν ἐπιθεώρησιν στό πλοίο μας τὸν πατέρα του, τὸν Βασιλέα τῆς Δανίας Χριστιανό. Ἦρθε μέσα στό πλοίο ἀπὸ τίς ὀχτὼ τὸ πρωί καί ἀνέλασε τὴν κυβερνήσιν τοῦ γιά νά κἀν τὴν πῆλὴν τὸν πατέρα του νά τὸν δεχθῇ ὡς κυβερνήτης τοῦ ἑλληνικοῦ πλοίου. Ἀρχισὸν οἱ κανονικαὶ διαταγῆς τῆς ὑποδοχῆς καί νά δῇ τὴν ἀναγκαίαν διαταγῆς τῆς ἡμέρας δέ ὅλοι πῶς ὕστερα ἀπὸ τὸς χρόνους ὁ παλαιὸς δόκιμος τοῦ Δανικοῦ Ναυτικοῦ, θυμῶνται τόσο καλά τοὺς ναυτικούς κανονισμοὺς. Εἶχαμε στείλει τὴν ἀτμόκατο ἔξω γιά νά περιμένῃ τὸν πατέρα τοῦ Χριστιανό, ὁ Γεώργιος δέ μὴ τά κυδῖαι στό χεῖρ παρακολουθεῖς τὰς κινήσεις ἔξω στήν ἐπρᾶ. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, φανερώθηκε ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας καί ἡ ἀτμόκατος ἐκίνησε γιά τὸ πλοίο μας, μόνον πού ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔδωσε τὴν διαταγὴν ν' ἀρχίσουν οἱ κανονισμοὶ τοῦ χαιρετισμοῦ. Ὅταν ἡ ἀτμόκατος διπλώθηκε στό πλοίο μας, ὁ Βασιλεὺς μᾶς θροσκόναντὸν τὸ κεφαλόσκαλο γιά νά ὑποδεθῇ τὸν πατέρα του, ὅπως κάνουν σ' αὐτὲς τὴς περιστάσεις ὁπορευτικῶς οἱ κυβερνήται τῶν πλοίων. Ἀρμόνησα νά σὰς πῶς τὴν ἀτμόκατος πού ἐπέθανε ὁ Χριστιανός, τὴν κυβερνοῦσε, γάρνι τιμῆς, ὁ ὑπαρχος τοῦ πλοίου μας, ὁ τότε πλοίαρχος Πέτρος Γκίνιν.

Πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ νηραίου Βασιλέως, τῆς Δανίας εἶχαν παραταγθῇ ἀντὶ τῶν κεκαονισμένων ὀκτὼ ναυτῶν ὀκτὼ ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου. Ἀπᾶνὸν τὸ κεφαλόσκαλο οἱ δυὸ Βασιλεῖς φιλήθηκαν, ὅπως εἶνε ἄλλος τε ὀρισμένον ἀπὸ τὸ πρωτόκολλο γιά ὅλους τοὺς ἑσπεμένους. Μά ἐδῶ διέφερε τὸ πᾶγμα, γαίετὶ φιλοῦνται πατέρας καί υἱοὺς καί ὁ γέρω-Χριστιανὸς κομάρωνε πού ἔδωλε τὸ πειθὶ τοῦ Βασιλέως ἀπᾶνὸν τὸ δικό του ἔδωρος. Ἐκείνη τὴν ἱερὴ στιγμὴ εἶδμε ὅλοι πανερᾶ ἕνα δάκρυ νά κλύει ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ εὐτυχεμένου πατέρα. Ὁ Γεώργιος, ὡς κυβερνήτης πᾶ τοῦ πλοίου, περιέφερε τὸν πατέρα τοῦ ναυτοῦ καί τοῦ εἶδε, καὶ γονία τοῦ «Μιαούλη». Ἐπειτα, ὅταν τελείωσε καί ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ πληρώματος, μᾶς κάλεσε ὁ Βασιλεὺς μᾶς ὅλους στό διαμέρισμα τῶν ἀξιωματικῶν, ὅπου ὁ Βασιλεὺς μας, ὠφνώντας τὸ ποτήρι τῆς συμπαγίας, μᾶς εἶπε:

— Χαίρω πού πῖνω στήν ὑγεία σας στόν τόπο τῆς γεννήσεώς μου.

Μόλις τελείωσε τά λίγα λόγια του ἡ Α. Μ., ὁ κυβερνήτης μας φώναξε: Ἐζητο ὁ Βασιλεὺς! Ὅλοι ἐπανελάβαμε μέ ἄνθουςισιὰ τὸ χεῖρ κοινεθιάζοντες φίλοι καί οἱ κείο τὸνο μέ τό γνωστὸ χιούμορ τοῦ.

Ἐργόμεστε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Λοιπὸν ἡ Α. Μ. μᾶς ρώτησε:

— Ἦταν ὡμορφες ἐκεῖ οἱ κυρίες; Γνωρίσατε ἀρκέτες; Πῶς τά περάσατε;

Καί ἔπειτα, γελώντας κάτω ἀπὸ τά μεγάλα του μουστάκια, πρόσθεσε:

— Καί εἰσάστε ὅλοι καλά στην ὑγεία σας;

Ἦταν μᾶς εἶπε πῶς τὴν Κοπεγχάγη δὲ περάσουμε καλά, γαίετὶ ὁ κόσμος εἶνε καλὸς καί φιλόθεος. Μᾶς ρώτησε ἄν εἴχαμε πᾶει τὸ «Τίβολι», ἕνα κέντρον διασκεδάσεως, ὅπου μαζεύονταν ὅλοι ὁ ὠρατικόςμος τῆς Κοπεγχάγης. Μᾶς ὑποσχέθηκε δέ πῶς θά φροντίσῃ νά μπαῖνουμε ἐκεῖ μέσα μέ δωρεάν εἰσῆλθρο. Στὸ τέλος ὅμως μᾶς σύστησε γελώντας νά διασκεδάσουμε μέ ρέγουλα καί νά μὴν τό παρακάνουμε τό γλέντι.

Σὲ λίγες μέρες μᾶς εἰδοποίησε πῶς θά δεχθῇ τὴν ἐπιθεώρησιν στό πλοίο μας τὸν πατέρα του, τὸν Βασιλέα τῆς Δανίας Χριστιανό. Ἦρθε μέσα στό πλοίο ἀπὸ τίς ὀχτὼ τὸ πρωί καί ἀνέλασε τὴν κυβερνήσιν τοῦ γιά νά κἀν τὴν πῆλὴν τὸν πατέρα του νά τὸν δεχθῇ ὡς κυβερνήτης τοῦ ἑλληνικοῦ πλοίου. Ἀρχισὸν οἱ κανονικαὶ διαταγῆς τῆς ὑποδοχῆς καί νά δῇ τὴν ἀναγκαίαν διαταγῆς τῆς ἡμέρας δέ ὅλοι πῶς ὕστερα ἀπὸ τὸς χρόνους ὁ παλαιὸς δόκιμος τοῦ Δανικοῦ Ναυτικοῦ, θυμῶνται τόσο καλά τοὺς ναυτικούς κανονισμοὺς. Εἶχαμε στείλει τὴν ἀτμόκατο ἔξω γιά νά περιμένῃ τὸν πατέρα τοῦ Χριστιανό, ὁ Γεώργιος δέ μὴ τά κυδῖαι στό χεῖρ παρακολουθεῖς τὰς κινήσεις ἔξω στήν ἐπρᾶ. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, φανερώθηκε ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας καί ἡ ἀτμόκατος ἐκίνησε γιά τὸ πλοίο μας, μόνον πού ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔδωσε τὴν διαταγὴν ν' ἀρχίσουν οἱ κανονισμοὶ τοῦ χαιρετισμοῦ. Ὅταν ἡ ἀτμόκατος διπλώθηκε στό πλοίο μας, ὁ Βασιλεὺς μᾶς θροσκόναντὸν τὸ κεφαλόσκαλο γιά νά ὑποδεθῇ τὸν πατέρα του, ὅπως κάνουν σ' αὐτὲς τὴς περιστάσεις ὁπορευτικῶς οἱ κυβερνήται τῶν πλοίων. Ἀρμόνησα νά σὰς πῶς τὴν ἀτμόκατος πού ἐπέθανε ὁ Χριστιανός, τὴν κυβερνοῦσε, γάρνι τιμῆς, ὁ ὑπαρχος τοῦ πλοίου μας, ὁ τότε πλοίαρχος Πέτρος Γκίνιν.

Πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ νηραίου Βασιλέως, τῆς Δανίας εἶχαν παραταγθῇ ἀντὶ τῶν κεκαονισμένων ὀκτὼ ναυτῶν ὀκτὼ ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου. Ἀπᾶνὸν τὸ κεφαλόσκαλο οἱ δυὸ Βασιλεῖς φιλήθηκαν, ὅπως εἶνε ἄλλος τε ὀρισμένον ἀπὸ τὸ πρωτόκολλο γιά ὅλους τοὺς ἑσπεμένους. Μά ἐδῶ διέφερε τὸ πᾶγμα, γαίετὶ φιλοῦνται πατέρας καί υἱοὺς καί ὁ γέρω-Χριστιανὸς κομάρωνε πού ἔδωλε τὸ πειθὶ τοῦ Βασιλέως ἀπᾶνὸν τὸ δικό του ἔδωρος. Ἐκείνη τὴν ἱερὴ στιγμὴ εἶδμε ὅλοι πανερᾶ ἕνα δάκρυ νά κλύει ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ εὐτυχεμένου πατέρα. Ὁ Γεώργιος, ὡς κυβερνήτης πᾶ τοῦ πλοίου, περιέφερε τὸν πατέρα τοῦ ναυτοῦ καί τοῦ εἶδε, καὶ γονία τοῦ «Μιαούλη». Ἐπειτα, ὅταν τελείωσε καί ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ πληρώματος, μᾶς κάλεσε ὁ Βασιλεὺς μᾶς ὅλους στό διαμέρισμα τῶν ἀξιωματικῶν, ὅπου ὁ Βασιλεὺς μας, ὠφνώντας τὸ ποτήρι τῆς συμπαγίας, μᾶς εἶπε:

— Χαίρω πού πῖνω στήν ὑγεία σας στόν τόπο τῆς γεννήσεώς μου.

— Χαίρω πού πῖνω στήν ὑγεία σας στόν τόπο τῆς γεννήσεώς μου.

Μόλις τελείωσε τά λίγα λόγια του ἡ Α. Μ., ὁ κυβερνήτης μας φώναξε: Ἐζητο ὁ Βασιλεὺς! Ὅλοι ἐπανελάβαμε μέ ἄνθουςισιὰ τὸ χεῖρ κοινεθιάζοντες φίλοι καί οἱ κείο τὸνο μέ τό γνωστὸ χιούμορ τοῦ.

Ἐργόμεστε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία. Λοιπὸν ἡ Α. Μ. μᾶς ρώτησε:

— Ἦταν ὡμορφες ἐκεῖ οἱ κυρίες; Γνωρίσατε ἀρκέτες; Πῶς τά περάσατε;

Καί ἔπειτα, γελώντας κάτω ἀπὸ τά μεγάλα του μουστάκια, πρόσθεσε:

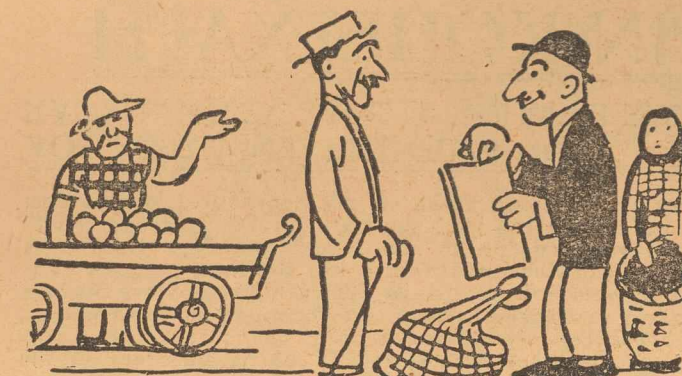
— Καί εἰσάστε ὅλοι καλά στην ὑγεία σας;

Ἦταν μᾶς εἶπε πῶς τὴν Κοπεγχάγη δὲ περάσουμε καλά, γαίετὶ ὁ κόσμος εἶνε καλὸς καί φιλόθεος. Μᾶς ρώτησε ἄν εἴχαμε πᾶει τὸ «Τίβολι», ἕνα κέντρον διασκεδάσεως, ὅπου μαζεύονταν ὅλοι ὁ ὠρατικόςμος τῆς Κοπεγχάγης. Μᾶς ὑποσχέθηκε δέ πῶς θά φροντίσῃ νά μπαῖνουμε ἐκεῖ μέσα μέ δωρεάν εἰσῆλθρο. Στὸ τέλος ὅμως μᾶς σύστησε γελώντας νά διασκεδάσουμε μέ ρέγουλα καί νά μὴν τό παρακάνουμε τό γλέντι.

Σὲ λίγες μέρες μᾶς εἰδοποίησε πῶς θά δεχθῇ τὴν ἐπιθεώρησιν στό πλοίο μας τὸν πατέρα του, τὸν Βασιλέα τῆς Δανίας Χριστιανό. Ἦρθε μέσα στό πλοίο ἀπὸ τίς ὀχτὼ τὸ πρωί καί ἀνέλασε τὴν κυβερνήσιν τοῦ γιά νά κἀν τὴν πῆλὴν τὸν πατέρα του νά τὸν δεχθῇ ὡς κυβερνήτης τοῦ ἑλληνικοῦ πλοίου. Ἀρχισὸν οἱ κανονικαὶ διαταγῆς τῆς ὑποδοχῆς καί νά δῇ τὴν ἀναγκαίαν διαταγῆς τῆς ἡμέρας δέ ὅλοι πῶς ὕστερα ἀπὸ τὸς χρόνους ὁ παλαιὸς δόκιμος τοῦ Δανικοῦ Ναυτικοῦ, θυμῶνται τόσο καλά τοὺς ναυτικούς κανονισμοὺς. Εἶχαμε στείλει τὴν ἀτμόκατο ἔξω γιά νά περιμένῃ τὸν πατέρα τοῦ Χριστιανό, ὁ Γεώργιος δέ μὴ τά κυδῖαι στό χεῖρ παρακολουθεῖς τὰς κινήσεις ἔξω στήν ἐπρᾶ. Ὅταν, ἐπὶ τέλους, φανερώθηκε ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας καί ἡ ἀτμόκατος ἐκίνησε γιά τὸ πλοίο μας, μόνον πού ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἔδωσε τὴν διαταγὴν ν' ἀρχίσουν οἱ κανονισμοὶ τοῦ χαιρετισμοῦ. Ὅταν ἡ ἀτμόκατος διπλώθηκε στό πλοίο μας, ὁ Βασιλεὺς μᾶς θροσκόναντὸν τὸ κεφαλόσκαλο γιά νά ὑποδεθῇ τὸν πατέρα του, ὅπως κάνουν σ' αὐτὲς τὴς περιστάσεις ὁπορευτικῶς οἱ κυβερνήται τῶν πλοίων. Ἀρμόνησα νά σὰς πῶς τὴν ἀτμόκατος πού ἐπέθανε ὁ Χριστιανός, τὴν κυβερνοῦσε, γάρνι τιμῆς, ὁ ὑπαρχος τοῦ πλοίου μας, ὁ τότε πλοίαρχος Πέτρος Γκίνιν.

Πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ νηραίου Βασιλέως, τῆς Δανίας εἶχαν παραταγθῇ ἀντὶ τῶν κεκαονισμένων ὀκτὼ ναυτῶν ὀκτὼ ἀξιωματικῶν τοῦ πλοίου. Ἀπᾶνὸν τὸ κεφαλόσκαλο οἱ δυὸ Βασιλεῖς φιλήθηκαν, ὅπως εἶνε ἄλλος τε ὀρισμένον ἀπὸ τὸ πρωτόκολλο γιά ὅλους τοὺς ἑσπεμένους. Μά ἐδῶ διέφερε τὸ πᾶγμα, γαίετὶ φιλο

Κάτι θά μάδετε

Από πού βλέπετε, είναι το αλεξίκλοπο...

“Αντίκρυσα τον άνθρωπο που είχε την διπλή ωφέλεια. Ένώ έκρατούσε τα ζευγίλια του δόλεγμα από φωνία της λαϊκής αγοράς, μου εξήγησε τον οικονομικό θιασμό του χωρίς καν να τον ερώτησω:

— Πενήντα δραχμές, μου είπε, από την φθηνεία, ο-
έλητα δραχμές από το αλεξίκλοπο.

Μου ήταν αδύνατο να τον εννοήσω. Την φοράν αυτή
απογορεύτικα να τον ερωτήσω: “Εξείσε μια μεγάλη προ-
θυμία να με μισήσ στην μισθολογία οικονομολογία του.

— Ένωσισ, μου απάντησε, ότι και σείς έξεσθε στη
λαϊκή αγορά για τον ίδιο λόγο. Επιδιώκετε δηλαδή να
εξοδευετε λιγότερα από όσα σας παίρνουν οι κύριοι
προμηθευτάι μας τις άλλες μέρες. Αί, λοιπόν, κάνοντας
τους λογαριασμούς μου, βρήκα την στιγμή αυτή ότι για
τά ίδια αυτά φωνία, αν έπρόκειτο να τα αγοράσω άλ-
λο, θα έπρεπε να εξοδευώ πενήντα δραχμές παραπάνω.

Αυτό, απάντησα, το έννοω πολύ καλά. “Αλλά το α-
λεξίκλοπο—καλά το είπα;— με φέρνει σε μεγάλη απορία.
— Ο μισθός της αγοράς άσκησε χάρη τα ζευγίλια
του και έννοω ένα έβελιγράκι από την τσέπη του σαρ-
κακιού του. Μου το έβελιγράκι έβραυθεντικά.

— Αυτό έδω πού βλέπετε, μου είπε, είναι το αλεξίκλο-
πο—η τελευταία έφευρεση για την καταπολέμηση της
κατεργασίας.

“Ο άνθρωπος κατάλαβε, καί μόνος ότι το ποσοστό
που ήταν για μένα είναι αίνιγμα. Για το αυτό ένουνε την
διπλή του, ένώ άρχισε να φυλλομετρά το θιέλιγράκι
του.

— “Όπως βλέπετε, είπε, κάθε σελίδα είναι γεμάτη από
αριθμούς. Αυτοί έδω αντίπροσωπεύουν τις όκδες καί τά
δράχμια. “Αντίκρυ πάλι είναι οι δραχμές καί τά λεπτά.
“Αλλά εξήγησέ μου την άφορη που ένένησε το αλεξί-
κλοπο. Τι συμβαίνει συνήθως όταν πάτε στον προμηθευ-
τή σας; Είδοτε θέσαιο ότι του έπληρώσατε την ουστή
τιμή; “Ο κρεσπόλης σας αίτησε σας όκδι μιάν όκα καί
διακόσια έξήντα δραχμια. Μισοκαμύει έπειτα τα μάτια
του— πού είναι το σημείο ότι κάμνει λογαριασμό— καί
σας πετά ένα αριθμό: 84 δραχμές, κύριε. Πληρώνετε γω-
ρίς να νοιαστήτε για το τίποτε. “Αν έχετε την περιέργεια
ρωτάτε την τιμή της όκας. Πληροφορείσθε τότε ότι είναι
49 δραχμές. “Αλλά καί πάλι τίποτε δέν περνά από το μυ-
αλό σας. “Έχετε όλην την έμπιστοσύνη στον κρεσπόλη
σας. Μπορείτε να είστε δυνατός στα μαθηματικά όσον
ό ειδικός καθηγητής του Πανεπιστημίου, άλλα έννοείτε
ό πάντα ν’ άπορροήτε την μικρά αυτή ένόληση του ύπολο-
γισμού. Λοιπόν, ό κ. κρεσπόλης σας σας έφαγε τρείς
δραχμές καί πέντε λεπτά.

— Καί σείς, έρώτησα, πώς το θρήκατε άμέσως;

— “Απλότως κατάλαβε, καί μόνος ότι το ποσοστό
έναντιόν των καταργώων, είναι το αλεξίκλοπο. Καί έκύ-
τασθε στην σελίδα όπου είναι σημειωμένη η τιμή των 49
δραχμών. Στο όκείο μέρος είναι σημειωμένο καί το πο-
σό των δραχμών όταν το έμπορεύμα ζυγιστή μιά όκα καί
260 δράμα— αυτό δηλαδή πού αγοράσα. Οι δραχμές
λοιπόν είναι το όλον 84 καί 95 λεπτά. Καί αφού έπληρώ-
σατε 84 θα πη ότι έγόασατε τρείς καί πέντε λεπτά. Το α-
λεξίκλοπο δείχνει τα ποσά για όλες τις τιμές.

“Αργία να καταλαβαίνω την γρηγορότητα του μι-
κρού θιέλιου. “Ο συνομιλητής μου δέν ήθελε μ’ όλα ταύ-
τα να μ’ άφήση προτού μου δώση καί την ύσάτη συμ-
βουλή του.

— Μην το άφηνες, μου είπε, να πέση από τά χέρια σου
όταν βρήκασαι σε μανάβια, σε παντοπωλείο ή σε κρε-
πωλιές. Πρόσεξε πού πατάς όταν οι τιμές καταλήγουν
σε ύψισια πού καθιστούν δύσκολο τον ύπολογισμό— καί
κυρίως στους περιπτώσεις άριθμούς. Αυτοί εύκολούν πολ-
ύ την κλειδιά. Σας εινε αίσινς εύκολο να ύπολογίζετε
εύθως το ποσόν όταν η τιμή εινε 39.50 καί το βάρος 2 ό-
κάδες καί 350 δράμα; Μου φαίνεται κάπως δύσκολο. Μή
διστάζετε λοιπόν την στιγμή εκείνη. “Ανοίγετε καί συμ-
βουλευόσθε το αλεξίκλοπο. “Έτσι σήμερα έκούδια έξήν-
τα.

“Η λαϊκή αγορά θά έκτελει τον πληρη σκοπόν της.

Η ΛΑΪΚΗ ΑΓΟΡΑ

τα δραχμές— δηλαδή αυτές πού θά μου έκλεβαν όλοι
αυτοί, έδω οι προμηθευτάι— 9.50, οι μανάβηδες 13.50,
οι παντοπόλοι, 5.50 ό κρεσπόλης καί ούτος καθέξης.

Δέν έπρόφθασε να τελειώσω την συμβουλή του καί
ένας άρμόδιος της λαϊκής αγοράς τον διέκοψε:

— Φέρε έδω, του είπα, τ’ αχλάδια σου να τά ζυγίσου-
με στην έπίσημη ζυγαριά.

Τό ζύγισμα άπέδειξε ότι ήσαν λευκά κατά σαράντα
δράχμια.

Καί ό συνομιλητής έπήρε τότε άλλο ύφορ.

— Πώς μπορεί κανείς, είπε, να γλυτώσθ από την κλει-
ψιά; “Έχει μεγάλους πλοκάμους. Κάθεος τον ένα, φυτρώ-
νει άλλος στη θέσι του.

“Αλλ’ ό άρμόδιος τον έπαρηγόρησε:

— Πέραν πάντα άπ’ έδω... Θά είσαι πολύ ωφέλιμος.

Αυτός πού σου έδωκε τα λευκά αχλάδια, καί τιμωρήθη
τόρα όπως του πρέπει.

Καί έπρόβλεψε καί οι δύο πρός τον ψεύτη μανάβη,
ένώ ό άρμόδιος εξήγησε την λειτουργία της αγοράς.

— “Η λαϊκή αγορά θά μετarrυθμισθί σύστημα πρός
το καλό των καταναλωτών. “Η προϊσταμένη άρχή σκέ-
πεται να δώση μεγάλες εύκολες στους παραγωγούς πού
θά φέρνουν τά είδη τους στις λαϊκές αγορές. Θά κτησθή
όπου εινε δυνατόν τους κήπους, από τά χωράφια καί από την
τά φωνία από τους κήπους, από τά ζευγίλια των κατα-
ναλωτών γωρίς να μεσολαβούν πολλά χέρια. Τό πλήθος
τους φέρει την άρέσκεια. Θά τά λιγοσταίνουν λοιπόν ό-
σο εινε δυνατόν. Για την ώρα οι παραγωγοί πού φέρνουν
έδω τά είδη τους άπ’ ευθείας εινε οι γορτσυλλέκται.

Αυτοί, πάντως όχι όλοι, φέρνουν από τά σουτά τ’ άγρια
χρόστα. “Η λαϊκή αγορά θά έκτελει όσον την πληρη σκοπό
της όταν το σύστημα της γορτσυλλογής έσραμίστη καί
για τ’ άλλα προϊόντα. Δέν θ’ άρνήσθ να γίνη τουτό σι-
να-σινά. Δέν θ’ άρνήσθ.

Αυτά τά ένδοξαστικά λόγια είπε ό άρμόδιος, ένώ κα-
τιμώτο πρός τον κακοζήλτη μανάβη. Μ’ όλα ταύτα,
ήταν σαφές ότι η λαϊκή αγορά καί με την σημερινή
μορφή της συγκεντρώνει πολύν κόσμο καί την εύκολύνει

από τρία παιδάκια, δυό όκδες κολοκύθια πού έφασαν
στη φθηνά τους. “Όσο για τά παραπάνω θά κάμουμε
όπομνη ός ότου οι τιμές τους κατέδουν άκάμει.

Είπε έπειτα καί οι έννοι πού συνηθισμένοι από τον
τόπο τους, γυρεύουν τά πάντα κάθε ώρα καί στιγμή γω-
ρίς να λογαριάζουν ότι το καθέτι έχει την εποχή του.

— Είνε σωστά πράγματα αυτά; μου λέγει ένας Πα-
ρισινός. Γυρεύω λόγανα καί μου άπαντούν: πέρασε ό
καιρός τους. Πρίν από λίγο καιρό εύρύρεα καρότα καί
μού έβειγαν μασσούρια αποξηλωμένα ή μου έλεγαν ότι
είνε στο τέλος τους. Λοιπόν, αυτό εινε άκατανόητο για
έναν τόπο ζεστό όν τον δικό σας. Θά έπρεπε όλα τά λα-
γανικά να μην έχουν ούτε άρχή, ούτε τέλος. Γιατί δέν βρί-
σκουν από καμμία εποχή. Λάγανα, αίφινες, μαρούδια, άγ-
κινάρες, πράσσα, καρότα— όλο το χρόνο. Γιατί δέν βρί-
σκεται κανείς να όργανώσθ όν κήπο, ώστε να μ’ έχει
πάντα τά είδη αυτά καμμία φορά ό’ όλον το έτος; Γιατί;
Πώς το πράγμα αυτό έγινε κατορθωτό στο Παρίσι όπου
γεωμώνα-κολοκαίρι δέν λείπουν τά περισσότερα λαγανι-
κά; Πώς;

Στό άναμεταξύ έξαφινάσθηκε.

— Νά, μου είπε, καί τά έλληνικά κέρατα!

“Αν μαζί με την φορά του δέν έδοκτυλοδεικτούσε
συγχρόνως πρός ένα κοφίνι, θά ένόμισα ότι είχε έκτο-
μίσει κάτι τι το προσέλητικό όν τον τόπο μας.

— Δέν έρετε, λοιπόν, έπρόσθεσε, τί πανάκριβα πού
είνε στο Παρίσι. Πουλιώνται σε παντοπωλεία πού έχουν
ώς ειδικότητα τά έξωτικά προϊόντα. Δηλ. γελώνες, κα-
ρούδια της Βασιλίας, βατράχους, αυγά στρουθοκαμή-
λων, φιδισιο κρέας καί τέτοια παρόμοια. Τά άνεκάλωλα
ό’ ένα κεντρικό παντοπωλείο πίσω από τον ναό της Μαν-
τελής, τοποθετημένα μέσα ός ένα πανέρι, ως είδος έξαι-
ρετικά πολύτιμο. “Η τιμή τους ήταν όδόντα φράγκα τον
κιλό! “Επήρα 250 γραμμάρια. “Αλλά τί νόστιμα πού μου
έφάνηκαν, ίσως έξ αιτίας της τιμής τους.

Καί έδωκε έντολη να το ζυγίσουν μιάν όκα.

— Θά σας δώσω, του είπα τότε, καί έγώ, μιά μικρή
ουσάσια. Σημειώσατε το έντόπισό όνομα, γιατί με τό γαλ-
λικό μπορεί να προκύβη ίσως καμμία παρεξήγησης. Τά
κέρατα αυτά όνομάζονται έδω υπάσιες.

Τό σημειώσε άμέσως καί με εύχαρίστησε.

“Η λαϊκή αγορά δέν εινε μονάχα η κοιλία κάθε συν-
οίκις, αλλά καί σπουδαίο κέντρο παντοίων μελετών καί
παρρησιώσεων.

Εναντά μ’ άργές κινήσεις το μαντήλι του στην τσέ-
πη του καί, συνθόνας έπάνω μου, κίταζε προσεκτικά, τό
κατακάθι μου. “Ανοστήθουν σε τί να ήφέλετο ή τόσο
πυρεργία του όταν, ξαφνικά, ή κοπέλλα, θέλησε να ση-
κωθή άπ’ τη θέσι της, καί έπεσε πίσω, θορακά καί έξη-
νιλημένη.

— Ντάν, Ντάν, όόόόό. Τι μου έκανες; Τι μου έδω-
κες να πτώ... “Ω Θεέ μου!... Πνίγναι!

Με τά χέρια της, πού έτρεμαν, έστρώσε το κατάλευκο
πτήθος της καί το λαμό της.

Τό δηλητήριο πού σε πότισα είναι γρήγορο τό δια-
δολεμένο, της άπάντησε ένεινός, καί ή φωνή του ήταν κο-
ρη καί παγερή, όαν άπαλίνο λεπίδι.

— Τό δικό μου το ποτήρι, συνέχισε, το καθάρισα τόσο
καί έξω, όσο καί από μέσα. Αυτό, λοιπόν, το ζήτημα κανο-
νίστηκε μιά χαρά. Καί τώρα...

Της άρπαξε το δεξί της χέρι, πού έτρεμε σπασμωδικά,
καί κούλησε τό δάχτυλό της, στην έξωτερική επιφάνεια
μου. Τό άφησε μετά να πέση σχεδόν παράλυτο.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

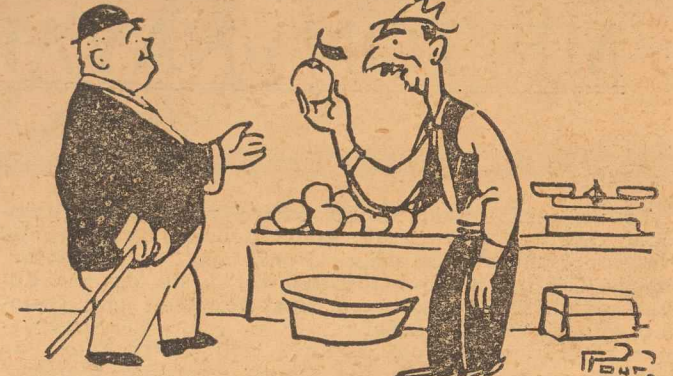
“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Ο άλλοτε θραυροφύλας του τόπου δέν εινε τόσο άπολήχερις.

τά κοφίνια καί τά τραπέζια προαναγγέλλεται από πολ-
λούς.

“Ερχεται! “Ερχεται!

Καί ό μανάβης σηματοείζει την καλλίτερη μούστρα
των φρούτων. “Ο φωράς ρίχνει ένα νερό έπάνω στα φάρια
του, ή γορταρό άνασπώνει από τό έδάφος του κοφινιού
τά χόρτα πού έκρατήθησαν εκεί πιά φρέσκα.

“Αλλ’ ό άλλοτε θραυροφύλας του τόπου δέν εινε τό-
σο άπολήχερις, όσο θα ένόμιζε κανείς. Συζητεί τις τιμές,
μαλαίζει τα φρούτα, διαλέγει τά είδη, όπου εινε τουτό
δυνατό καί κρατά σφιχτά τό πουνγί του, όπως θα τό έ-
καμει ό τελευταίος κλητήρ του ύπουργείου του.

Τό πέραςμα του ύπουργού, είπε ως συμπεράσμα του
ένας μανάβης, δέν άφίνει καθόλου λίσσασμα στην αγορά.

Ποίοι όμως τότε την ληπαίνουν; Οι νοικοκυρές με τον
μεγάλο αριθμό τους. Αυτές εινε οι πρώτες χρηματοδό-
τριες της λαϊκής αγοράς.

— Βάλε, κύρ Κώστα, διατάσσει μιά ακολουθουμένη
από τρία παιδάκια, δυό όκδες κολοκύθια πού έφασαν
στη φθηνά τους. “Όσο για τά παραπάνω θά κάμουμε
όπομνη ός ότου οι τιμές τους κατέδουν άκάμει.

Είπε έπειτα καί οι έννοι πού συνηθισμένοι από τον
τόπο τους, γυρεύουν τά πάντα κάθε ώρα καί στιγμή γω-
ρίς να λογαριάζουν ότι το καθέτι έχει την εποχή του.

— Είνε σωστά πράγματα αυτά; μου λέγει ένας Πα-
ρισινός. Γυρεύω λόγανα καί μου άπαντούν: πέρασε ό
καιρός τους. Πρίν από λίγο καιρό εύρύρεα καρότα καί
μού έβειγαν μασσούρια αποξηλωμένα ή μου έλεγαν ότι
είνε στο τέλος τους. Λοιπόν, αυτό εινε άκατανόητο για
έναν τόπο ζεστό όν τον δικό σας. Θά έπρεπε όλα τά λα-
γανικά να μην έχουν ούτε άρχή, ούτε τέλος. Γιατί δέν βρί-
σκουν από καμμία εποχή. Λάγανα, αίφινες, μαρούδια, άγ-
κινάρες, πράσσα, καρότα— όλο το χρόνο. Γιατί δέν βρί-
σκεται κανείς να όργανώσθ όν κήπο, ώστε να μ’ έχει
πάντα τά είδη αυτά καμμία φορά ό’ όλον το έτος; Γιατί;
Πώς το πράγμα αυτό έγινε κατορθωτό στο Παρίσι όπου
γεωμώνα-κολοκαίρι δέν λείπουν τά περισσότερα λαγανι-
κά; Πώς;

Στό άναμεταξύ έξαφινάσθηκε.

— Νά, μου είπε, καί τά έλληνικά κέρατα!

“Αν μαζί με την φορά του δέν έδοκτυλοδεικτούσε
συγχρόνως πρός ένα κοφίνι, θά ένόμισα ότι είχε έκτο-
μίσει κάτι τι το προσέλητικό όν τον τόπο μας.

— Δέν έρετε, λοιπόν, έπρόσθεσε, τί πανάκριβα πού
είνε στο Παρίσι. Πουλιώνται σε παντοπωλεία πού έχουν
ώς ειδικότητα τά έξωτικά προϊόντα. Δηλ. γελώνες, κα-
ρούδια της Βασιλίας, βατράχους, αυγά στρουθοκαμή-
λων, φιδισιο κρέας καί τέτοια παρόμοια. Τά άνεκάλωλα
ό’ ένα κεντρικό παντοπωλείο πίσω από τον ναό της Μαν-
τελής, τοποθετημένα μέσα ός ένα πανέρι, ως είδος έξαι-
ρετικά πολύτιμο. “Η τιμή τους ήταν όδόντα φράγκα τον
κιλό! “Επήρα 250 γραμμάρια. “Αλλά τί νόστιμα πού μου
έφάνηκαν, ίσως έξ αιτίας της τιμής τους.

Καί έδωκε έντολη να το ζυγίσουν μιάν όκα.

— Θά σας δώσω, του είπα τότε, καί έγώ, μιά μικρή
ουσάσια. Σημειώσατε το έντόπισό όνομα, γιατί με τό γαλ-
λικό μπορεί να προκύβη ίσως καμμία παρεξήγησης. Τά
κέρατα αυτά όνομάζονται έδω υπάσιες.

Τό σημειώσε άμέσως καί με εύχαρίστησε.

“Η λαϊκή αγορά δέν εινε μονάχα η κοιλία κάθε συν-
οίκις, αλλά καί σπουδαίο κέντρο παντοίων μελετών καί
παρρησιώσεων.

Εναντά μ’ άργές κινήσεις το μαντήλι του στην τσέ-
πη του καί, συνθόνας έπάνω μου, κίταζε προσεκτικά, τό
κατακάθι μου. “Ανοστήθουν σε τί να ήφέλετο ή τόσο
πυρεργία του όταν, ξαφνικά, ή κοπέλλα, θέλησε να ση-
κωθή άπ’ τη θέσι της, καί έπεσε πίσω, θορακά καί έξη-
νιλημένη.

— Ντάν, Ντάν, όόόόό. Τι μου έκανες; Τι μου έδω-
κες να πτώ... “Ω Θεέ μου!... Πνίγναι!

Με τά χέρια της, πού έτρεμαν, έστρώσε το κατάλευκο
πτήθος της καί το λαμό της.

Τό δηλητήριο πού σε πότισα είναι γρήγορο τό δια-
δολεμένο, της άπάντησε ένεινός, καί ή φωνή του ήταν κο-
ρη καί παγερή, όαν άπαλίνο λεπίδι.

— Τό δικό μου το ποτήρι, συνέχισε, το καθάρισα τόσο
καί έξω, όσο καί από μέσα. Αυτό, λοιπόν, το ζήτημα κανο-
νίστηκε μιά χαρά. Καί τώρα...

Της άρπαξε το δεξί της χέρι, πού έτρεμε σπασμωδικά,
καί κούλησε τό δάχτυλό της, στην έξωτερική επιφάνεια
μου. Τό άφησε μετά να πέση σχεδόν παράλυτο.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Εφθάσα στη Νέα “Υόρκη καί, συγκεκριμένα, στο ξενο-
δοχείο “Εβρώτην, μέσα σε μιά κάσση τυλιγμένο, γρήω-
τριό μου, μ’ άβησνα άγρια. Μόλις με ξανάβγαλαν στο φως
της ήμέρας, με τοποθέτησαν άνάμεσα σ’ εκατοντάδες άλ-
λους μικρούς, διάφανους κυλίνδρους, όαν καί μένα. Κι
άφου πέρασε άκριτό διάστημα, κατά την διάρκεια του ό-
ποίου με γέμισαν με κάθε είδους όντόπνημα, καί με γά-
δωσαν γελία άνδρών καί γυναικών, βρέθηκα στο δωμάτιο
302, στο τρίτο πάτωμα...

Κάποιο βράδυ, θά ήταν κάπου έννιη ή ώρα, στο δια-
μέρισμα αυτό, μπήκαν ένας άντρας καί μιά γυναίκα, ντυ-
μένοι καί οι δύο για γορό. Μου άρσε έξαιρετικά ή έμφάνι-
ση λίγο άνιγνή, άνασπώνοντας θορακά. Σέγοντας, θέλησε,
ύστερα, να φτάση στο παράθυρο... “Αγωνίστηκε άκριτά καί
δέν κατόρθωσε παρά να πλησιάση στο τραπέζι, όπου με
είχε άκοιμήσει ό άντρας της, πριν φύγει...

Θέλησε τόσο να τη βοηθήσω τη δύστηνη, μιά τί μπο-
ρούσα να κάνω; Κάποια στιγμή διέκρινε το κάταστρο, λε-
πτό χέρι της, να προχωρή πασπατευτά, προς τό μέρος μου.
Τι να ζητούσε άρά γε; Τέλος μ’ έφτασε, τά δάχτυλά της,
πού ήταν τώρα παγωμένα, με κύλιωναν, με σήκωναν ψη-
λά καί, με μιά βστατή προσπάθεια, με σφενδόνισαν προς τό
παράθυρο. “Η όδισι μου χτύπησε πώχτη στο τζάμι καί τό
θραμμάτισε... “Η άδύνατη, ή πνιγμένη φωνή της, μ’ άκο-
λούθησε για λίγο, καλώντας βοήθεια καί ζητώντας άέρα...
Μετά, έπεσε μαλακά, έπάνω σε κάτι τό απαλό. Δέν έστα-
σα, γιατί είμαι άκριτά γερό καί... έξαιρετικό.

Ρηγόρα, διαπίστωσα ότι είχε προσγειωθεί έπάνω στο
πάτωμα κάθισμα ένός αυτοκινήτου, πού ήταν σταθμευμένο
μαζί με άκριτά άλλα, στην πίσω αλλη το ξενοδοχείου. “Ο
φύλακας, την ώρα πού συνδύναν όλα αυτά, έσπρώξε, καί
πού έκει κατ’ά τα δέν πρόσεξε, φαίνεται, τον κρότο των
σπαχιώνων γυαλιών.

Σε λίγο, ή φωνή του πληρώσε προς τό μέρος μου,
πρός τό δέσσο άνοικτό αυτοκινήτου, πού με είχε βεγθεί στο
μαλακό κάθισμα του. “Ανήγγησε καί τό απαλό θόρυβο με-
ταξιών όφραγκας καί, ξαφνικά, μιά νεαρή κυρία, ντυμέ-
νη καμφοτάτα ήθε καί κάθισε δίπλα μου, άνοήτως στη
θέσι του οδηγού. Τό στονάδι ήταν βαθύ καί έτσι δέν με
πρόσεξε... Λάτρωσε, μετά, τά καλοσάφηνια χείλη της καί σφύ-
ριξε δυνατά.

Κάτι το τραυματικό, θορήχσε μέσα από τό σκοτάδι
πτήρης ως έκει έπάνω, καί έπεσε σχεδόν έπάνω μου. Σαυ-
τός ήταν, καί αν δέν γελούμαι θάταν κανένα από αυτά τά
Δανέζικα άγροσυνωλένια... “Οποσδήποτε, έπρόκειτο περί έ-
ξαιρετικό καί άνεκδιγνήτου κτήνους! “Η κοπέλλα με γά-
δια καί με παρακάλε, τον άνάγκασε να καθίσει δίπλα μου.

“Εν τώ μεταξύ, είχαν υποθεθείσε τίς άποσπασίες της
στο πίσω κάθισμα. “Εκείνη έρεψε μιά ματιά στο
ρολόι του χεριού της, καί έβλεπε έμπρός την μηχανή,
έκεκίνησεν... Στην άρχή γλυσταρίσαμε, αθώ-
ροδα στη Κάι-“Στηρ καί μετά, πέρασε το θάνατο
για την έξοχή, με ταχύτητα άαμυνόμενη...

“Ο σκύλλος άμως δέν έλεγε να ήσυχάζη. “Ηθε-
λε γάδια καί παιγνίδια, φαίνεται, γιατί, διαρκώς
έκανε ν’ άγκυλάσθ την κυρία του, τριόνοντας τη
μουςούδα του στο πρόσωπό της.

“Η συγχα Κόνγκ, του έλεγε εκείνη θυμωμέ-
να. “Αφες τις τρυφερότητες γιατί θά πάθουμε καί
νένα κακό! Μην έσπρώξ πώς χαλάω ταίμια στα χέ-
ρια μου!

Είγαμε βγή στην κεν-
τρική έξοχική όδου καί
διευθυνόμεσθε έλοσθη ός
πρός τό δυτικά, ένθ ό
άδρας σφύριζε άαμυνμέ-
νηνα στα πλάγια του
αυτοκινήτου. Ξαφνικά έί-
ναισθα καί το βαρύ ν’
άκοιμώμ έπάνω μου καί
με με σέρνει. “Ηταν τό
δυκώδες πέ λ έμα ι ο ο
Κόνγκ. Μ’ άναποδογίρι-
σε καί μετά, θάλόντας
την πείλωση, ύφρη γλώσ-
σα του, βάλλθηκε να με

“Ετασσε για λίγο να μιλώ καί μ’ άκοιμήθηκε ξανά
έπάνω στο τραπέζι. “Ο Ντάν, ό άντρας της, με πήρε καί
άκρως να με καθάρη έξωτερικά, με μεγάλη προσοχή, καί
τό μαντήλι μου. Σάν τέλεισσε, σκούπισε, έξωτερικά καί έ-
ξωτερικά καί μου συνέλαβε, πού με κατέστησε πεντα-
κάθαρο, πού να τον χαίρεται ή ψυχή σου!

Σερβιτόρος έγινες; τον ρώτησε ή κοπέλλα, κάπως
ειρωνικά.

— “Όχι, αγαπητή μου. “Απλώς έτοιμάζω όρισιμένα
πράγματα... “Απόψε θέλω πρόκειται να συναντήσω
την Κλαίρ, στο Ούστε Φόρν Ρόνε-“Χάους. Δέν μου μένει,
λοιπόν, πολύς καιρός για να τελειώσω... Λέτι, έχω να τελει-
ώω έδω, πριν φύγω.

Εναντά μ’ άργές κινήσεις το μαντήλι του στην τσέ-
πη του καί, συνθόνας έπάνω μου, κίταζε προσεκτικά, τό
κατακάθι μου. “Ανοστήθουν σε τί να ήφέλετο ή τόσο
πυρεργία του όταν, ξαφνικά, ή κοπέλλα, θέλησε να ση-
κωθή άπ’ τη θέσι της, καί έπεσε πίσω, θορακά καί έξη-
νιλημένη.

— Ντάν, Ντάν, όόόόό. Τι μου έκανες; Τι μου έδω-
κες να πτώ... “Ω Θεέ μου!... Πνίγναι!

Με τά χέρια της, πού έτρεμαν, έστρώσε το κατάλευκο
πτήθος της καί το λαμό της.

Τό δηλητήριο πού σε πότισα είναι γρήγορο τό δια-
δολεμένο, της άπάντησε ένεινός, καί ή φωνή του ήταν κο-
ρη καί παγερή, όαν άπαλίνο λεπίδι.

— Τό δικό μου το ποτήρι, συνέχισε, το καθάρισα τόσο
καί έξω, όσο καί από μέσα. Αυτό, λοιπόν, το ζήτημα κανο-
νίστηκε μιά χαρά. Καί τώρα...

Της άρπαξε το δεξί της χέρι, πού έτρεμε σπασμωδικά,
καί κούλησε τό δάχτυλό της, στην έξωτερική επιφάνεια
μου. Τό άφησε μετά να πέση σχεδόν παράλυτο.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

“Επαράσχε για μισή δραχμή.

NEMESIS

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΟΤΙ ΟΛΑ ΕΔΩ
ΚΑΤΩ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΠΕΝΟΥΑ

αὐτὴν μεταφέρει στὸ εσωτερικὸ τῆς ἐκκλησίας.

που ή μεναρχίαμ δά ζήτηση τή βοήθεια του πατέρα τής Νούρ, ο πατέρας τής Νούρ θά τρέχει κοντά της.
— Ναί, είπε ή 'Αραμπελλά. Την ύπονογι αυτή θυμάμαι και γι' αυτό είμαι δά ασθή τή στιγμή.
— Η μεναρχίαμ, είπε βέβαια ο ίδιος, δέν θά μπορούσε άρά γε νά βρή ένα άλλο μέσον γιά νά μ' έλευθερώση από αυτή μου τήν ύπόνογι.
— 'Αραμπελλά κούνισε τή κεφάλι της.
— Όχι, είπε. Λυπούμαι πολύ, Χιράμ Σίγκ, άλλα ξέρεις ότι δέν ελάττω εύκολα από'σας. 'Εξ άλλου, θά είσθε ανατόκοις ένίμερας όριόμενων πραγμάτων, ώστε νά μιν άπορρίψι γιά τήν άπόφασί σου πύρα. Θά έλθω μαζί μ' οι τού 'Ισούκ-Μπουλάκ. Θά προσπαθώ, τουλάχιστον, νά έλθω.
— Ο Χιράμ Σίγκ έβγαλε βαθύ στεναγμό.
— 'Ας γίνη τή θέλημά σου Θεού, είπε.
Κα, μετά θοσ'ύλεπτι σιγή.
— Η μεναρχίαμ γνωρίζει, είπε, τή σπουδαιότητα του καθήκοντος που άνέλθω να εκπληρώσω. 'Επί πλέον ξέρει ότι δέν πρόκειται ν' αβέβαιη τήν ύπόνογι που τής είχε κάνει. 'Ισχυραίνομαι μπορεί νά έλθω μαζί σας. Θά κάνω δέι, μπορεί γιά νά φθάση στό σκοπό της, σάς και ύγις. 'Υπό δύο έβρους, όμως...
— Ποιους;
— 'Εν πρώτους, δέν θά μεταβόλω πρός γάρνη τή μεναρχίαμ τήν κατεύθυνσι τής πορείας που έχω χαράξει.
— Αυτό θέλω κι' ενώ. 'Ο δεύτερος όρος;
— 'Αν έλθω στιγμή που ή μεναρχίαμ θά βρεθί σε άδυναμία νά συνεχίση τήν πορεία της μαζί μας, θ' άναγκασθώ νά νά.
— Τί νά κάνετε, Χιράμ Σίγκ; Μπορείτε νά τή πητέ άδιστακτα.
— 'Ο 'Ινδός γαμήλωσε τή κεφάλι του.
— 'Ας με συγχωρήσι ή μεναρχίαμ... 'Αλλά θ' άναγκασθώ νά τήν έγκαταλείψω!

Αυτό συνέβη κατά τή μεσημέρι τής τέταρτης ημέρας, ύστερ' από μιά πορεία έξαιρετικά δυσχερή, παρόμοια τής όποιος ουδέποτε γνωρίζω. Είχαν περάσι πενή τήν τοκομή τριγύνη γεύματα του 'Ισούκ-Ντάρια, κι' ό ύπνετρε Σάντερ δοκίμασε τις πού μεγάλες δυσχέρειες, μέχρις τότε όρη πέρασμα για τή άόλοια, στόν άσημασμένο έκείνην γεμάρομ! Τώρα άκολουθούσε τούς άλλους από μακρύν, σέρνοντας από τή χαλινάρια πίσω του τή τρία στωγά άόλοια, που τουρτουρίζαν από τή κρύα. Κανένος δέν τούκινε καράκι ή σφαλλίκεσι στόν άπείσιον αυτόν δρόμο όπου τήν τρία τεταστάτα σκάνταλιν έπαιζαν τήν άόλοια. Ο Χιράμ Σίγκ εβάδιζε πρώτος, έχοντας τήν άσπί του, τούτοις πρός όλες τής διευδύνσεις κι' έτοιμος ν' άντιμετωπίση κάθε κίνδυνο. 'Εξάρνα, τούρθε στήν άκμή κατά σάν άδυστάτος στεναγμούς. 'Εστράφη πίσω του κι' είδε τήν 'Αραμπελλά νά σωριάζεσσι πάνω στό γιόνι. Μ' ένα πύθιαμ βρέθηκε κοντά της. 'Εκείνη τούρριζε ένα θλιβερό γαυμόνέο.
— Νά ή σσημύ που προβλέψατε, ψθόρισε. 'Η στιγμή που θ' άναγκασθίτε νά μ' έγκαταλείψετε...
— Τιποτέ δέν μπορεί νά έκάρησι τήν άπόνογι που δοκίμασε τότε ο Χιράμ Σίγκ.
— Άλγο κουράγι άκόμα, έκτευσε. Σκεφθήτε ότι δέν μάς γαρίζουν πιά κατά τήν 'Ισούκ-Μπουλάκ παρά μόνον δέκα λεύνης. Τά καταφέρατε τόσο καλά ως εδώ!

— Ήταν άλθισι! Τήν προηγουμένη μέρα, στό Καραούλ, αυτό άλην έκείνη που έπέμπε νά μιν έπωφελεθούν τού καταλύματος, που τούς 'προσέφεραν στό φυλάκιο. Συνεχίζοντας τόν δρόμο τους, χωρίς διακοπή, θά μπορούσαν νά κερδίσουν βιά ή τρισε ώρες, κι' ά, περνούσαν τή νύχτα τους, ουδουθήσσι, στό δρόμο. Στο Καραούλ είχα μάζει τή πρώτα νέα, γιά τήν έξέλιξι τών γεγονότων. Δέν ήταν καθόλου εύχάριστα. 'Η έξέγγισσι τών όρεινών φυλών έγενικεύετο. 'Ο ταγματάρχης Μπέρκλεϊ ήταν άποκλεισμένος από Κότοκο με τόν λοχαγό Χούσανα από δόλοκληρή τήν θη ύλη, από πένη ή έξη γιλιόδες 'Ορακιά. 'Αλλά ή θείσι τους δέν ήταν άπελπιστική. Μπορούσαν κάλλιστα νά κρατήσουν μέχρι τού έργουμ τήν έσσην-σσην. Είχαν τή πάντα έν άσφαλισμένη τήν φρούσιον τού Κότοκο, κτισμένο πάνω σ' ένα άπόκρημνο δρόμο, όπου ροσσε ν' άνθίξει σ' όλας τές έβόδους. Με τούς άλλους, όμως, που έρισκόνταν πρός τή ανατολική μέρα, δέν συβέβαιε τήν ίδιου. 'Ο έγθρος είχε καταλάβει τή Ουλούμ. 'Αγκάλ, άδειο, εύτυχά, από ύπερσπαστική. Εύδης μετά τήν κύκλωσι του φυλάκιου τού Μπάτετ στό 'Ισούκ-Μπουλάκ, ο λοχαγός 'Ελλιοτ έσπευσεν άμέσως εις βοήθειάν του, με τούς άρσες του φυλάκιου τού θόρμου. Κατά τώδους άσκήσε εύκολα νά περάσουν άνέμεσος από τούς πολιορκητικά, άλλα τή τελικό αποτέλεσμα ήταν νά έγκλεισθούν κι' αυτόι μέσα στό μισοερείσσιμο αυτό φρούριον, που δέν τούς είχε δοθή καιρός, ούτε νά τή επισκευάσουν, ούτε νά τή εφοδιάσουν άρκέτα με πυρομαχικά καί τρόφιμα. 'Εδώ οι πολιορκητές δέν προήγοντο από τή φυλή τών 'Ορακιά, με τόν έτερογενή και άμφιόδου άείας όπλιου. Οι αντίπαροι που είχαν κυκλώσει τήν 'Ισούκ-Μπουλάκ προήγοντο από τή φυλή τών 'Αλά, τούς άνδρικών και φανατισμένων πολεμιστών, που είχαν σκοπίσει πριν λίγο καιρό τόν ύπολογογ Μίλλανκ. Δυό άποτέριες έξόδοι, με τούς άείωμιατικούς έπί κεφαλής, άπέτυχαν με σκληρότατες γιά τούς πολιορκημένους άπόλειες. Καί οι κάτοικοι του Χούντά; Ποιά ήταν ή στάσι τους σ' άλη αυτή τήν έξέγερσι; Κανένος δέν ήξερε άκόμα τίποτε τού συγκεκριμένου. 'Ενας άπαισιόλητος τού 'Ελλιοτ πρός τόν 'Αμιο Καραγιάλ δέν είχε άκόμα έπιστρέψει. 'Ηταν πολύ πιθανόν ότι άγυρής αυτός φυλάργος περιμένει τήν έξέλιξι τών γεγονότων, γιά νά ταχθί με τή μέρα τού πιά λογυρού, όποιοσδήποτε κι' άν ήταν αυτός. Τις πληροφορίες αυτές τις είχε δώσει στήν 'Αραμπελλά και στους συντρόφους της ό έπλοιας, που μετά τήν άναχώρησι τού ταγματάρχου Μπέρκλεϊ τόν Κότοκο έμεινε στό Καραούλ με δυνάμι δέκα άνδρων. 'Η νευρικήτες που έπικρατούσε στή μικρή αυτή φρούρι άσαν άσάφιστοι. Παρά λίγο νά πυροδοθίσησσι κατά τού Χιράμ Σίγκ τήν 'Αραμπελλά, καί 'Υστερ' άμως, οι ίδιοι τής έπρότειναν νά μένη κοντά τους, γιά περισσότερη ασφάλεια. 'Ο Χιράμ Σίγκ ύπερβιβάσσι στις προτάσεις αυτές. Τόν τρόπο, με τόν όποιον τού άπήντησε ή 'Αραμπελλά, τόν ξέρουμε.

— Άλγο κουράγι άκόμα! 'Αν κάνη άκόμα λίγο κουράγι ή μεναρχίαμ...
— Η σσημύ δέν έχει πιά άλλη δύναμι, είπε ή 'Αραμπελλά, μ' ένα μικρό τσιούγιο.
— Την ίδια στιγμή τή σήθος της έσχίσθησε από ένα θυγανόν έπλη.
— Τί έχετε;
— Δέν ξέρω, είπε ή 'Αραμπελλά, έχοντας πάντοτε. Κάτι σσημαίνει εδώ μέσα...
— Κι' έβειε τή σήθος της.
— 'Εκείνη τή στιγμή φάνηκε κι' ο Σάντεκ με τ' άόλοια.

— 'Ο Χιράμ Σίγκ τού ένευσε νά κάνει γρήγορα. Δέν θέλησε νά φωνάξει, γιατί δέν θάταν καθόλου φρούμα. Είχε άποκρίνει ήδη, πολλές φορές τώρα τελευταία, διάφορες ύποπτες άκείες, που γλυτοπούσαν άνάμεσα σ'τά έρώγια. 'Η μεναρχίαμ, είπε σήματα, καί τήν άπείσιον επάνω στό άόλοιο. Λίγα μέτρα, όμως, πιά πέρα, τούς είπε:— Πρέπει νά μ' άφίστες (κι' ή φωνή της είχε πάρει μιά γλύκα που είνε άδύνατο νά έκρασση). Χιράμ Σίγκ, θυμηθήτε τή συμφωνία μας. 'Εγώ δέν μπορώ πιά νά σας άκολουθήσω. Μου είνε άδύνατο νά κρατηθώ πάνω στό άόλοιο.
— 'Ενα τέταρτο μονάχα, έκτευσε ο Χιράμ Σίγκ. Δέν σας έζητ' περισσώτερο.
— Στις άγριες αυτές κακοποιίες ο πατέρας τής Νούρ ήξερε όλα τή κατάρτιση. 'Ετσι, ύστερα από πορεία ενός τέταρτου, σταμάτησε, και είπε:— Θάσασσι!
Και γαρίς τή πόδια της κυρίας Ταϊλιν ν' άγγίζουσ τή γη, τή σήκος από τή σέλλα της τήν έφερε στό έσωτερικό μιάς βαθείας σπηλιάς, που άνοιγόνταν σ' ένα πανώηλο δρόμο. Μονδική έπιστροφή! Στήν ίδια σπηλιά ήσαν, μέ τήν έξέλιξι, τήν άπείσιον επάνω στό άόλοιο της και τού άόλοιο τού Σάντεκ. Τό θέλημα της ήταν άπείσιον, καί τή μάτια της είχαν γίνη πιά μεγάλα. 'Α! Δέν ήταν άνάγκη νάνε κανείς γιάτρός γιά νά μεταβίη τή φύσι της φράσσειε της. Οι άδύνατοι πνεύμονες τής δέν μπόρεσαν νά τή έθλυνον πέρα με τούς κακούργους πάνω σ'τά γόνας τών 'Ισούκ-Μπουλάκ.
— Πώς είσθε; τήν ρώτησε ο Χιράμ Σίγκ.
— Δέν ξέρω, άπήντησε. 'Ενα μονάχα ξέρω: 'Ότι μόλις φύγατε, θά είσθανθώ τόν αυτόν μου καλλίτερα. 'Η παράστις της παρούσας σας έδω είνε γιά μένα άδύνατο. Ξέρει τή κατηγορία μου άνήγγειλε πρό ήμερών κάποιος: 'Ότι μόλις βρεθώ κάπου, σκορπίω τόν έλεθρο καί άναστατώνω τήν ύπερσι έκείνην, που άναπό περισσώτερο 'Αλλοίμονο άν έξι ατίσις μου άποτύχη ή άποστολή σας.
Τά ελέφωρα τής γαυλώσων.
— Πηγαίνετε, σας παρακαλώ, ψθόρισε. Μή μένετε άλλο έξο.
— Ο Χιράμ Σίγκ άποπαρήχθηκε στό βάθος της σπηλιάς και μ' ένα νεύμα κάλεσε τόν Σάντεκ κοντά του. Πάρε αυτό τή πιστόλι, τού είπε. 'Αν παρουσασθί κανείς στήν έσοδο της σπηλιάς, ξέρεις πώς θ' άφωνίθω. 'Αν είδω, όμως, ότι δέν θά μπόρεσις νά τή βγάλλης πέρα, τότε έκείνοι που θά περάσουν επάνω από τή πύλη, δέν πρέπει νά έρουν τήν κυρία Ταϊλιν ζωντανή.
— 'Εδώ είσθε άκόμα; ρώτησε ή 'Αραμπελλά, άνοιγοντας πάλι τή μάτια της.
— Φεύγω, είπε ο Χιράμ Σίγκ, κουμπώνοντας τή πανοφόρι του.
Και δεινόντας τόν Σάντεκ:— Άδύνατο με μείνη μόλις σας.
— Δέν θέλω! Θά σας άκούω!
— Δέν τόν χρειάζομαι τώρα, πιστέψτε με. Στά μέρη αυτά, καλύτερα νά είμαι μόνος μου. Μην έχετε γι' αυτό κομψή τύχη.
— Τότε, δέχομαι και σας εύχαριστώ. Πλησιάζετε! Πιά κοντά άκόμα, σας παρακαλώ.
— Μόλις είνε γονατίσι κοντά της. Τού πήρε τή χέρι. Και με φωνή που μόλις άκούγονταν, τού είπε:— Δέν πρέπει νά μου πησι με τήν μέμνητά τώρα. Πιστεύετε ότι θά πετύχετε και θά φθάσειτε έγκαιρος;
— Είμαι άπόλυτως βέβαιος γι' αυτό.
— Τότε, άκούστε με. Θά τόν ίδιθη πιά γρήγορα τ' σος.
— Αυτό έξαρτάται, είπε ο Χιράμ Σίγκ. 'Ισως νά τόν ίδω κι' άπόψε άκόμα, αν μπόρεσω νά είσχωρήσω μέχρι τού 'Ισούκ-Μπουλάκ.
— Μόλις τόν ίδιθη νά τού πησι...
— Τί;
— 'Ότι από τή μέρα που γνωρισθήκαμε στό Μαδράς, άκούσι: 'Α!... Δέν χρειάζεται νά πητε περισσότερα. Τό ξέρει καλά!
Τά μάτια της πλημύρισαν από δάκρυα.
— Χιράμ Σίγκ, φύλασε με!
— 'Εκείνος έσκυψε και τή φίλησε βελά στό χέρι.
— 'Όχι έτσι! Στο μέτωπο, αν θέλατε... 'Ετσι!
Καθώς ο πατέρας της Νούρ σκυφόνταν, τρικλίζοντας, τήν ήκουσε πιά υφίρσι:— 'Ετσι, άπό τήν έσοδο της σπηλιάς έλε φωνή ο Μπάτετ. Δέν πρέπει νά μ' άναμένα έξω από τήν άόλοια, φανταστικά σωστό, πού κλονίζονταν σε κάθε του έρωμ.
— Σουτ! Σας παρακαλώ, ψθόρισε έκτεντικά. Κοιμάται, κοιμάται τόσο ώμορφα! Μην της τασάσετε τόν ύπνο.
— Ο συνταγματάρχης Ράιτ όμοιογώρησε. Τό θέλημα του δεισταυρόθι με τήν θέλημα τού Μπάτετ.
Και ο πρώτος που χαίρεσσις ήταν ο Σέρ Χέρμπερτ...
— 'Εκεί 'άνω, άναπάντως, ή 'Αραμπελλά. 'Εκεί πάνω συνεχίσι τόν αλάνη ύπνο της, μέσα σ' ένα άσπαστο γιόνισ, σ'τά μιά βαθεία σπηλιά, που δέν τή άκούσσει, παρά μόνον ο κρότος που κάνουν οι γονιστιβάδες καθώς γκεμίζονται τήν άνοιξι στα τάρτορα τών 'Ισούκ-Μπουλάκ. Στο κατώφλι της σπηλιάς αυτής, που δέν μπόρεσε νά τή έσωτερική ζωντανή, έορκαται μιά μεγάλη πλάκα από γρανίτη του Καρακούρι, ένα γρανίτη μωδ-πάλ, που άγοράσθηκε με κοινή συνεισφορά τών άείωμιατικών τού 'Ιου συντάξιους τών λογυφούρων.
Τι γρήγορα πού άλλάξει μορφή ένα σινταγμα! Είνε άδύνατο νά ένασφάρι κανείς ύστερ' από τέσσαρα χρόνια, έστω κι' ένα από τούς φίλους που είχε γνωρίσει. Κατά τή διάρκεια τών τεσσάρων αυτών έτών, άγρύπνησαν όλοι πάνω σ' αυτόν τόν τάφο. Καί ποτέ, μ' ούτε μιά μέρα, δέν έλλειψαν τά λουλούδια έκείνη που άναπούσε ή 'Αραμπελλά: Κίτρινα ρόδα τού Τζελαμάντ, όκάνισθι τού Ταϊ-τρού, κόκκινες καμείλες τού θουου... Κατόπι, με τόν χορό των μεταβόσεων καί των προσογών, οι μιν έδουσαν γιά άλλες φρούσι, οι δέ έπείσσευαν στήν 'Αγγλία. Τή γρανίτη πλάκα τού Καρακούρι δέν τήν έπισκέπτεται τώρα, παρά μονάχα ένας σιωπηλός ίππεύς, συνοδουόμενος από μιά μαρορορεμείν μικρούλα. Είνε ο Χιράμ Σίγκ που έργεται ποτέ-ποτέ με τήν κόρη του και δίνει πάνω στόν τάφο δροσρά λουλούδια και λίγα θερμά φάρμακα.

Χάρς στήν νίκη τού 'Ισούκ-Μπουλάκ καί τήν ελφίση των άσφασιών, άναμειν συναντήσσι τήν συνταγματάρχη Ράιτ προήγησι ό υποστράτηγος. Παραστήθεσι τόν έπείμιο γρόμ διορισήσσι στατιστικός διοικητής της Βοιβάδες, όπου καί έτελέσθησαν οι γόμοι της κόρης του 'Εβελιν με τόν ύπολογογ Σίνδελ Λαίν.
— Ο Σόμερβιλ, παντρεύθηκε κι' αυτός, άφού, παρητήθη, με τήν κόρη ενός μεγαλοκτιματιού τών δολανδινών 'Ινδιών.
— Ο Μάκ Κάρθου σκοτώθηκε. 'Ο 'Ελλιοτ έπέστρεψε στό σσημα τών 'Ορεινών.
— 'Όσο γιά τόν Μπάτετ, εύδης μετά τή νίκη τού 'Ισούκ-Μπουλάκ, προήγησι ό λοχαγός.
Δέν άρραδωνίσθηκε παρά τώρα τελευταία...
Τ Ε Λ Ο Σ
(Μετ'αφρ. ΘΕΜ. ΑΜΟΥΤΟΥΠΟΥΛΟΥ)

Και τά τώρα που ο ταγματάρχης Φάρκχαρ έμδβαινε

κι' αυτός στο Καραούλ τή διέλευσι του Χιράμ Σίγκ καί τήν 'Αραμπελλά.
— 'Η διαταγή σας διεβεβόσθη, ταγματάρχα μου, είπε ο ύπολογογης Κογκοραϊθ, λοχαινωσμένος από τόν καλ-πασά τού άόλοιο του.
— Σ' εύχαριστώ, παδί μου, είπε ο Φάρκχαρ. 'Ακούε νά συμμορφώθι τώρα με τή διαταγή μου, ο εύλογημένος αυτός Σόμερβιλ. Τί διάβολο έπαθε καί προχωρεί τόσο γρήγορα;
Και χαμηλώνοντας τή φωνή του, ρώτησε:— Πώς είνε τός τώρας; Πώς σου φάνηκε σήμερα τή πρωί;
— Τήν έρώτησι αυτή δέν τήν ύπέβαλε δίχως κάποιον κόπο ο Σέρ 'Οσάστις. 'Από τή μέρα που μασθίθηκε ή έξαφάνισι της 'Αραμπελλά, ο Σόμερβιλ είχε γίνη άείωμια-ππος. Τά χαρακτηριστικά τού προσώπου του είχαν αλλοιωθί και φούδατος κανείς νά τόν έλπει.
— Πώς μου φάνηκε; Τά ίδια καί χειρότερα, ταγματάρχα μου, είπε ο Κογκοραϊθ. Μόλις τού μετεβέβισα τή διαταγή σας, ούτε μου άπήντησε καν. Βαδίζει όλομώνας, προηγουμένως κατά πηνίττα μέτρα από τήν ύλη του. Τό θέλημα που είνε βόλοος τού άόλοιο.
— Ο Φάρκχαρ έπείσσευσε τούς άμους.
— Δέν μ' άρέσουν καθόλου όσα, είπε μεγαλόφωνα, στήν πρώτη σταβέσει που θά κάνουμε πέρα πέρσι πρώτος ο Μάρσαλ. Πλησιάζουμε σε μέρος που είνε έξαιρετικά έπικίνδυνο. Δεν μπορώ νά γίνω ως έμπροσθοφυλακή έναν άνειροπαρήμον. 'Αλλά έλπετο ότι σταματήσαν οι μπροστινοί! Τί σσημαίνει; Μά δέν είνε άκόμα ή ώρα της σταβέσεως. Μην ένοχλήσω, μικρέ μου Κογκοραϊθ. Απλή τη φούρ θά τρέξω μόνος μου μπροστά νά δώ τή σσημαίνει.

Σέ μιά λεπτά ο δέρ 'Οσάστις έρισκόνταν στήν κεφαλή της φάλαγγος. 'Αλλά άμέσως έμεινε σάν άπολιθώμενος. 'Η όρνιθίασσι τού Σόμερβιλ κρατούσε τόν άόλοιο τού λογαγού. 'Αλλ' ο Σόμερβιλ πονεβή.
— Πού είνε τός; φωνάξε ο ταγματάρχης.
Τρέμοντας από τόν φόβο του, ο 'Ιθανής έβειε με τή γέρι του τήν σκακίτη έσοδο μιάς σπηλιάς. Τήν ίδια στιγμή έπείσσευσε από μέσα ο Σόμερβιλ.
— Τά συγκατηρήσσι μου! άόρλασε ο Φάρκχαρ. Σταματήστε όλο τήν σινταγμα! Μήπως νομίζετε ότι προχωρούμε πολύ γρήγορα; Τί; Τί τρέχει;
Με τή δάκτυλο στό στόμα, ο Σόμερβιλ τούκανε νόημα νά πάη.
— Τί σσημαίνουν αυτός; Είπατε πως είνε κάποιος μέσος; Ποιός;
— Ο Μπάτετ!
— Ο Μπάτετ; Τί μου ψάλλετε αυτό; — Ο Μπάτετ ζωντανός! 'Ο Μπάτετ εδώ! 'Αλλά τότε, τού 'Ισούκ-Μπουλάκ;... Τί;... 'Απληδερωθή; Σήμερα τού πρωί; Τότε μόνον άντελέφθη ο Φάρκχαρ ότι ο Σόμερβιλ ήταν δακρυμμένος.
— 'Α! έκανε.
Και δέν προσέθεσε άλλη λέξι. Είχε καταλάβει.

— 'Α! 'Επί τέλους! Θά μου ξηγήσεται, λοιπόν, κούριο:— 'Ο συνταγματάρχης Ράιτ πάρα ο! Είχε κατασθάσει κακιάσσι, άκολουθώμενος από τόν ταγματάρχη 'Οπκιν, τόν λογαγό Μάρσαλ καί τόν λογαγό Ντάικ. Ο Σόμερβιλ καί ο Φάρκχαρ στεκόνταν άκίνητοι, με τήν πλάτη σπορημένη στόν έρσχο, δεξιά και άριστερά της σπηλιάς. Με τήν πρώτη ματιά πούριζε ο συνταγματάρχης κατάλαβε ότι καί τήν τού πολλό σοφό συνέβαινε. Κατέβηκε λοιπόν από τόν άόλοιο του και πλάισασι.
— Τί σσημαίνει;
— 'Αλλά κανείς δέν τού άπήντησε. Ο Σόμερβιλ έκαιε με λυγμούς. Κι' ο Φάρκχαρ, προσπαθώντας νά κούνη τή σκυφίτη του, δάγκανε τή χέλι του.
— Μά τί σσημαίνει, λοιπόν; 'Αφήστε με νά πω μέσα, τότε. 'Ελάτε, κύριοι, σας παρακαλώ...
— Άμέσως, όμως, έπαυσε. Κι' έμεινε καθηλωμένος στή θέσι του. Στήν έσοδο της σπηλιάς είχε φωνή ο Μπάτετ. Δέν πρέπει νά μ' άναμένα έξω από τήν άόλοια, φανταστικά σωστό, πού κλονίζονταν σε κάθε του έρωμ.
— Σουτ! Σας παρακαλώ, ψθόρισε έκτεντικά. Κοιμάται, κοιμάται τόσο ώμορφα! Μην της τασάσετε τόν ύπνο.
— Ο συνταγματάρχης Ράιτ όμοιογώρησε. Τό θέλημα του δεισταυρόθι με τήν θέλημα τού Μπάτετ.
Και ο πρώτος που χαίρεσσις ήταν ο Σέρ Χέρμπερτ...
— 'Εκεί 'άνω, άναπάντως, ή 'Αραμπελλά. 'Εκεί πάνω συνεχίσι τόν αλάνη ύπνο της, μέσα σ' ένα άσπαστο γιόνισ, σ'τά μιά βαθεία σπηλιά, που δέν τή άκούσσει, παρά μόνον ο κρότος που κάνουν οι γονιστιβάδες καθώς γκεμίζονται τήν άνοιξι στα τάρτορα τών 'Ισούκ-Μπουλάκ. Στο κατώφλι της σπηλιάς αυτής, που δέν μπόρεσε νά τή έσωτερική ζωντανή, έορκαται μιά μεγάλη πλάκα από γρανίτη του Καρακούρι, ένα γρανίτη μωδ-πάλ, που άγοράσθηκε με κοινή συνεισφορά τών άείωμιατικών τού 'Ιου συντάξιους τών λογυφούρων.
Τι γρήγορα πού άλλάξει μορφή ένα σινταγμα! Είνε άδύνατο νά ένασφάρι κανείς ύστερ' από τέσσαρα χρόνια, έστω κι' ένα από τούς φίλους που είχε γνωρίσει. Κατά τή διάρκεια τών τεσσάρων αυτών έτών, άγρύπνησαν όλοι πάνω σ' αυτόν τόν τάφο. Καί ποτέ, μ' ούτε μιά μέρα, δέν έλλειψαν τά λουλούδια έκείνη που άναπούσε ή 'Αραμπελλά: Κίτρινα ρόδα τού Τζελαμάντ, όκάνισθι τού Ταϊ-τρού, κόκκινες καμείλες τού θουου... Κατόπι, με τόν χορό των μεταβόσεων καί των προσογών, οι μιν έδουσαν γιά άλλες φρούσι, οι δέ έπείσσευαν στήν 'Αγγλία. Τή γρανίτη πλάκα τού Καρακούρι δέν τήν έπισκέπτεται τώρα, παρά μονάχα ένας σιωπηλός ίππεύς, συνοδουόμενος από μιά μαρορορεμείν μικρούλα. Είνε ο Χιράμ Σίγκ που έργεται ποτέ-ποτέ με τήν κόρη του και δίνει πάνω στόν τάφο δροσρά λουλούδια και λίγα θερμά φάρμακα.

Χάρς στήν νίκη τού 'Ισούκ-Μπουλάκ καί τήν ελφίση των άσφασιών, άναμειν συναντήσσι τήν συνταγματάρχη Ράιτ προήγησι ό υποστράτηγος. Παραστήθεσι τόν έπείμιο γρόμ διορισήσσι στατιστικός διοικητής της Βοιβάδες, όπου καί έτελέσθησαν οι γόμοι της κόρης του 'Εβελιν με τόν ύπολογογ Σίνδελ Λαίν.
— Ο Σόμερβιλ, παντρεύθηκε κι' αυτός, άφού, παρητήθη, με τήν κόρη ενός μεγαλοκτιματιού τών δολανδινών 'Ινδιών.
— Ο Μάκ Κάρθου σκοτώθηκε. 'Ο 'Ελλιοτ έπέστρεψε στό σσημα τών 'Ορεινών.
— 'Όσο γιά τόν Μπάτετ, εύδης μετά τή νίκη τού 'Ισούκ-Μπουλάκ, προήγησι ό λοχαγός.
Δέν άρραδωνίσθηκε παρά τώρα τελευταία...
Τ Ε Λ Ο Σ
(Μετ'αφρ. ΘΕΜ. ΑΜΟΥΤΟΥΠΟΥΛΟΥ)

Και τά τώρα που ο ταγματάρχης Φάρκχαρ έμδβαινε

κι' αυτός στο Καραούλ τή διέλευσι του Χιράμ Σίγκ καί τήν 'Αραμπελλά.

— 'Η διαταγή σας διεβεβόσθη, ταγματάρχα μου, είπε ο ύπολογογης Κογκοραϊθ, λοχαινωσμένος από τόν καλ-πασά τού άόλοιο του.

— Σ' εύχαριστώ, παδί μου, είπε ο Φάρκχαρ. 'Ακούε νά συμμορφώθι τώρα με τή διαταγή μου, ο εύλογημένος αυτός Σόμερβιλ. Τί διάβολο έπαθε καί προχωρεί τόσο γρήγορα;

Και χαμηλώνοντας τή φωνή του, ρώτησε:— Πώς είνε τός τώρας; Πώς σου φάνηκε σήμερα τή πρωί;

— Τήν έρώτησι αυτή δέν τήν ύπέβαλε δίχως κάποιον κόπο ο Σέρ 'Οσάστις. 'Από τή μέρα που μασθίθηκε ή έξαφάνισι της 'Αραμπελλά, ο Σόμερβιλ είχε γίνη άείωμια-ππος. Τά χαρακτηριστικά τού προσώπου του είχαν αλλοιωθί και φούδατος κανείς νά τόν έλπει.

— Πώς μου φάνηκε; Τά ίδια καί χειρότερα, ταγματάρχα μου, είπε ο Κογκοραϊθ. Μόλις τού μετεβέβισα τή διαταγή σας, ούτε μου άπήντησε καν. Βαδίζει όλομώνας, προηγουμένως κατά πηνίττα μέτρα από τήν ύλη του. Τό θέλημα που είνε βόλοος τού άόλοιο.

— Ο Φάρκχαρ έπείσσευσε τούς άμους.

— Δέν μ' άρέσουν καθόλου όσα, είπε μεγαλόφωνα, στήν πρώτη σταβέσει που θά κάνουμε πέρα πέρσι πρώτος ο Μάρσαλ. Πλησιάζουμε σε μέρος που είνε έξαιρετικά έπικίνδυνο. Δεν μπορώ νά γίνω ως έμπροσθοφυλακή έναν άνειροπαρήμον. 'Αλλά έλπετο ότι σταματήσαν οι μπροστινοί! Τί σσημαίνει; Μά δέν είνε άκόμα ή ώρα της σταβέσεως. Μην ένοχλήσω, μικρέ μου Κογκοραϊθ. Απλή τη φούρ θά τρέξω μόνος μου μπροστά νά δώ τή σσημαίνει.

Σέ μιά λεπτά ο δέρ 'Οσάστις έρισκόνταν στήν κεφαλή της φάλαγγος. 'Αλλά άμέσως έμεινε σάν άπολιθώμενος. 'Η όρνιθίασσι τού Σόμερβιλ κρατούσε τόν άόλοιο τού λογαγού. 'Αλλ' ο Σόμερβιλ πονεβή.

— Πού είνε τός; φωνάξε ο ταγματάρχης.

Τρέμοντας από τόν φόβο του, ο 'Ιθανής έβειε με τή γέρι του τήν σκακίτη έσοδο μιάς σπηλιάς. Τήν ίδια στιγμή έπείσσευσε από μέσα ο Σόμερβιλ.

— Τά συγκατηρήσσι μου! άόρλασε ο Φάρκχαρ. Σταματήστε όλο τήν σινταγμα! Μήπως νομίζετε ότι προχωρούμε πολύ γρήγορα; Τί; Τί τρέχει;

Με τή δάκτυλο στό στόμα, ο Σόμερβιλ τούκανε νόημα νά πάη.

— Τί σσημαίνουν αυτός; Είπατε πως είνε κάποιος μέσος; Ποιός;

— Ο Μπάτετ!

— Ο Μπάτετ; Τί μου ψάλλετε αυτό;

— Ο Μπάτετ ζωντανός!

'Ο Μπάτετ εδώ!

'Αλλά τότε, τού 'Ισούκ-Μπουλάκ;

Τί;... 'Απληδερωθή;

Σήμερα τού πρωί;

Τότε μόνον άντελέφθη ο Φάρκχαρ ότι ο Σόμερβιλ ήταν δακρυμμένος.

— 'Α! έκανε.

Και δέν προσέθεσε άλλη λέξι. Είχε καταλάβει.

— 'Α! 'Επί τέλους!

Θά μου ξηγήσεται, λοιπόν, κούριο:

— Ο συνταγματάρχης Ράιτ πάρα ο!

Είχε κατασθάσει κακιάσσι, άκολουθώμενος από τόν ταγματάρχη 'Οπκιν, τόν λογαγό Μάρσαλ καί τόν λογαγό Ντάικ.

Ο Σόμερβιλ καί ο Φάρκχαρ στεκόνταν άκίνητοι, με τήν πλάτη σπορημένη στόν έρσχο, δεξιά και άριστερά της σπηλιάς.

Με τήν πρώτη ματιά πούριζε ο συνταγματάρχης κατάλαβε ότι καί τήν τού πολλό σοφό συνέβαινε.

Κατέβηκε λοιπόν από τόν άόλοιο του και πλάισασι.

— Τί σσημαίνει;

— 'Αλλά κανείς δέν τού άπήντησε.

Ο Σόμερβιλ έκαιε με λυγμούς.

Κι' ο Φάρκχαρ, προσπαθώντας νά κούνη τή σκυφίτη του, δάγκανε τή χέλι του.

— Μά τί σσημαίνει, λοιπόν;

Αφήστε με νά πω μέσα, τότε.

Ελάτε, κύριοι, σας παρακαλώ...

Άμέσως, όμως, έπαυσε.

Κι' έμεινε καθηλωμένος στή θέσι του.

Στήν έσοδο της σπηλιάς είχε φωνή ο Μπάτετ.

Δέν πρέπει νά μ' άναμένα έξω από τήν άόλοια, φανταστικά σωστό, πού κλονίζονταν σε κάθε του έρωμ.

— Σουτ! Σας παρακαλώ, ψθόρισε έκτεντικά.

Κοιμάται, κοιμάται τόσο ώμορφα!

Μην της τασάσετε τόν ύπνο.

Ο συνταγματάρχης Ράιτ όμοιογώρησε.

Τό θέλημα του δεισταυρόθι με τήν θέλημα τού Μπάτετ.

Και ο πρώτος που χαίρεσσις ήταν ο Σέρ Χέρμπερτ...

— 'Εκεί 'άνω, άναπάντως, ή 'Αραμπελλά.

— 'Εκεί πάνω συνεχίσι τόν αλάνη ύπνο της, μέσα σ' ένα άσπαστο γιόνισ, σ'τά μιά βαθεία σπηλιά, που δέν τή άκούσσει, παρά μόνον ο κρότος που κάνουν οι γονιστιβάδες καθώς γκεμίζονται τήν άνοιξι στα τάρτορα τών 'Ισούκ-Μπουλάκ.

Στο κατώφλι της σπηλιάς αυτής, που δέν μπόρεσε νά τή έσωτερική ζωντανή, έορκαται μιά μεγάλη πλάκα από γρανίτη του Καρακούρι, ένα γρανίτη μωδ-πάλ, που άγοράσθηκε με κοινή συνεισφορά τών άείωμιατικών τού 'Ιου συντάξιους τών λογυφούρων.

Τι γρήγορα πού άλλάξει μορφή ένα σινταγμα!

Είνε άδύνατο νά ένασφάρι κανείς ύστερ' από τέσσαρα χρόνια, έστω κι' ένα από τούς φίλους που είχε γνωρίσει.

Κατά τή διάρκεια τών τεσσάρων αυτών έτών, άγρύπνησαν όλοι πάνω σ' αυτόν τόν τάφο.

Καί ποτέ, μ' ούτε μιά μέρα, δέν έλλειψαν τά λουλούδια έκείνη που

Ο κύριος καθηγητής, αφού εξέτασε τον τελευταίο τον άφοροστο κι' έγινε μόνος, έλειψε στο παράθυρο που έβλεπε σ' έναν διαποικισμένο χώρο κι' ανάνευσε βαθιά. Κατόπιν έβηκε και ξανακλήθηκε στο γραφείο του και άρχισε να ταπεινώνει μερικά χαρτιά. Σε λίγο χάρωσε το κοινό του και έλεγε στον άφοροστο να ελπίσει στην κατέλεια που τον περίμενε, και να μη δειχθεί και κανέναν άφοροστο γιατί ήθελε να έλθωσθι. Περίμεντας ο κύριος καθηγητής την κατέλεια, διάσχιζε με το χέρι τα πυκνά του μαύρα μαλλιά, που ήταν διασκορπισμένα στους κοτύλους, διάσχιζε τη γραβάτα του κι' ανάνευσε καλή βαθιά.

Η κατέλεια δεν ήρθε ποτέ να φανεί. Ήταν μία νέα χλωμή, ξανθή με ψηλά αναστήματα, και με από αριστοκρατικό ντύσιμο. Α δακτυλοβόλα των μαύσων ματιών της φάνετο μια διαδότη έσοτε-ρική ζωή σ' έναν άφαντο.

Με ένα έλατο γυναικείο χαρμόσυνο τον καθηγητή, κι' έστρεψε από τις τυπικές φράσεις λέει, άρχισε να τον λέει πως εκείνο το κορίτσι είχε διαδίδει μια απειροβία συνέντευξη του για ένα νομοσχέδιο που έλποτο να υποβάλει. Τό νομοσχέδιο αυτό έβλεπε περιορισμούς στον γάμο. Οι άφοροστοι, ίδιος όσοι παύσαν από μεταδοτικές αρρώστιες, δεν θα έπρεπε να παντρεύονται. Φυσικά άνδρες, και γυναίκες το ίδιο. Η Άνδροπατία έχει πολύ εκφυλισμό και οι άνθρωποι έχουν γίνει διανοητικά, έρετια σωματικά και ψυχικά. Γι' αυτό το Κράτος θα έπρεπε να παρέμβει και ν' απαγορεύσει στους άφοροστούς να παντρεύονται. Για να παντρεύτη κανείς θα έπρεπε να πληρεί προϋποθέσεις την έγκρισή τους μενίσες Κρατικές. Έπαινος από μεγάλους γιανούς, που θα έλεγαν όποιος έπαινε άδεια γάμο. Οι γιανοί της Έπαυσης θα είναι ψυχιατροί, παιδολόγοι, αρρώσθολογοι. Έτσι μόνο άνθρωποι άπολύτως ήγει-ετ, σωματικά και ψυχικά, θα επιτρέπεται να παντρεύονται στο έθνος. Και σιγά-σιγά η Κοινωνία θα έβγαλνιθαι και οι άνθρωποι θα γίνουν ευτυχισμένοι! Θα διαδοθούν θάνατος και μη την Έπαυση της Εύτυχιας.

Τι σπουδαίο σχέδιο, κύριε καθηγητά! — είπε με θερμότητα η κόρη—. Αλλά γιατί αναφέρεται το όνομά μου στην συνέντευξή σας; Η κοπέλα μου είναι τόσο άσημη...

Καθίστε, τα μάτια. Και η κοπέλα θα διαγνώσει της έσας στην έκτακτη χλωμάδα του δερμάτος της.

— Αλλά, διαπιστώ, είτε ο γιανός με τους άποροστούς κρατάει, το μεγαλύτερο μέρος της έσας από το έκάνει ος. Μι τον νεανικό σας ένδοξο από ν' ένδοξοις από έργο μου. Από φωτισμό με βοηθάει. Πήρατε το δικαίωμά σας κι' έξω-λουθείτε να είστε η άφοροστική αντοχή μου.

Εκείνη κατέβηκε ν' αναζητήσει, αλλά ο καθηγητής της θέ-μωσε, ότι ήταν διαπιστωθεί έλγος, αφού βέβαια από δύο μέρες θα έκανε την εισήγηση του νομοσχεδίου.

Δεν έπαινος λίγα ένδοξα έλγος και ο ύπνετης κήρυξης δει-λά την πόλη. Κάποιος άφοροστος, ένας διακρίθηκε από τη Σύρα, όπως έλεγε, έλγος τόσο πολύ να δει τον κύριο καθηγητή, ώστε ο ύπνετης είχαν αναγκαστικά να υποχωρήσει.

Ο καθηγητής θύσισε, αλλά ο ύπνετης δικαιολογήθηκε, ότι η κατάσταση του άφοροστο ήταν τόσο έλγος, που ήταν αδύνατο να τον διαεί. Παρενέβη η χλωμή κόρη και παρεκάλει τον καθηγητή να δειχθεί τον άφοροστο. Και έπαινος να βγει από το δωμάτιο, λέγοντας ότι θα περνούσε έως ότου τελειώσει η εξέταση. Ο ύπνετης της φώτισε έλγος τον άφοροστο. Και με την πρώτη στιγμή που έλγος, ο γιανός παρεκάλει ότι είχε δική ο ύπνετης. Προέκυψε τόνος ούτο ο γιανός αυτού του έλγος.

Ήταν πολύ νέος, ίσως λιγότερο από τριάντα χρόνων. Αλλά τί φοβερό καταστροφή του είχε κάνει η ζωή! Το κίτρινο πρόσωπό του είχε άχρως να περνούσαν. Τα κοκκινά του στό μάγουλά του σούς κοτύλους περνούσαν έξω. Τα χείλη του ήταν άσπρά και τα μάτια του θολωμένα.

Πρότεινε στον γιανό και τα δύο του αδύνατα χέρια, στα άποκαυτά ήταν άσπρά, φανόνταν πεταμένες ή φλέβες. Και του έλεγε με φωνή που έτοιμα:

— Σας εύχομαι, γιανό, που με δεχθήκατε. ... Μου έχουν πη τόσα για σας! ... Μόνο ος μπορείτε να με βοηθήσετε. ...

Ο καθηγητής έβλεπε ν' άσχη την τυχαία του ιατρική εξέταση, αλλά ο άφοροστος τον σταμάτησε:

— Το σώμα μου δεν έχει καμιά άρρώστια, γιανό. ... Ή φωνή μου μονάχα είναι βαριά άρρώστη. ... Αν μ' ελπίσατε έδω κι' ένα μήνα, θα λέγατε πως είμαι γερός άνθρωπος. ... Αλλά έρτα-ενας μήνας μου να καταντίσω σ' αυτό το χάλι. ...

Η φωνή του έλγος, τα λόγια του ήταν διαπιστωτικά και η χει-ρονόμια του σπασμωδικές.

Μία φράση είχε ανάψει μέσα του κι' έκαυσε φώτισε στα μάτια του.

— Άκούστε λοιπόν τι μου συνέβη, γιανό. ... Δεν ήρτα από σας παρά μια συμβουλή, λίγο θάρρος. ... Δεν θέλω να μου γρά-ψετε ρεσιτάι. ...

Ανατίναξε βαθιά. Και, χωρίς να κινήσει τον γιανό, ά-ρχισε να διαγνώσει.

Τάκουσα σ' ένα κονταότο, νόμισα πως η καρδιά μου θα ράγιε. ... Με μεγάλη δυσκολία άνταποκρίθηκε στον έρωτά μου. ... Όταν είδε την έλγος μου και το πάθος μου, έσχωρησε. Η άγασή της όπως ήταν ήρεμη και γλυκιά. Έβουλε περισσότερο από καλοση-μική, Σκέπτε μου, φυσικά, ήταν να την κάνω γυναίκα μου. Ένδοξα την μητέρα της— πατέρα δεν είχε—. Και άποκαυθήκατε να γίνω ο γάμος μας, μόλις θα έλγος το δικαίωμά μου από το Πανε-στριο. Μου ζήτησε ως χάρη να μην εγκαταλείψω την Τέχνη της και να έξω-λουθώ να πείθω διολις οι κονταότοι και βότανα από τον γάμο μας. Της έδωσα το λόγο μου γι' αυτό. Μου ζήτησε άσχη-να μη φύγωμα από τη Γερμανία. Όταν έγω της έέγησα, ότι στην Γερμανία δεν θα μπορούσα να έργασθω και ότι έπρεπε να γυ-ρίσω στην Σύρα για να κάνω τον διακρίσο, που είχε τότε ένοιασε πως ήταν μία μεγάλη καλλιτέχνης, πως η δόξα την έπαινε, ότι θα μένιζε άσχη να είναι, ώστε να μην είναι άνταξη να έλγοςμα-έγω πολύ. Έπειτα, αν έλγος, μπορούσα να μείνω και μαζί με την μητέρα της, που ήταν μόνη σ' είχε κάποια περιουσία. ... Με γέλασε λόγια την έκανα ν' αλλάξει γνώμη. Της έμεινα για τον γα-λάνο ούρανό της. Έλλάξε και ένοιασε με τα μάτια της, για τα ειρηνικά άποροστικά μας με τα άποροστικά. Με δάκρυα στα μάτια τα δέχθηκε όλα. Βαστίστηκε κι' έγινε Χριστιανή. Και βότα-ρα από λίγους ευτυχισμένους μήνες κάναμε τους γάμους μας και κατέβηκα στην Έλλάδα.

Στη Σύρα έλγοςμα καλή δος διακρίσο. Κ' έλγοςμα ευ-τυχισμένη με την γυναικά μου. Αλλά η άποροστική μου ήταν δια-καρμένη με τον γάμο από έλγος. Και αυτό ήταν το μόνο σπιν-γο στην ευτυχία μου. ... Μερικές φορές έτοιμα στην ιδέα ότι η γυναίκα μου δεν ήταν ευτυχισμένη. Δεν μου έλεγε τίποτα, αλλά είχα προείδη ότι το γέλιο σπάνια μη έφωτισε το πρόσωπό της. Κ' ένα κομμάτι παράπονο μίμει τα χείλιά της.

Σ' ένα βράδυ, γυρνώντας στο σπίτι, την άκουσα να πείθω bio-λί. Κοιμήθηκε κάπου και περίμενα να τελειώσει. Και όταν έτε-λειωσε την άκουσα να κλαίει. ... Έστρεξε από τρελός, την έπιασε στην άγκαλιά μου και την έγέμισα φιλιά. Δεν θέλησε να μου πη γιατί έλγος.

Την άλλη μέρα διακρίθηκε μου έκαυσε ηρόνητος πως αίσθα-νόμας ότι έλγος να γίνω μητέρα. ...

Σ' έπειτα, αλλοίμονο, γιανό μου! ... η συμφορά μου ήλθα η μία βότανα από την άλλη. Η οικογένειά μου φρονόταν ναχού στον άγγλο έθνος. Έν τόνος δεν άκουσα ποτέ κανένα παρά-πονο από τί σπιν. Μία μέρα ένας πένθος φίλος από την Γερμανία μας άγγιξε το θάνατο της μητέρας της. ... Στην κατάσταση που βρισκόταν, το άγγελμα εκείνο της έκανε πολύ κακό.

— Πάσο είμαι έσχημ στον κόσμο κι' μου είχε κάποτε με την μεγαλοσύνη της φωνής.

Της είπα, ότι αφού είχε την δική μου άγασή, αφού την προστα-τείοντα τα θεμά φερά της δικής μου σπιν, δεν έπρεπε να λέη πως ήταν έλγος. ... Κοιμήσε το κεφάλι και δεν μου είχε τίποτα. Της έσχωρησε να ταξιδεύωμα άσχημα στην Γερμανία. Έβλε-τότε κάποια φως χάραξ στα μάτια της.

Σ' η γυναίκα μου είχε μια μικρότερη αδελφή, που έγος δεν την είχα γνωρίσει, γιατί έμεινε δύο τον καιρό σε κάποιο θεό της μεγαλοσύνης της φωνής.

Της είπα, ότι αφού είχε την δική μου άγασή, αφού την προστα-τείοντα τα θεμά φερά της δικής μου σπιν, δεν έπρεπε να λέη πως ήταν έλγος. ... Κοιμήσε το κεφάλι και δεν μου είχε τίποτα. Της έσχωρησε να ταξιδεύωμα άσχημα στην Γερμανία. Έβλε-τότε κάποια φως χάραξ στα μάτια της.

Σ' η γυναίκα μου είχε μια μικρότερη αδελφή, που έγος δεν την είχα γνωρίσει, γιατί έμεινε δύο τον καιρό σε κάποιο θεό της μεγαλοσύνης της φωνής.

Της είπα, ότι αφού είχε την δική μου άγασή, αφού την προστα-τείοντα τα θεμά φερά της δικής μου σπιν, δεν έπρεπε να λέη πως ήταν έλγος. ... Κοιμήσε το κεφάλι και δεν μου είχε τίποτα. Της έσχωρησε να ταξιδεύωμα άσχημα στην Γερμανία. Έβλε-τότε κάποια φως χάραξ στα μάτια της.

Σ' η γυναίκα μου είχε μια μικρότερη αδελφή, που έγος δεν την είχα γνωρίσει, γιατί έμεινε δύο τον καιρό σε κάποιο θεό της μεγαλοσύνης της φωνής.

Της είπα, ότι αφού είχε την δική μου άγασή, αφού την προστα-τείοντα τα θεμά φερά της δικής μου σπιν, δεν έπρεπε να λέη πως ήταν έλγος. ... Κοιμήσε το κεφάλι και δεν μου είχε τίποτα. Της έσχωρησε να ταξιδεύωμα άσχημα στην Γερμανία. Έβλε-τότε κάποια φως χάραξ στα μάτια της.

Σ' η γυναίκα μου είχε μια μικρότερη αδελφή, που έγος δεν την είχα γνωρίσει, γιατί έμεινε δύο τον καιρό σε κάποιο θεό της μεγαλοσύνης της φωνής.

Της είπα, ότι αφού είχε την δική μου άγασή, αφού την προστα-τείοντα τα θεμά φερά της δικής μου σπιν, δεν έπρεπε να λέη πως ήταν έλγος. ... Κοιμήσε το κεφάλι και δεν μου είχε τίποτα. Της έσχωρησε να ταξιδεύωμα άσχημα στην Γερμανία. Έβλε-τότε κάποια φως χάραξ στα μάτια της.

Σ' η γυναίκα μου είχε μια μικρότερη αδελφή, που έγος δεν την είχα γνωρίσει, γιατί έμεινε δύο τον καιρό σε κάποιο θεό της μεγαλοσύνης της φωνής.

Της είπα, ότι αφού είχε την δική μου άγασή, αφού την προστα-τείοντα τα θεμά φερά της δικής μου σπιν, δεν έπρεπε να λέη πως ήταν έλγος. ... Κοιμήσε το κεφάλι και δεν μου είχε τίποτα. Της έσχωρησε να ταξιδεύωμα άσχημα στην Γερμανία. Έβλε-τότε κάποια φως χάραξ στα μάτια της.

Σ' η γυναίκα μου είχε μια μικρότερη αδελφή, που έγος δεν την είχα γνωρίσει, γιατί έμεινε δύο τον καιρό σε κάποιο θεό της μεγαλοσύνης της φωνής.

Της είπα, ότι αφού είχε την δική μου άγασή, αφού την προστα-τείοντα τα θεμά φερά της δικής μου σπιν, δεν έπρεπε να λέη πως ήταν έλγος. ... Κοιμήσε το κεφάλι και δεν μου είχε τίποτα. Της έσχωρησε να ταξιδεύωμα άσχημα στην Γερμανία. Έβλε-τότε κάποια φως χάραξ στα μάτια της.

Σ' η γυναίκα μου είχε μια μικρότερη αδελφή, που έγος δεν την είχα γνωρίσει, γιατί έμεινε δύο τον καιρό σε κάποιο θεό της μεγαλοσύνης της φωνής.

Της είπα, ότι αφού είχε την δική μου άγασή, αφού την προστα-τείοντα τα θεμά φερά της δικής μου σπιν, δεν έπρεπε να λέη πως ήταν έλγος. ... Κοιμήσε το κεφάλι και δεν μου είχε τίποτα. Της έσχωρησε να ταξιδεύωμα άσχημα στην Γερμανία. Έβλε-τότε κάποια φως χάραξ στα μάτια της.

Σ' η γυναίκα μου είχε μια μικρότερη αδελφή, που έγος δεν την είχα γνωρίσει, γιατί έμεινε δύο τον καιρό σε κάποιο θεό της μεγαλοσύνης της φωνής.

Της είπα, ότι αφού είχε την δική μου άγασή, αφού την προστα-τείοντα τα θεμά φερά της δικής μου σπιν, δεν έπρεπε να λέη πως ήταν έλγος. ... Κοιμήσε το κεφάλι και δεν μου είχε τίποτα. Της έσχωρησε να ταξιδεύωμα άσχημα στην Γερμανία. Έβλε-τότε κάποια φως χάραξ στα μάτια της.

ΑΘΑΝ. Π. ΜΙΧΑ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

στο Λονδίνο. Έπορεύαζε εκεί Χιμεία στο Πανεπιστήμιο. Την έλε-γα Γιούζα. ... Η Μελίτα μου είχε μιλήσει πολλές φορές με τρυφερά αγάπη για την αδελφή της.

Έγινεκα λοιπόν της Γιούζας και την παρεκάλεσα να έρ-θω στη Σύρα. Κι' έλγος μου άπαιτος πως οι λίγους μήνες θα έλγος το δικαίωμά της και θα έλγος χωρίς άλλο να δη την αδελφή της και να γνωρίσει και μένα.

Σ' Αλλά η μοίρα, γιανό, βασίσαν πολύ να τελειώσει το έρ-γο της. Η Μελίτα έφερε στον κόσμο ένα άποροστο, αλλά μετά τον τοκετό άρχισε να λιώνει. Κάπου κάπου δύο καθηγητές από την Άθινα, γιατί οι γιανοί της Σύρας διακρίνονταν για τη άρρώστια της γυναίκας μου. ... Η Μελίτα έβουλε, όπως μα-ρτυρείται ένα λουλούδι. ... Πως βρισκόταν άσχη το μωλό μου μέσ' στο κεφάλι μου, γιανό! ... Πως δάκρυαζε τίποτα σπιν-φράξι. ...

Σ' Αλλά άκούστε, τι συνέβη, γιανό. ... Άκούστε με, προσε-κτικά, σάς παρακαλώ. ... Είναι τρυφερό αυτό που συνέβη, γιαν-τό. ... Όταν βότανα από τον τοκετό, άρχισε να γίνεται έλγος-μική η θέσις της, η Μελίτα τα κατάλαβε και μου έλεγε μόν ήμω-ρα, πίνοντας με με τα φλογισμένα άπ' τον πυρετό χείρα της: «Τηλέμαχος, σάς παρακαλώ, στο Λονδίνο της Γιούζας να έρ-θω». Έπειτα ένα έπαινος τηλέμαχος της αδελφής της έξω-κρινόταν για να μην άσχημα περισσότερο. Κι' έλγος τηλέμαχος-μική άσχημα πως έλγοςμα άσχημα.

Έκδο έστειλάμε λίγο ο άφοροστος. Η άνατολή του έλγος-το σπινός της κι' η χειρονόμια του περιστομένη νεύρα.

Σ' η Γιούζα— έξω-κρινόμας με φωνή δραχμή— έτοιμα στην Σύρα την παραμονή του θανάτου της αδελφής της. ... Αλλά, γιανό, προσέειτε καλά, για όνομα του Θεού, τί έχω να σάς πω... θα το καταλάβετε, γιανό, αυτό που έχω να σάς πω... Μη με ρωτάτε για τρελός. Απλή η Γιούζα που ήθε. ... Ήταν κι' η Μελίτα. ... Η ίδια η Μελίτα η γυναίκα μου, όπως την είχα προ-γνωρίσει στην Γερμανία. ... Το ίδιο πρόσωπο, τα ίδια μάτια, το ίδιο λαγυράκι στο στήθος, η ίδια φωνή. ... Η ίδια γλώσσα, η ίδια γλώσσα στα χείλη. ... Αδελφίστατε στα παλάτια μας έλγος τις άνατολές, ο ένας του άλλου. Η Μελίτα μου ήταν αυτή που ήταν δίπλα μου, η ζωντανή, ενώ η πεθάνει ήταν μία ξένη, που την είχα ξεχάσει. ...

... Γιανό, είναι τραγικό. ... Η Μελίτα πείναζε, άφρισε την τελευταία άνατολή, φηδύοντα: «Λογικά... μη φύγεις από κοντά μου. ... Και το παθί μου...».

... Γιανό, είναι τρομακτικό. ... Η Γιούζα έγινε γυναίκα μου την ίδια νύχτα, αφού γυρίσαμε από την τελευταία κατωκία της άνατολής μας. ... Σε πρόσφερε τις περσικές της όν-μας μου, και την σπάνια το γάμο φανόνταν ένα χαμωκέλο. ...

... Και τότε πέσανον δέκα μέρες, γιανό. ... Η Γιούζα είναι γυναίκα μου, στη Σύρα έγινε σπινάλο. Την έπιασε το πω-δάμα μου και ήλγοςμα σπινάτο το πρωί στην Άθινα. ...

... Πήγα σ' έναν παπά, κι' αυτός σπιν άπαιτος ος του Θεού, μέδωσε. Κι' έρχομαι τώρα, γιανό, σε σάς. ... Πέστε μου, τί να κάνω. ... Πέστε μου: Να πάω ένα πατάλι να σκοτώσω τη Γιούζα, το παθί μου κι' έμεινα να έξω-κρινόμας από τη ζωή.

Τα μάτια του περσινού φλόγες. Πληρώσε μ' έπασε ίκε-τευτικά τα χέρια του καθηγητή.

Ο γιανός ήταν ταπεινός. Καθίστε, — έλεγε στον άφο-ροστο, — προσπαθήσατε να φανή ψυχρόμας. Ήναυτα λίγο και θα σας δώσω την συμβουλή μου.

Ο άφοροστος κάθισε. Ο καθηγητής σηκώθηκε, έκανε λίγα έλγος στο δωμάτιο, κινήσε προσεκτικά τον άφοροστο, και είπε οσάρα:

— Χρειάζεται θέλγος. ... Είσαστε άφοροστος. Είναι θέλγος, ότι το κληρονομικό σας θα είναι φανερώνον τρυφερά. ... Και η γυ-ναίκα σας, που πέθανε, και η αδελφή της, που έχετε σπιν, έ-μειναν, είναι τόνος διακρίθηκε γυναικός. ... Έπειτα έλγος, έλγος έλγος, έλγος έλγος. ... Για την Έπαυση όλα αυτά είναι φε-ρατά πράγματα. Έάν δεν παντρεύασατε ποτέ— και το Κράτος θα έπρεπε να μην επέτρεπε την γάμο σε άφοροστούς σπιν και σάς— η ζωή σας θα περνούσε ήσυχη. Και δεν θα έπρεπαν όλες αυτές η συμφορές στο κεφάλι σας. ...

Ο άφοροστος συντεταραμένος τώρα από τα λόγια του γιανού, είχε καταβάλει το κεφάλι με φως κατηγορημένον που άνοιξε την καταβίον του άπ' το διακότιριο.

— Τώρα— έξω-κρινόμας αίσθητά ο καθηγητής— αν θέλετε ν' άκούσετε τη συμβουλή μου, πρέπει να έχετε τη δύναμη να χω-ρισθήτε από την αδελφή της γυναίκας σας. ... Να βρείτε μόν άφο-μομή να χωρισθείτε. Αδωστή της χείρα, και άνομοσινόντε την. ... Εμπιστευθήτε τη συμβουλή σας σ' εμένα. ... Κάνετε πρώτα αυτό κι' έλγος, κι' έλγος κι' έλγος με σάς έσπινάλο. ...

Ο άφοροστος τον άκουσε αλκήτος. Έξω-κρινόμας. Το σπιν του τέντωσε, φηλός.

Έρριψε τη γροθιά του, έρριξε το κεφάλι του προς τα πίσω και έλεε περιφρονητικά στον καθηγητή, τονίζοντας μία-μία τις συλλάβες:

— Αυτό, που λέτε, δεν θα γίνουν ποτέ. ... Η επιστήμη σας είναι μία φρενίλα επιστήμη! ... Η ζωή έχει άλλους νόμους δυνα-τότερους από την νύχτα σας οσπία. ...

Πήρατε μερικά κατωκάρια από το δωμάτιο. Έτοιμα από λίγες μέρες, πησε την Γιούζα και το παθί του κι' έρχομα στην Γερμανία.

Ο καθηγητής, όταν ο άφοροστος βότανα από το γραφείο του, κάλεσε την κατέλεια που τον περίμενε και της διαγνώθηκε την πα-ράξση περιτομένη του τραγικού άποροστο. Και έπειτα έξω-κρινό-μας την έλγοςμα τους πλάσι στο σπιν νομοσχέδιο.

Δεν πέρασε, όμως, πολλές φορές κι' η έλγοςμα αυτή έγκα-τελείθηκε στην τέλη της. Γιατί ήταν τραγικό αυτός ο ίδιος ο κύριος καθηγητής με τα γράφα μαλλιά στους κοτύλους να πα-ραβιάζει τις άσχές τους: Παντρεύθηκε την γλυκύη κοπέλα του κι' έλγος, που ήθελε ότι η νέα είναι έλγος άπολο διακρίθηκε κληρονομικό. Η μητέρα της κι' ο αδελφός της είχαν πεθάνει φυσικά. Αυτό, πίν-τας, δεν ήμωθον τον κύριο καθηγητή ν' άκούσει τη φωνή της καρδιάς του και να ευχή την ευτυχία έξω από κάθε σπιν επιστη-μονική θεωρία. ...

Α. Π. ΜΙΧΑΣ

— Αυτό, που λέτε, δεν θα γίνουν ποτέ. ... Η επιστήμη σας είναι μία φρενίλα επιστήμη! ... Η ζωή έχει άλλους νόμους δυνα-τότερους από την νύχτα σας οσπία. ...

Πήρατε μερικά κατωκάρια από το δωμάτιο. Έτοιμα από λίγες μέρες, πησε την Γιούζα και το παθί του κι' έρχομα στην Γερμανία.

Ο καθηγητής, όταν ο άφοροστος βότανα από το γραφείο του, κάλεσε την κατέλεια που τον περίμενε και της διαγνώθηκε την πα-ράξση περιτομένη του τραγικού άποροστο. Και έπειτα έξω-κρινό-μας την έλγοςμα τους πλάσι στο σπιν νομοσχέδιο.

Δεν πέρασε, όμως, πολλές φορές κι' η έλγοςμα αυτή έγκα-τελείθηκε στην τέλη της. Γιατί ήταν τραγικό αυτός ο ίδιος ο κύριος καθηγητής με τα γράφα μαλλιά στους κοτύλους να πα-ραβιάζει τις άσχές τους: Παντρεύθηκε την γλυκύη κοπέλα του κι' έλγος, που ήθελε ότι η νέα είναι έλγος άπολο διακρίθηκε κληρονομικό. Η μητέρα της κι' ο αδελφός της είχαν πεθάνει φυσικά. Αυτό, πίν-τας, δεν ήμωθον τον κύριο καθηγητή ν' άκούσει τη φωνή της καρδιάς του και να ευχή την ευτυχία έξω από κάθε σπιν επιστη-μονική θεωρία. ...

Α. Π. ΜΙΧΑΣ

Θεα δέν λείπει η ιστορία ΛΙ-ΤΑΪΠΟ, Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΥ ΦΙΛΗΣΕ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Βαρεία μελαγχολία έσκόραζε το πρόσωπο του αυτο-κράτορος. Και η μικρούλα Μι - Φέι, ο μοναδικός άνθρω-πος που ο παντοδύναμος άρχοντας του Ουράνιου Κρά-τους άνέχονταν κοντά του, όταν ήταν δύσθυμος, ένοιαζε με πικρία ότι την μελαγχολία αυτή ούτε η γλυκεία φωνή της ήμωροσε να διασκεδάσει. Άφρισε τα τρυφερά λό-για του τραγουδιού να σπύονον στα χείλιά της και το χού - κιν, τη μικροσκοπική κιάρα της να κλήση από τα γόνατά της.

— Η τρισαβλία δούλη σου είναι άδικα και να σου χαρίση λίγη χαρά, πολυχρονόμενε μου άρχοντα, έλεπε θλιμμένα. Η τρισαβλία δούλη σου θα έλεγε να πεθάνη αυτή τη στιγμή.

Ο αυτοκράτορ έστρεψε το κεφάλι και κτύπαζε με σταργικό χαμόγελο τη μικρή εύνομένη του. Τα μούτρα σπινάλα μελάκι της ήταν στολισμένα με γασσάμια, σε κάθε κίνηση τα ρομπίματα και τα συμπαράγνια που έλγος-μας τον λαμό της έρχονταν άπειρες άστρες, άντρυγι-ζοντας στις τελευταίες αναλαμπές της ημέρας. Ένα χα-λινό σούρουπο άπλωνόταν έξω κάτω από τις άνισμένες κερασιές.

Η Μι - Φέι έβγυρε προς τον αυτοκράτορα.

— Γιατί θορύβησαι πάλι ο άναπημένος μου κύριος; έρριπτε.

— Άναλογίζομαι την άχαριστία των ανθρώπων, Μι - Φέι, άποκαυθήκατε αυτοκράτορ.

— Σου λείπει η συντροφιά του Λι - Ταϊπό... παρητήρησε η Μι - Φέι.

Ο αυτοκράτορ έκανε μια θυμωμένη κίνηση.

— Σου άποροφω ν' αναφέρης το όνομα αυτού του ά-ληπτριού.

Σπινάλα άπότομα γιά να προσθήσει σχεδόν άμέσως νευρισμένα.

— Να... έχετε δέκχο. ... Μου λείπει η συντροφιά του Λι - Ταϊπό... Αυτό σπινάλα τόσο άρα και βαρυνό-μας. ... Συλλογίζομαι την άχαριστία του. ... Θα θύμα-αι βέβαια σε τί χάλια βρισκόταν όταν ο Βού - Τάο-Τάε και ο Βάγκ-Βέι μου τον παρουσίασαν για πρώτη φορά. ... Ηταν κουρελής και βρώμικος σάν ζητιάνος. Κι' έλγος πως τον έδωκες. Μι - Φέι; Σάν φιλόσοφος πα-τέρας, άπως άρριπτε, σ' ένα αυτοκράτορα που λατρείει την ποίηση. Τον έντυσα και τον έσπινάλα. Διέταξα να του δώσω τον καλλίτερο διαμέρισμα του παλατιού και του παρεκίνησα έση άπ' τις άραιότερες χορεύτριες μου. Και αυτός περνούοντας την άνατολή μου και τον θάνα-σμό μου, έγκάτελεψε τα πάντα κι' έβγυρε, χωρίς να με άποχαριστεί. ... έξω-κρινόμας.

— Υπάρχουν ποιλία που δεν μπορούν να χύσουν στο κλουδί, έλεπε η Μι - Φέι, έστω και αν τα βάλης σε χρυσό κλουδί. ...

— Μά έγος δεν σκέφθηκα ποτέ να τον κλείσω σε κλουδί, διακορυφήθηκε ο αυτοκράτορ. Αλλά δεν είναι μόν η έξω-κρινόμας που με άρριπτε. Άγνοςίς το μεγάλο έγκλη-μα του, Μι - Φέι. Άγνοςίς το πόλμπος με έρωτευθή την Λι - Λόγκ, την κόρη μου. ... Ότι την έλγοςμας με χρυσά λόγια του, ο άθλιος, ο άλγος. ... Σήμερα μόλις τώμασε.

— Μου τώσε ο Χι-Σάν.

— Πού-δω-δω. ... Αλλά άρχοντά μου, δεν πρέπει να πιστεύεις όλα όσα σου λέει ο Χι - Σάν, ο κοκός σπινάτος άνθρωπος. ... Και άρριπτε σε σπιν να έκπράξουν έτσι γιά τον Λι - Ταϊπό. Άφου έλγοςμας η ψυχή σου δεν άρ-κίσει τα λόγια που προφέρουν τα χείλη σου. ... Τον έ-θλιο αυτόν, τον άλγος τον άναγκάσ άσιν να ήταν παθί σου, και άδινος το πίν αυτό τη στιγμή γιά να τον έλγος πάλι κοντά σου, να σε γοητεύει με τους σπινούς του. ...

— Είσαι τρελή, Μι - Φέι. ... Θεοτελλή! ... έκανε άρρι-πμένα ο αυτοκράτορ. Δεν θέλω να τον ξαναείδω. ...

— Α, και την κορούλα σου άκούει θα τούδιναν αν σου την ζήτησες ο ίδιος, μωμυούρισε η Μι - Φέι, κατέδινοντας με το χεράκι της, που ήταν σαν κρίνος, το ροντινέμένο μά-γουλό του.

— Μια άπ' αυτές τις ημέρες θα μ' έρριπτες τόσο με- τις άντρυγιές σου, Μι - Φέι, που θα διατάξω να σου κό-ψω το κεφάλι, άπαιτες ο αυτοκράτορ.

— Και μετά πους θα σου τραγουδή τις μπαλάντες του Λι - Ταϊπό.

— Χι... σ' ένα μου νεύμα θα μου φέρουν χίλιες άλλες κοπέλλες με γλυκύτερη φωνή από τη δική σου. ... Δεν μου έλγος, όμως, Μι - Φέι, γιατί έβγυρε ο Λι - Ταϊπό, αφού ήταν έρριπμένα ο Λι - Λόγκ.

— Ίσως η νοσταλγία της παλιτής ζωής του να ήταν ίσχυρότερη από τον έρωτά του. ... Ίσως φοβήθηκε να μη κάνει καμιά τρελάν. ...

Έκείνη τη στιγμή ένας μεγαλόσωμος άνδρας, με πα-χύ, πλαδαρό πρόσωπο και χρυσοκεντημένο έπενδυτο έε-πρόβαλε πίσω από το παραβάν που έφραζε τη χαμηλή πόρτα του διαματίου της Μι - Φέι. Ήταν ο Χι - Σάν, ο έμ-πιστος εύνοδος του αυτοκράτορος.

— Άκούσατε, τον έρριπτε αυτός άνομοσας, τον εύρθηκαν οι άνομοσας σου.

Ο εύνοδος χαμογέλασε σαρκαστικά:

— Οι άνομοσας που δεν ήμωροσαν να τον εύρουν έ-κει άπου παραβόρε, άποκαυθήκατε. Οι φίλοι του άθλιος, ο μέγας ζωγράφος Βού - Τάο - Τε και ο ένδοξος ποιητής Βάγκ - Βέι τον εύρθηκαν και τον μετέφεραν στο παλάτι. ...

— Πού είναι; Γιατί δεν μου τον φέρσατε άμέσως έδω; Όθλο να τον δώ άμέσως τον παλητόνθρωπο.

Είπα ότι τον μετέφεραν στο παλάτι. Απλάση έρί-ται σε τέτοια γάλα, ώστε έόσιν να τον σηκώσουν χειρο-πάδα. Οι φίλοι του τον άναγκάσαν στην βρομερό-τερη συνουσία της πόλεως, στην σπλή μιας τωβάνης. Έλεγε πείσε έφρασε το μεθού μεσα στις λάσπες και τα σκουπίδια και κοιμόταν. Όλες άλλες της Βού - Τάο - Τε και ο Βάγκ - Βέι παραβόρεσαν να τον συνε-φέρουν περιχύνοντας τον με κρύα νερό. ... Ω, ήταν ά-ρριπτάτος ο γοητευτικός μας ποιητής.

— Αν άγασες

Οι Τρεις Λευκοί της Λαϊκού

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ ΕΛΙΝΟΡ ΜΟΡΝΤΑΟΥΝΤ

Ο Μπρέντον κι' ο ντέ Γιόνγκ βρισκόταν μόνοι τους στη βεράντα. Ο νεαρός Όλλανδός ήταν ξεσηλωμένος από σκαλοπάτια και κλώνιες, ενώ ο "Άγγλος, ξη-ξητά χρόνια μεγαλειότερος του είχε ανακαθίσει στην πάννη πολυθρόνα του, σφιγγόντας τόσο δυνατά τα δαχτύλα του επάνω στα ξύλινα μαγκιά της, ώστε οι κλειδώσεις τους ξεχωρίζαν κάτασπερες.

— Άς ήταν γάμος, Θεέ μου, λίγο πιστό, ξεφώνισε κάποια στιγμή, λες και δεν θάστανε άλλο σ' αυτή την ά-γωνία.

Πρην λίγα λεπτά κι' ο ντέ Γιόνγκ είχε θυγάλε την ίδια κραυγή κι' ο σύντροφός του τον είχε κοιροειδευέ τον είχε χαρακτήρισε τρελλά. Κι' όμως όσο κι' αν οι χαρακτήρες τους ήταν διασπορητικοί, οι δύο αυτοί άντρες συλλογιζόν-ταν κι' έλεγαν τα ίδια πάντα, μία και δεν είχαν και τίπο-τε άλλο να πουν: «Έξη εβδομάδες... τρεις... δεκαπέντε μέρες... μεθούριο... και το καράδι θα σαυή!»

Παράεργον ήταν το μέρος που ένοιωθε ο ένας για τον άλλο. Πίστευαν, κατά βάθος, πως κάποια μέρα, μίν άν-θρώπος περισπούρησε, θα σκότωνε ο ένας τον άλλο. Και παρ' όλα αυτά, σαν πάλι να λείπει ο ένας, έστω και για λίγο, ο άλλος πλάνιανε να τρελλαθώ απ' την ταραχή. Πε-ρίμενε με λαχτάρα να ξανακούσει τα γνώριμα ήθη του και το βλέμμα του έρευνούσε ανήσυχα την ακτή, που την θλασίζαν καταπράσινα ινδοκαρυδιές, με τις ρίζες τους μέσ' στο νερό. Κι' όταν έμεινανζόνταν και πάλι ο χα-μένος, η μονοτονία σκέψης πτερουγίζει ξανά στο μυαλό τους:

Θά τόν σκοτώσουν... Δεν θαστώ!

Κάποτε ένας απ' τούς δυο τους ξεφώνιζόταν με τις ηενικενεκάτους, πηνάινοντας σε μια απ' τις τέσσερις γειτονικές στόλλες. Τότε ο άλλος πλάνιανε να γάση το μυαλό του. Φοδώναν ό,τι είχε γάσει, όχι μόνον τον καλλί-τερο φίλο που είχε ποτέ άνθρωπος, αλλά και τη μόνη έλ-πίδα, το μόνο μέσο φυγής απ' το νησί. Αυτό ήταν φυσικά χίμαρας, γιατί τότε έλειπε η απαιτούμενη ποσότης καυσί-μου ύλης, για να κωκυρόν ταξίδι.

Κάθε παραμονή φάειεσε πάλι δολανθικό φορητό στο νησί τους, οι δύο φίλοι δεν έλειναν μάτι. Όχι τίς περι-εργαν γραμμάτια, η μόνη αλληλογραφία τους ήταν με τον ιδιοκτήτη των κοσολογιζόντων νησιών, που ζούσε στη Μπαταβία. Έχοντας ποτό και πάγο, όσο θάστανε η καρ-διά του — περιμεναν όμως τρώφια και μύρα και ού-σκυ και θ' αντίκριζαν, επί τέλους, καινούρια πρόσωπα!

Όλημερίς, επιτηρούσαν τους Ιθαγενείς που δούλευαν, ξεχειντώναν κάπως απ' τις έξη, όμως ως τις όκτώ το μαρ-τύριο τους ήταν αβάσταχτο. Λιμνύσαν για ποτό, σαν κο-λασμένοι... Ο Μπρέντον, γλωμώσ σαν πανί, κούταζε επί-μονα την ακτή των πάντων παπουσιών του. Ο ντέ Γιόνγκ είχε κρύψει το πρόσωπό του στις παλάμες του κι' οι όμοι του ανατινάζονταν ρυθμικά. «Εκλαινε...» Ο "Άγ-γλος άναψε αδιάφορα κάποιο τσιγάρο. Δεν τον ενδιέφε-ρε για ποτό λόγω έλλειψης ο νεαρός Όλλανδός, με τα με-γάλα γαλάνια μάτια. "Ισως να είχε θυμηθώ τους δικούς του, ίσως για το ότι δεν είχαν να πιούν, ίσως ίσως και για το ανεγάρ. Πούος έρεσε:

Ο ένας έγενεν ν' ανταμώσων τον όρζοντα κι' η θά-λασσα έμιασε με λυμμένη πορφυρά και γυρσάφι... Ά-νότομα έπιασε το κλάμα του Όλλανδού που άνακάθηκε αναπνέοντας θάεδια, ενώ η σκία του άπλωνόταν ως τα πόδια του συντροφού του.

— Κούτα! Κούτα! ξεφώνισε.

Στην άρχή ο Μπρέντον πάλαψε για να μη σηκώση το κεφάλι του. Σίγουρα ο ντέ Γιόνγκ έδλεπε όπτασιες. Ο άλλος όμως έπέμενε, με κραυγές άγριας χαράς, κι' ο "Άγγλος, έβδελά του, στήλωσε τη ματιά του στη θάλασα-σαν... σ' άνοικτα.

Μία μικρή γολέττα παραβρένε, σ' απόστασι ένδε τετάτο-ρο του μυαλού απ' το νησί τους. Κάθε της έάρτι ήταν κα-κοβολεμένο κι' έτσι, από παραμικρότερο φούσημα, ένας Θεός μονάχα ήξερε τί θ' άπογινόταν. Τα πανία κρεμώ-νταν χαλαρωμένα κι' η γολέττα προχωρούσε σαν μεθυσμέ-νη, ποτέ από δω, ποτέ από κεί, χοροπηδώντας άστεία, σιμύονα με τη διαβασί του κύματος. Πάντως, όλο και σιμύονε προς την στεριά.

— Τρελλά θάνε ο κασσοδόκως, παρεστρήσε ο Μπρέν-τον, την ώρα που ο ντέ Γιόνγκ κωμόουσε προς το έσωτερικό του σπιτιού, για να πάση τα κυάλια του.

— Γυναικία είνε... κοπέλλά... ναι, κοπέλλά! φώναξε ο Όλλανδός.

— Όποιος κι' άν είνε, έκανε ο "Άγγλος, θά τσακισθί σε λίγο στα κοράλλια, άν δεν άλλάξη τακτική.

— Είχε πάρει τα κυάλια απ' το σύντροφό του κι' εξέταζε τη γολέττα.

— Μα παλάωσαν αυτό μέσά! ξεφώνισε. Ποά άκού-σθηκε να προσπαθού να ριζούν άγκυρα στα παράλια μι-ας άτόλλης;

Το σόμα και τα μάτια του ντέ Γιόνγκ ήσαν όρθάνοι-γα και το άσπαράδι των ματιών του, που το αλσάκωναν λεπτες κίτρινες φάέδες, έκανε να ξεχωρίζη πιο έντονα το τινουριό του γαλάσι. Το καράδι το παρακολουθούσαν τώρα με γυνιώ μάτι. Η άγκυρα που είχαν ριζεί οι επι-βάτες του κάπου είχε σκαλώσει κι' άπότοια η γολέττα έγειρε απ' τη μία πλευρά. Μα είνε ποτέ δυνατό να πιάση άγκυρα στα νερά μιας άτόλλης;

— Ένας όμιλος Ιθαγενών, με τα φουσκάτα σγουρά μαλ-λιά τους, που είχε συγκεντρωθί στην παραλία, διαλύθη-κε μόλις άντελήφθηκε να καταπαθόνει οι δυο λευκοί. Δυο μονάχα παλλήκκριας, μοντενώντας την διαταγή των ά-φεντικών τους, έσυραν στη θάλασσα τη δενζινάκατο. Έ-πιειδίστηκαν κι' οι τέσσερις τους και ξαναίχτηκαν, άπο-φεύγοντας προσεκτικά τους κοραλλιογενείς σκαπέλους, που ξεχωρίζαν σαν μισέρα πελώρια δοντία... Ο Μπρέν-τον κόβισε στον τιμερί, ενώ οι Ιθαγενείς άγωνιζόνταν να βάλουν έμπρος τη μηχανή.

— Αναθεματισμένο σαράβαλο! θλαστήμισε ο "Άγ-γλος. Δεν παίρναμε καλύτερα τη θάρρα και τα κου-πιά...

Ευτύτως η μηχανή άλλοιρε και πάλι να λειτουργή, την ώρα άκριβώς που η γολέττα κυμώδσε κατά πάνω τους σαν μεθυσμένη, με κίνδυνο να τους κούση στα δυο με την καρίνα της. Και με τη φορά που είχε πηγε και τσακισθί-κε στα βράχια. Το κύμα που δημιουργήθηκε τους στρι-φογύρισε σαν καρουδόεφολο.

Στην κουσπατή πρόσδελε το γλωμώ πρόσωπο μιάς κο-πέλλας. Η γολέττα έγεννε προς το μέρος τους, σε γωνία έξι και πού μολή. Ο Μπρέντον με το πρόσωπο άτάραχο, σαν άπό άσφαλι, έβινε διαρκώς διαταγές.

— Πηδούσε, για όνομα του Θεού! φώναζαν ταυτόχρονα οι δυο λευκοί.

Η κοπέλα είχε δρασκέλσει την κουσπατή και συγ-κρατιόταν με τα γέρια. Κάποια στιγμή θούπτε κι' άρχι-σε να κολυμπά έλευθερα.

— Αμέσως μετά, μ' ένα θριαμβευτικό ξεφώνητό, θούτη-ξε κι' ο ντέ Γιόνγκ. Η νέα όμως κολυμπούσε σαν ψάρι, πιο γρήγορα απ' τον «ωστήρα της», κι' έβασσε πρώτη στη στεριά.

Ο Μπρέντον ένοιωσε το μέρος του για τον σύντροφό του να φωτόνουν. Τόν μισούσε για τη θεαματική του έ-πέμθεσι... για όλα. Άμυλητος ώδηγησε την δενζινάκατο στην ακτή και την έριξε στην άμμουδιά. Ο Όλλανδός είχε γονατίσει δίπλα στην άνωστη και την περιποιόταν. Στην άρχή ο Μπρέντον, άπό ένστικτο, σκέοτηκε να τούς άφήσει μόνους. Άντελήφθηκε όμως, πως φερόταν σαν πει-σματολόγο παιδί, και, μετανοιώνοντας, τούς πηλόςσε.

— Ο ντέ Γιόνγκ σηκώθηκε άρδως... Άτάραχος, ο κυ-πριακός "Άγγλος, παρ' όλων ότι άπέφονε να τον κωτά-ξη, μάνεψε τη φλόγα της γαλάσις ματιάς του.

— Θά έχετε άνάγκη από άνακάνη, ύστερα από την φο-βερή αυτή περιπέτεια σας, έκανε ο Μπρέντον, άπειθυνό-μενος στη νέα. Έλάτε στο σπίτι μας... Θά σας δώσωμε και στεγνά ρούχα.

Την έπιασε απ' το ένα χέρι, ο ντέ Γιόνγκ απ' το άλλο, κι' ανέβηκαν τρέγοντας τον άνθρωπο της άκρογιαλιάς... Η γολέττα που βούλιαζε, ανάλη-ανάλη, έτριξε τ' άρμενα της, δογγώνοντας, λες κι' έκλαιγε, λες και ζητούσε βοή-θειαν.

Κι' όταν η θάλασσα την έκάλυψε όλοτελα, ένα πελώ-ριο, λείο κύμα τινάγτηκε προς το νησί, φτάνοντας ως τα σκαλοπάτια σχεδόν της βεράντας.

Λίγο θάστανε η ταραχή, λικνίζοντας κάτι έδλα, κάτι σωσίδια, κι' ένα άσπινο θαρρά. Μερικά πουλιά, με μικρά και πορφυρά πτερα στην ουρά τους, μισούριαν σαν γά-τες και πτερουγίζουν προς τ' άνοικτά. Άπόλυτη ήσυχία άπλώθηκε μετά.

— Κι' όσο συλλογιζέμαι πώς ίσως να είχατε στο καρά-δι ούσκυ!

Το τραχύλο παράπονο του ντέ Γιόνγκ, θρυμμάτισε, θά-λενε κανείς, την νευρική υπέρταση όλων. Ο Μπρέντον έλάσας σιγαλά και για πρώτη φορά άντελήφθηκε, πραγ-

— Γουρουνί! του άπάντησε ο "Άγγλος. Κι' όμως η ίδια άκριβώς εικόνα στρουθογυρούσε επί-μονα και στο δικό του μυαλό...

Η Ίρεν ήρθε και κάθισε ανάμεσά τους και μία από τις Ιθαγενείς τους έφερε καφέδες. Η λευκή κοπέλλα τους διηγήθηκε σύντομα την περιπέτεια της. Ο Ιεραπόστολος, που ταξίδευε μαζί της, με τη γολέττα, είχε σκοτωθί από δυστύχημα, κι' οι τέσσερις Ιθαγενείς που αποτελούσαν το πλήρωμα, είχαν δραπετεύσει από το νησί μόλις τους είδε η κοπέλλα. Κατά το σούρουπο, της ίδιας μέρας, είχε ση-κωθί έσρας που είχε φέρε τη γολέττα στ' άνοικτά. Κι' ήταν η ίδια ολιουμόναχη επάνω στο καράδι...

Οι δυο σύντροφοι άκουαν, δίχως να τ' άποσέχουν, τα λόγια της. Την κούταζαν, κάπου-κάπου, κι' έστρεφαν το βλέμμα πέρα στον όρίζοντα. Εκείνη τους ρώτησε σαν πέλειωσε, ποτέ θα έπιανε σκάλα καράδι, στο νησί τους. Μετά τρεις έβδομάδες, της άπάντησαν... Σε τρεις έβδο-μάδες θα την έβγαζαν και θα τους έφερναν ούσκυ...

Είπε νησιώτες.

— Διέκρινα πριν ένα μονοπάτι, άνάμεσα στις ινδοκα-ρυδιές, τους είπε η Ίρεν. Κάνει, μήπως, το γύρο της ά-τόλλης;

— Ναί... Κάπου ενάμισυ μίλι δρόμο.

— Θα πάω να κάνω περίπατο... Όχι, όχι! Μην έρθετε μαζί μου. Προτιμώ ναμια μόνι... Δεν φοβάμαι το σκο-πέδι.

Την παρακολουθούσαν, καθώς άπομακρυνόταν, έως ό-που την έβασαν. Ο Μπρέντον τινάξε τότε τη σάτχη της πιάσας του, την ξαναένθισε καπνό και διεσώθηκε προς το δωμάτιό του, στην άντίθετη πλευρά εκείνου που είχαν πο-τασώμενη στην Ίρεν. Άναψε τη λάμπα του κι' ο ντέ Γιόνγκ τον είδε να κάθεται στο γραφείο του. Συναθήσε πάντα ο "Άγγλος να γράφει, άρες δολοκλήρες, ή να άνα-σκαλεύει τα συτάρια της.

Πέρασε κάπου ένα τέταρτο κι' ο Όλλανδός σηκώθηκε απ' το κάθισμά του... Ο ντέ Γιόνγκ μίληκε στην τραπεζα-ρία, την ώρα που έπιανε κι' η Φλορέ, η μικρότερη απ' τις γυναικίες του σπιτιού. Κρατούσε ένα δίσκο γεμάτο με σκέυη κι' άργισε σε στεγνά τ' άποσέει.

— Ο Τουρν — ο άσέντης — πήνε περίπατο στους θα-μνούς, του είπε κάποια στιγμή, στη γλώσσα της.

— Ά, το σκυλί! μούγγρισε ο ντέ Γιόνγκ.

Βγήκε τρέγοντας απ' το σπίτι, πήδησε επάνω απ' τα κάγκελλα της βεράντας κι' άκολούθησε την άντίθετη δι-εύθυνση από εκείνη που θα είχαν άκολουθήσει οι δυο άλ-λοι. Ένα άγριο χαμογέλιο φωτίσε το πρόσωπό του...

Η Ίρεν άπολαμύνασε από το δέντρο. Τρεις εβδομά-δες θάστανε να ζήση μ' αυτούς τους δυο λευκούς. Δύσκο-λη ήταν η θέσις της, που φρεαζόταν φρόνησις και, προ-πάντων διπλωματία... Το γρηγόρι είχε άνατελεί, άσπι-μώνοντας την θάλασσα και τον όρίζοντα. Σαφινικά η νέα διεκρίνε κάποιον λευκό, που βδίδε στο ίδιο όθος μ' αυ-τήν, πάνω από τα δέντρα, κρατώντας το καπέλλο του στο χέρι... Αυτό την σύγχυσε έξαιρετικά.

— Έλάτε εδώ, φώναξε θωπιωμένα. Άν θέτε να μού μι-λήσετε, πλησιάζετε!

Ο λευκός δεν της άπάντησε. Σε λίγο, άμυλητος πάν-τα, διεόγισε το μονοπάτι και διεσώθηκε προς την άκρο-γιαλιά. Η Ίρεν ξαφνίστηκε. Ο άνθρωπος αυτός της ή-ταν άγνωστος. Δεν ήταν ένας απ' τους δυο που την φιλο-ενοούσαν. Φορούσε ένα σαφρώ λευκό παντελόνι και κοντό, κολλώτι, μαυρό γιάντινο. Για ποίο λόγο, άρε γν, της είχαν κωμώει την παρουσία του.

Την ίδια στιγμή άντήχησαν διαστικά θήματα κι' ένε-μάνισή ο Μπρέντον.

— Φοβήθηκα μήπως σας συνέηε τίποτε, της έδήχησε λαχανιάζοντας. Άν σας έπεσε στο κεφάλι ένα ινδοκαρυ-δο... κι' έπειτα το άλλο μία φοινικιάς μπορεί να τσα-κισί, πέφτοντας, και την πλατί ενός άνδρα άκούη.

Η Ίρεν δεν τού άπάντησε. Προχωρούσαν σιωπηλά κι' επάνω τους ο ντέ Γιόνγκ, που κατέβαινε τρέγοντας. Μό-λις τους άντελήφθηκε, έριξε πίσω το ξανθό κεφάλι του και έξωπασε σε γέλιο τρελλά. Η Ίρεν ένοιωσε, δίπλα της, τον "Άγγλο, ν' άγωνίζεται να συγκρατήση τη λύσσα του.

— Τώρα που συναντήκαμε, τους είπε, άς έπιστρέ-ψουμε μαζί στο σπίτι... Πάντως, έχετε ύπ' όψιν σας πώς

"...ΚΙ' Ο ΤΡΙΤΟΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΟΠΩΣ ΤΟΥΣ ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ ΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ..."

δεν μού άρέσει να με παρακολουθούν, ή έστω και να με συναντούν... τυχαία.

Μετά το φαγητό θήθηκαν κι' οι τρεις τους να καπνί-σουν στη βεράντα. Μάταια η Ίρεν προσπαθούσε να τους κάνει να μιλήσουν. Θυμήθηκε τότε, πώς κάποτε είχε άκού-σει να μιλούν για κάτι πεταλούδες, που οι θηλικές στέλ-λουν, με τις κεράσιες, έρωτικά μηνύματα προκαλών-τας τις άρσενικές. Λες να συνέβαινε το ίδιο και με την ίδια... θβδελά τις... Όχι. Οι δυο αυτοί άνδρες είχαν, άπλού-στατα, χρόνια να ίδουν λευκή γυναίκα.

— Άκούστε με, τους είπε. Καταλαβαίνω ότι ο ένας σας παρανοεί τον άλλο. Για να μην έγουμε, λοιπόν, παρε-ξηγήσεις, σας δηλώνω ότι δεν είμαι διατεθειμένη να κά-νω έρωτα... άποσπύηποτε. Σας μιλά ελκρινά... Άν και σεις μού είπατε, πριν λίγο, ψευδία. Γιατί μού κρύψατε, ότι υπάρχει κι' άλλος λευκός, σ' αυτό το νησί;

— Όστε τον είδατε κατάγνηκα παρόξενα.

Οι δυο σύντροφοι κατάγνηκα παρόξενα.

— Με τη ζωή που περνάμε σ' αυτό το νησί, μίλησε ο Μπρέντον, έλθουμε συχνά, πολύ περιέργα πράγματα. Αυτόν, όμως, δεν τον είδαμε ποτέ οι δυο μας μαζί... Δεν μού λέτε, είχε στη μέση του ένα σπαθί;

— Ίσως... Έμένα μού φάνηκε ότι κρατούσε τηλεσκο-πιο.

— Δίκιο έχει ο Μπρέντον... Κρατά σπαθί, φώναξε μ' έ-ξωση ο Όλλανδός. Κι' άν προσέξατε, θα καταπρήσατε, ότι έχει μία μικρή οφρά γουρουνιού, κι' ότι φορά τρίκωγο καπέλλο.

— Ναί, έκανε κι' ο Μπρέντον. Είπε το πνεύμα, το φά-ντασμα της Λάσκοα, του νησιού μας. Πάνω από έκατό χρόνια τριγυρνά εδώ. Είνε ο χαροφθαλάκας μας. Αυτός κρατά τη τάξι. Σας διαβεβαιώ, δεσποίνε, δεν πρέπει να φοβάστε!

— Δεν φοβάμαι, του άπάντησε η Ίρεν. Χαίρομαι, μά-λιστα, που είστε κατ' έδω. Και τώρα, επιτρέψτε μου να πω κάτι κομψό...

Μίλησε στο δωμάτιό της κι' έκλεισε άπόλος την πόρτα. Κλειδαριά δεν ύπήρχε!

— Κάλλω να μην έρχόταν ποτέ στο νησί αυτή η κοπέ-λλα, έκανε ο Όλλανδός, και γέλασε ύστερικά. Τί θέσι μπο-ρεί να έχη άνάμεσα σε δυο άντρες; Δεν είνε φυσικό... Κά-τι πρέπει να νίνι.

Είχε σηκωθί και θημάτιζε νευρικά, επάνω-κάτω. Ο "Άγγλος άνακάθισε στην πάννη πολυθρόνα του.

— Δεν πρόκειται να γίνη τίποτε, είπε. Η κοπέλλα αυτή είνε δική μου.

— Και τ' αν δυο μας, Μπρέντον. Έλα, μί γίνεσαι παιδί! Θά την μοιραστήσουμε τίμια.

— Ποτέ! ούρλιαξε ο "Άγγλος κι' ώρρώθηκε άπειλητικά έμπρος στο σύντροφό του. Ποτέ, παληάνθρωπε!

Η γροθιά του Όλλανδού τόν πέτυχε κάτω απ' το πη-γούρι και τόν έσπώσε στο πάτωμα. Δεν ήταν, όμως, άρ-κετά δυνατό για να τόν ζαλίση. Ο Μπρέντον τινάχτηκε επάνω με λύσσα. Άρπάχτηκε. Κάποια στιγμή σκόταν άπενονημένος, με μανία, ζητώντας να έξουδύνση ο ένας τον άλλον. Οι δυο Ιθαγενείς κοπέλλες, που είχαν κατα-φύγει άκούοντας το θόρυβο της πάλης, μάταια άγωνι-ζόνταν να τους χωρίσουν. Κυλώντας, είχαν φτάσει στην τραπεζαρία και την ίδια στιγμή έναερσίστηκε η Ίρεν ντέ Σακέλ. Στάθηκε ακίνητη, γλωμώ απ' την ταραχή και τούς κούταζε.

— Σηκώθηκε άμέσως! ξεφώνισε με κοφτή φωνή. Μ'ά-κούτε; Σηκώθηκε άμέσως!

Χωρισμένοι, Ο Μπρέντον άκούμασε λαχανιάζοντας στην πόρτα. Απ' τη γωνιά του σπώματος του ξεφύγε μια γραμμή αίματος. Ο ντέ Γιόνγκ στάθηκε, τρικλινώντας, για λίγο όρθος. Μετά, ρίχτηκε στα πόδια της Ίρεν, τα άγκάλιασε κι' άργισε να τα γεμίζει δάκρυα.

— Σ' άγαπώ, φώναξε ύστερικά. Σ' άγαπώ σαν τρελ-λό! Είμαι τρελλός για σένα!

Είχε ριζεί πίσω το κεφάλι του και την κούταζε με πά-θεια κατακόκκινα, σαν ματωμένα. Το φως της λάμπας,

που το γυαλί της το σκέπαζαν, όλοτελα σχεδόν, οι μύγες, έπεσαν επάνω του.

Ο Μπρέντον είχε θγάλε με άργες κινήσεις το περί-στροφό του, από την πίσω τάπητή του παντελονιού του και, ύψωνοντας το γέρι του, σημάδεψε το κεφάλι του συντρο-φού του. Πυροβόλησε έπαπειλημένα, κι' άντήχησε ο θο-ρυβός σπασμένων γυαλιών.

Παράεργον που ήταν η σκηνή! Η λάμπα, που την είχαν δονήσει οι πιστολιές, λικνίζόταν, δώδε-κεί, μεγολώνον-τας, και μικραίνοντας τις σκιές... Τις σκιές ΤΡΙΩΝ άν-δρών! Η μικρότερη απ' τις δυο Ιθαγενείς είχε πέσει στο πάτωμα κι' άγκάλιαζε, έντρονη, τα πόδια της Μαριάμ, που λες κι' είχε μαριωράσει. Ο Μπρέντον, με τα πόδια άνοικτά, με το στόμα άνοικτό, με τα μάτια διαπλάτα ά-νοικτά, κρατούσε το περιστροφό του που κάρπινε. Κι' ο ντέ Γιόνγκ, γονατισμένος πάντα, είχε γείρει το κεφάλι του στο στήθος.

Η Ίρεν έσκυψε και προσάθησε να τόν σηκώση. Ο "Άγγλος είχε άκουμπίσει, προσεκτικά, το άδειο πιστόλι του επάνω στο τραπέζι και την βοήθησε να τόν έσπώση στο πάτωμα. Ήταν νεκρός. Τα γαλάνια μάτια του είχαν άργίσει ήδη να θολώνουν. Δεν θρήκων τραύμα από σφαί-ρα στο κεφάλι του, ούτε και στο στήθος του. Ο Μπρέντον γύρισε το πτώμα μπρούμυτα, την ώρα που η Ίρεν έπέ-στρεφε απ' το δωμάτιό της, κρατώντας στο χέρι της ένα κερί άναμμένο. Οι δυο Ιθαγενείς έκλαιγαν, ζητώντας βο-ήθεια απ' τους θεούς των. Σαφινικά η Μαριάμ, που μία απ' τις σφαίρες την είχε τραυματίσει στο γέρι, έμπηξε μία κραυγή θρήνης, δείχνοντας το λαμύ τοι μπρούμυ-το. Ο σβέρος του ντέ Γιόνγκ ήταν κομμένος με μία φο-βερή, θάεδια σπαθιά! Κι' ούτε τσάλα αίματος δεν έτρεχε απ' το τραύμα!

Η Μαριάμ άρπαξε την Φλορέ απ' το γέρι και γόθη-καν σαν τρελές έξω, ουρλιάζοντας απ' τον τρόμο, μέση στην νύκτα.

— Γρήγορα! γυρίστε στο δωμάτιό σας! Διέταξε ο Μπρέντον την Ίρεν. Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Ένώ πρέπει να τόν θάψω, πριν σπάσουν τα μυρμηγκία... Βλέ-πετε πως δεν τόν σκάτωσε εγώ!

Το έπιερισάσε θύκας.

Θά τού έλανε ακόμα πώς στην συνειδήσή του ήταν φο-νιάς, μα τί θέσι είχαν τα λόγια, σ' έναν τόπο σαν κι αυ-τόν έδω;

Ήδη μία μαύρη γραμμή μυρμηγκιών, που τα είχε τραβήξει η μυρωδιά του αίματος, προχωρούσε προς τήν νεκρά...

Η Ίρεν έπέστρεψε στην κρεββατοκάμαρά της και κά-θισε στην άκρη του κρεβάτιού της. Γνώριζε καλά τις προλήψεις των άγριών σκεπτάς με τον θάνατο. Άν έμνε κανείς άσθατος, δίχως να τού κλεισουν τα μάτια με κογ-γίλια, δίχως να τού φορέσουν μία μάσκα, ήταν καταβί-κασιμένος να τριγυρνά αινιόνα στη γή... Δεν ήταν κακο-ποία το πνεύμα της Λάσκοα. Συνεχώς άπλωε την ύπρε-πία που τού είχαν άναθείσει, πριν χρόνια... χρόνια. Ή-ταν ο φύλακας του νησιού. Κρατούσε την τάξι.

Τι θ' άπογινόταν, όμως, τώρα, με τον Μπρέντον; Τόν λυπόταν, γιατί είπαιαν πώς ειπαιαν πώς, λυπόταν και τόν ντέ Γιόνγκ, που ήταν παιδί. Ο νους της γύρισε, μετά, στον περασμένο... κι' άποκομήθηκε, δίχως να τ' άκα-λάθη.

Πέρασαν τρεις άτέλειυτες μέρες από τόν τραγικό θά-νατο του Όλλανδού. Με τον Μπρέντον η Ίρεν συναντιό-ταν μόνον στο τραπέζι. Συζητούσαν για διάφορα θέματα. Έκείνος της έπληνσε τη δουλειά του, της μιλούσε για τη ζωή του, για τις άτυπιές του... Ποτέ δεν άνέφεραν και το όνομα, έστω, του ντέ Γιόνγκ.

Καί την τρίτη νύκτα, λίγο μετά τα μεσάνυχτα, ο Μπρέν-τον πήγε και γύπτισε την πόρτα του δωματίου της νέας, ζητώντας της να τού επιτρέψη να της κρατήση συντροφιά. Η Ίρεν τόν άπέπειψε. Άκουσε, για λίγο, τη θέραια φ-ωνάα του, πίσω απ' την πόρτα. Άργισε, μετά, να θησιέ-ξη μέρα στο σπίτι, θανόντας, απ' τη μία πόρτα, στη βε-ράντα και ξαναπληθόντας, απ' την άλλη, στην τραπε-ζαρία.

Τέλος, κάποιο βράδυ, την ώρα που η νέα τόν καληνύχτιζε, ο Μπρέντον την άρπαξε στην άγκα-λιά του, της γέμισε φιλή το πρόσωπο, τούς ώμους και το στήθος, γυνιώνοντας την απ' το άσφαλι της. Την άπιασε μετά στα χέρια του, ενώ εκεί-νη πάλι βάλεγυρνούενα, την μετέφερε στο δω-μάτιό της, καίτηπ έκάλεσε στο κρεβάτι της.

Η πόρτα της πίσω βεράντας ήταν άνοικτη κι' η Ίρεν, καθώς άγωνιζόταν να ξερύνει, διέ-κρινε τόν άλόγεμο, δάκτυρο δίσκο του πηγγα-ριού. Καί, ξαφνικά, στο άνοιγμα της πόρτας, πρόσδε μία σκία, η σκία εκείνου που είχε δη-κάι και στο βασος.

Το γέρι του ήταν ύψωμένο και κραδαινε το σπαθί τόν...

Η Ίρεν ένοιωθε τη δυνατότητα της να την έγ-κατολείσουν το άγκάλιασμα του Μπρέντον γι-νατόν πω σιγίτσω. Λίγο ακόμα και θα ύπέκυ-πτε... Άπτομα, όμως, η περιπέτεια του "Άγγλου γαλάρσε... Ο Μπρέντον έγειρε άψυχος δίπλα της.

Τρεις έβδομάδες άργότερα, όταν έβασσε το δολανθικό φορητό της Λάσκοα, τα νηιά ήταν έρημο. Οι Ιθαγενείς τού είχαν έγκαταλείψει, πελόντας με τις παρύνες τους, καμάρηκτος, ά-πολογώσε έστειλε έναν άξιολογικό και δυο άν-δρες τού πηλόςματος στο σπίτι των λευκών.

Μπαίνοντας στο τρίτο δωμάτιο, οι ναυτικοί αντίκρισαν την Ίρεν έσπλωμένη στο κρεβάτι και την Μαριάμ, όμοια με φάντασμα, καθισμέ-νη ακίνητη δίπλα της. Δίχως χρονοιδή της με-τέφεραν στη θάρρα. Μόνον σαν βρέθηκε επάνω στο φορητό, κι' άκού τη βρόσην διαπληγή διας, να πηί λίγο «μπερδέ», σήλησε η Ίρεν.

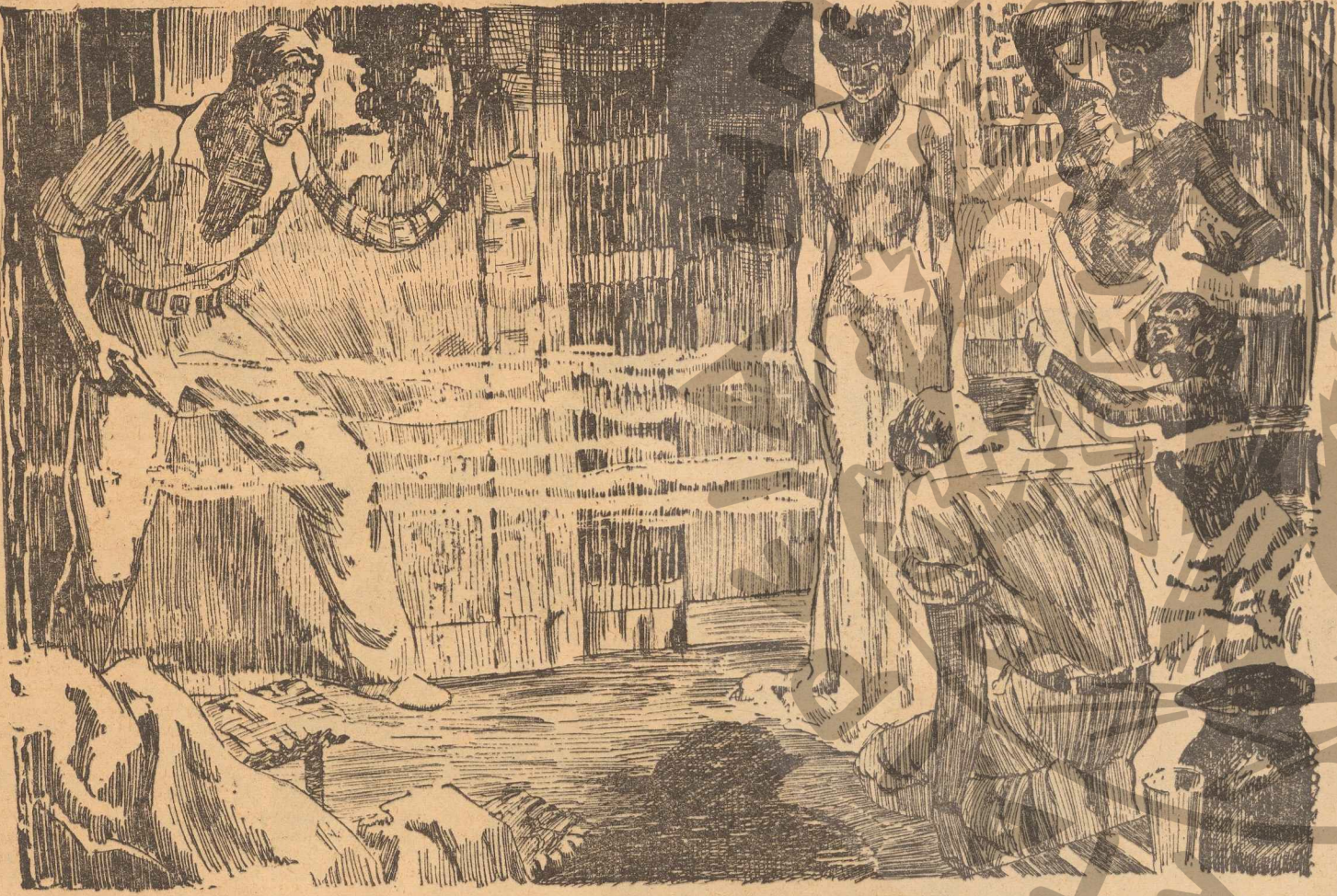
— Θάβδελ να τ'όν άπογαυρηθώ, ψιθύρισε με κόπο...

Παίον; έρώτησε με άπόρρα ο πλοίαρχος.

— Τον ά λ α... τόν τρίτο λευκό της Λάσκοα.

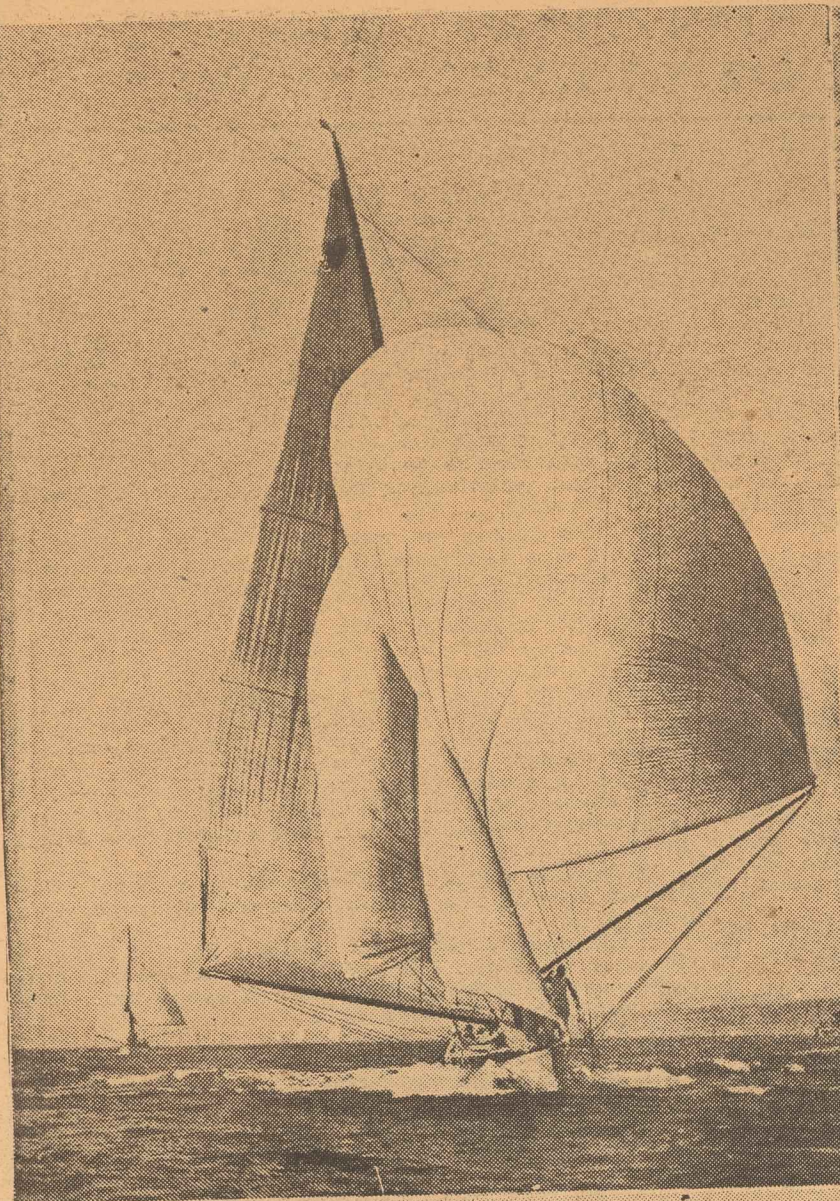
— Ζούσε, λοιπόν, κι' άλλος λευκός σ' αυτό το νησί;

— Όχι, όχι!... Δεν ήταν ζωντανός, όπως τούς τούς φανταζόμαστε εμείς τούς ζωντανούς... Έκλεισε τα μάτια της και θωδίσθηκε από-τομα σε βδωθό ύπνο...

Ο Μπρέντον κρατούσε το περιστροφό του, που κάρπινε. Κι' ο ντέ Γιόνγκ, γονατισμένος πάντα, είχε γείρει το κεφάλι του στο στήθος...

Ας ταξιδεύσουμε σήμερα στην ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Εύρίσκεται στους αντίποδες, δηλαδή στην άλλη άκρη της γης. Και ίσως γι' αυτό παρουσιάζει τόσο περίεργες αντιθέσεις με τους δικούς μας τόπους. Οι κύκνοι που καθρεφτίζονται στις λίμνες και στα ποτάμια της, είναι μαύροι και τα κοράκια της λευκά. Είναι η πατρίδα ενός περιέργου είδους τετραπόδων, των καγκουρού, που περπατούν διάφορα στα δύο πόδια τους, σαν δίποδα... άπτερα και έχουν μία σακκούλα στην κοιλιά για να κουβαλούν τα μικρά τους. Οι αρκούδες, οι γαριτωμένες «κοάλας», είναι μικρές και ήμερες σαν ευρωπαϊκά σκυλάκια σολομού και οι σκύλοι της, οι φοβεροί Ντίγκο, μεγαλόσωμοι και άγριοι σαν ρωσικοί λύκοι. Τα πουλιά της και ιδίως τα «κουκαμπόρας», με το τερατόμορφο ρόμφος, γελούν όπως οι άνθρωποι, ένα σατανικό γέλιο που ξυπνά τους αντίπαλους των απεραντών δασών, ενώ οι απρόγνοες κάτοικοι της — τελευταία υπολείμματα μιας πρωτόγονης, δυστυχημένης φυλής, που σέβει ημέρα με την ημέρα — αγνοούν το γέλιο. Τα δένδρα της είναι πραγματικοί ούρανοφύστες ύψους 70 και 80 μέτρων, και οι θάμνοι της ξεπερνούν σε διαστάσεις τα μεγαλύτερα δένδρα της δικής μας ήπειρου. Τέλος, όταν έμεις έχουμε χειμώνα, εκεί κάτω έχουν καλοκαίρι.

Αυτή είναι η Αυστραλία, η απέραντη χώρα που θα επισκεφθούμε σήμερα, η χώρα που κατέχει την έκταση μιας δακτύλιος ήπειρου, δηλαδή κάπου έπταμιση εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα. Πρώτοι την ανέκλυσαν οι Ολλανδοί, τον 17ον αιώνα, και αργότερα Γάλλοι και Άγγλοι θαλασσοπόροι προσήγγισαν στα παράλια της. Τέλος, το 1788, δηλαδή προ εκατόν πενήντα ακριβώς ετών, έφθασε στην Αυστραλία η πρώτη αποστολή λευκών άποικων. Η αποστολή αυτή απέτελετο κατά το πλείστον από καταδίκους, στους οποίους ως τόπος εξορίας είχαν ορίσει, σύμφωνα με την απόφαση της Αυστραλίας, με πρωτεύουσα το Σίδνεϊ και 2.500.000 κατοίκους, της Βικτωρίας, με πρωτεύουσα την Μελβούρνη και 1.800.000 κατοίκους, της Κοινοβουλίας με πρωτεύουσα το Μπρίσμπαϊν και 1.000.000 κατοίκους, της Μεσομέρινης Αυστραλίας με πρωτεύουσα την Άδελάιδα και 600.000 κατοίκους, την Δυτική Αυστραλία με πρωτεύουσα την Πέρθη και 450.000 κατοίκους, το Βόρειον Διαμέρισμα με πρωτεύουσα το Νιουκάστλ Ουάτερς και 10.000 κατοίκους, την Τασμανία με πρωτεύουσα το Χόμπαρτ και 250.000 κατοίκους και το Όμοσπονδιακόν έδαφος με την δημοσπονδιακή πρωτεύουσα Κάμπερρα και 12.000 κατοίκους.

Οι πρωτεύουσες αυτές που αναφέραμε δεν είναι μικρές αποικιακές πόλεις. Είναι όλες μεγάλες πολιτείες, εφάμιλλες των ευρωπαϊκών και αμερικανικών μεγαλουπόλεων σε πολιτισμό, σε κοινωνική ζωή και σε εμπορική και βιομηχανική κίνηση, με ωραιότατα δημόσια κτίρια, με ούρανοφύστες και μεγαλοπρεπή μνημεία. Το ταξίδι μας θα τ' άρξουν με από τη μεγαλύτερη, το Σίδνεϊ. Είναι η αρχαιότερη πόλις, η «μητρό-

πόλις» της Αυστραλίας. Κτισμένη στις βθες ενός κόλπου που αποτελεί ένα από τα καλλίτερα φυσικά λιμάνια του κόσμου, η πόλις του Σίδνεϊ, με τα πανύψηλα κτίριά της και την κολοσσιαία κρεμαστή γέφυρά της, που ενώνει τα δύο τμήματα της πόλεως, παρουσιάζει στον ταξιδιώτη ένα θέαμα γραφικώτατο και εκπληκτικό, ένα πανόραμα υπέροχο. Οι κάτοικοι του Σίδνεϊ είναι υπερόψιμοι για το λιμάνι τους και ιδιαίτερως για την γέφυρα που το δεσπόζει. Έχει μήκος 550 μέτρων, πλάτος 52 και τα τόξα της θάβουν σε ύψος 150 μέτρων. Οι προκομίες του λιμανιού υπερβαίνουν σε μήκος τα 14 μίλια.

Από το Σίδνεϊ ο σιδηρόδρομος ή το αεροπλάνο μας μεταφέρουν στη Μελβούρνη, την αντίηλο του. Επί ολόκληρες δεκαετίες διεξήχθη μεταξύ των δύο πόλεων πεισματώδης άγων ανάδειξης και επικρατησεως.

«Η φύσις — λένουν οι κάτοικοι της Μελβούρνης — δεν μας έδωσε τίποτε την δική μας πόλη την εξημερώνουσαν οι άνθρωποι, ενώ το Σίδνεϊ είχε έργον της φύσεως, η οποία απήλλαξε τους ανθρώπους από τον κόπο να κάνουν κάτι γι' αυτήν.»

Το γεγονός πάντως είναι ότι ο πληθυσμός του Σίδνεϊ πλησιάζει τους 1.500.000 κατοίκους, ενώ η Μελβούρνη δεν υπερέρη το εκατομμύριο. Είναι, εν τούτοις, μία πόλις κοιμωτάτη ή καθαρώτερη ίσως της ύπληλιου.

Προτού ο Ύπερσυστραλιανός σιδηρόδρομος μας μεταφέρει στη Δυτική Αυστραλία, μας επιβάλλεται γά επισκεφθούμε την Άδελάιδα, την πολιτεία με τις ήσυχες, σκιερές λεωφόρους και τ' απέραντα πάρκα, το πνευματικό κέντρο της πέμπτης ήπειρου.

Την πρωτεύουσα της Δ. Αυστραλίας, το Πέρθ, όπου θάβουμε, ύστερα από ταξίδι τριών ημερών, δια μέσου της Μεγάλης Ερήμου της Βικτωρίας, την δημιούργησε το χρυσάφι των γεφυρών του Κάλγκουρλι και του Κούλγκαρλι. Το 1907 αριθμούσε 40.000 κατοίκους. Σήμερα ο πληθυσμός της θάβει τις 250.000. Έχει το Πανεπιστήμιό της, το Μουσείο της, τις Δημόσιες Βιβλιοθήκες της. Έχει, κυρίως, το περίφημο πάρκο της — το Πάρκο του Βασιλέως — που καλύπτει έκταση χιλιάδων στρεμμάτων και όπου καλλιεργούνται τα περιεργότερα και σπανιότερα λουλούδια της γης.

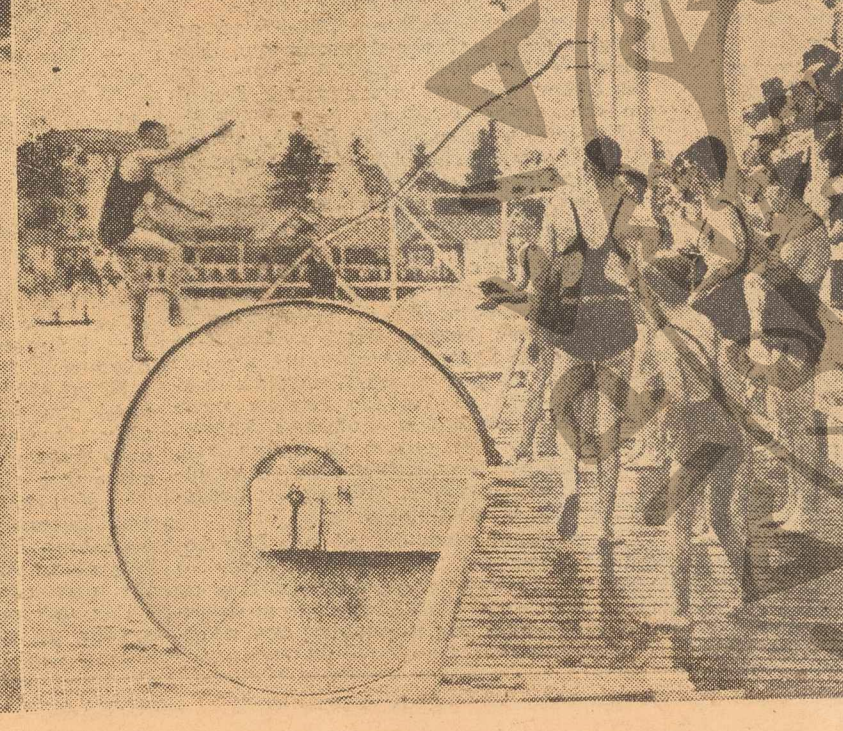
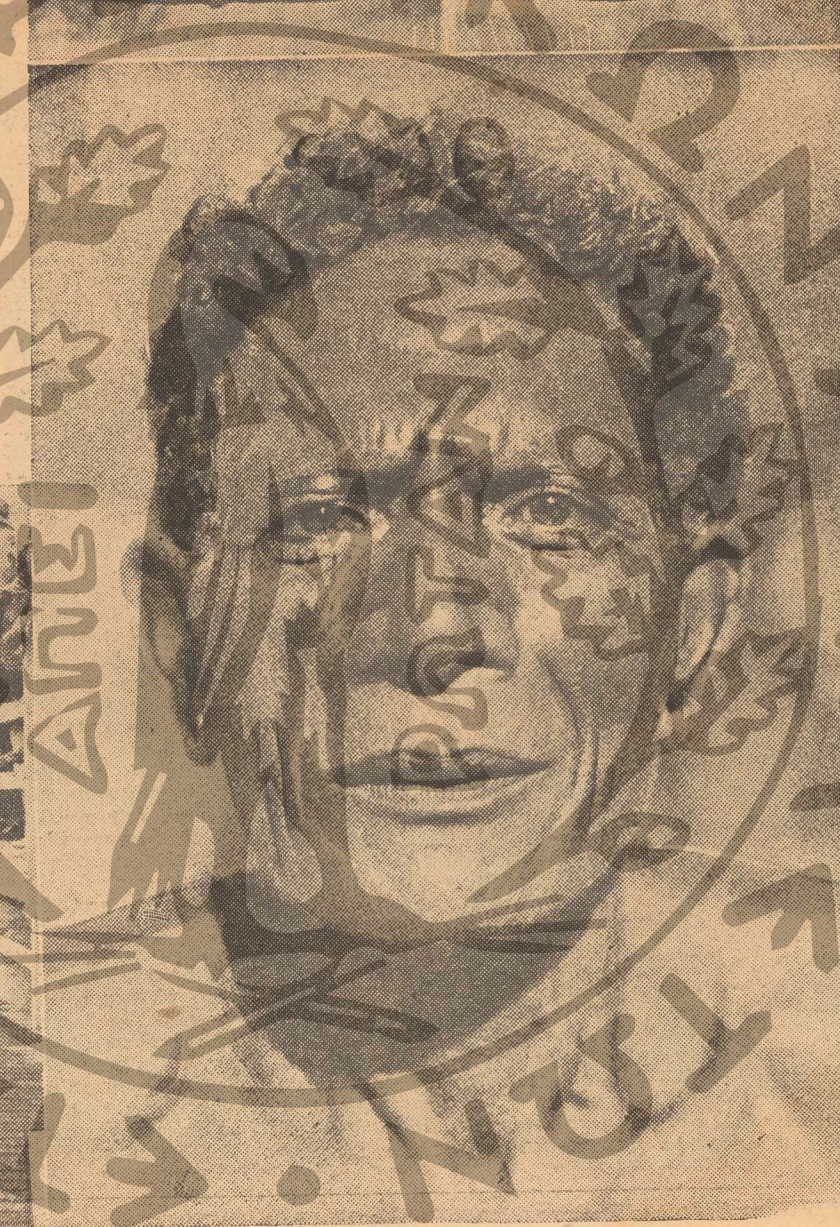
Και τώρα που γνωρίσαμε τις τέσσαρες σπουδαιότερες πρωτεύουσες της Αυστραλίας, ας επιχειρήσουμε μία σύντομη περιόδεα και στην υπαίθρο χώρα, στις ατέρμονες εκτάσεις του εσωτερικού, στην υπαίθρο χώρα με τους Αυστραλούς κτηνοτρόφους, τους χρυσωρύχους, τυχοδιώκτες που έχουν έρθει από όλες τις γωνίες του κόσμου με την έλπίδα γ' αποκτήσουν από τα σπλάγγνα της μακρινής ήπειρου το κίτρινο μετάλλιο που θα τους χαρίση την εύτυχια.

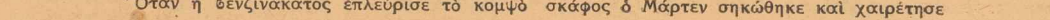
Η κτηνοτροφία είναι η μεγάλη εύλογία της πέμπτης ήπειρου. Κατά πρώτον λόγον η Αυστραλία είναι η χώρα των μαλλιών. Το 1793 ο Άγγλος πλοίαρχος Μάκ Άρθουρ εισήγαγε τα πρώτα πρόβατα, ράτσας μερινός. Το ήρδ κλίμα εύνησε εξαιρετικά την ανάπτυξη αυτής της ποικιλίας και μετά τέσσαρα χρόνια τα 80 πρόβατα του Μάκ Άρθουρ είχαν γίνει 3.000.

Σήμερα υπερβαίνουν τα 100 εκατομμύρια. Η Αυστραλία έχει γίνει η κυρίαρχη άγορά μαλλιού και η παραγωγή της έχει θάσει τις 400.000 τόνους. Συγχρόνως ξάγει κατεψυγμένα κρέατα αξίας 4 εκατομμ. λιρών στερλινών.

Και οι άνθρωποι; Άρκει να επισκεφθί κανείς την Αυστραλία για να πεισθή ότι έχει πραγματικά δημιουργηθή μία ράτσα Αυστραλών.

Την γενναiotήτά τους, την όπεδαιάν κατά την διάρκεια του Μεγάλου Πολέμου: από τις 329.883 Αυστραλούς έθελοντάς που έπολέμησαν στην Ευρώπη, οι 314.336 έπασαν νεκροί ή τραυματίαι επί του πεδίου της μάχης.

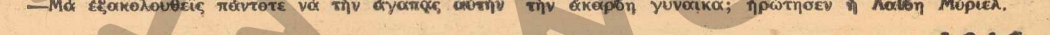

А 0 0 0

20

100

Ὁλόγουρα
ΑΟΔΩ

Ἐπάνω στὸ ντιθάιν κοιτόταν δεμένος χειρο-
πόδαρα καὶ φιμωμένος ἓνας ἄνδρας : ἦταν ὁ
Μάρτεν.

ἀφ' οὗ τούτους ἔκανε νεύμα νὰ τὸν περιμένουν στὸ πεζοδρόμιον ἐξασφαρίζοντα γιὰ μιὰ στιγμή μισὰ ἀπὸ τὸ καπνιστικόν.

Ὅταν ἐνανθύνθηκε διευθύνθηκε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν εἰσοδὸν ἑνὸς παμπάλαιου χαμηλοῦ κτηρίου ποῦ ἴσως οὐκ ἔπαυσε ποτε νὰ ἀποθνήσκει. Σὲ λίγο ἡ μεγάλη σιδερόφρακτο πόρτα ἀνοίξε ἀπὸ μέσα καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες κατέβηκαν μερικὰ σκαλοπατία, πέρασαν ἀμέσως ἀπὸ μιὰ διπλὴ σειρά πελωρίων θωρακισμένων καὶ φράχθηκαν σὲ μιὰ γωνιὰ πόρτας, μετ' αὐτοφράκτου παραθύρου, ἐμπρὸς τὸν ὁποῖον ἄναψε τρεῖς φορές μιὰ λάμπα τῆς τοῦ σπινθ. Τὴν ἐπομένη στιγμή, ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀργὰ καὶ ἕνας γιγαντισμὸς ἄνθρωπος φάνηκε στὸ κατώφλι.

— Μπες γρήγορα, Χάρρυ... ἐγγύλλισε παραμερίζοντας. Τί; πάλι κελειπούρια μὰς ἔφερρε...! Κλείστε τὴν πόρτα... καὶ προσέξε... μὴν ἀρχίσεις τὰ δικά σου... τὸ ἀφεντικό ἔχει τὰ νεύρα του ἀπόμε...

Ἀνεχώρησε μιὰ κουρίτσα καὶ οἱ δύο ἐπισκέπτες εὐρήθηκαν στὴν ἀρχὴ μιὰς μακροστενῆς, χαμηλοτάβανης αἰθούσας, ἐφωτισμένης μετὰ καμμία ἐκκοσμία τραπέζια, γύρω ἀπὸ τὰ ὁποῖα κακομοιῶσαν ἄνδρες καὶ φτεισαδωμέναι γυναῖκες ἐπύον καὶ ἐπαύσαν ἡσυχίαν. Στὸ μέσον μιὰς τῆς Νέγρον ἑποῖσε ἕνα λαϊκὸ φυτό. Ἡ ἀτίμωτο φανερὰ ἦταν θωρακιστὴ ἀπὸ τὸν καπνὸν τῶν τσιγάρων καὶ τὸν ποῦραν. Ἀνάμεσα στὰ τραπέζια μερικὰ ζευγάρια ἐξορούσαν σφιχταγκαλιασμένα.

Μόλις ἐνεφανίσθησαν ὁ Χάρρυ καὶ τὰ κελειπούρια του, ἕνας ἄνδρας πέρασε τὸ κατώφλι μὴς πόρτας ποῦ ἀνοῖξε στὸ βάθος, δίπλα στὴν τζάκ καὶ ἐσπύρει νὰ τοὺς προὔπαντῃ. Μόνος αὐτοῦ μέσα ἀπὸ τὸ καταγύγιον φορούσε σμόκιν. Μόλις τὸν εἶδαν, ὁ Πόρλ καὶ ὁ Γκράουντ ἀλλολοκινεῖσθαι ἤλθαν μ' ἕνα περίεργον χαμόγελο. Ἦταν λιγνὸς μετρίου ἀναστήματος, καὶ μοιλοῦντο δὲν φαίνονταν περιστοιχιστὸν ἀπὸ τρεῖς καπέτους ἐνὸν, ἦσαν τελείως φλακάρει, τὸ ἀριστερὸν τοῦ μὲν ἀλλοθιῶντος, προσδιδόντας τὸν πρόσωπόν του μὴν ἀποκρυπτικὴ ἀντίδραση.

Ὅταν ἔθωπε δὲ ἀπόστασι λίγων ἐπιμάτων ἀπὸ τοὺς δύο ἐπισκέπτας σταμάτησε ἀπότομα σοφφρίζοντας τὰ φρύδια του.

— Ὁρί... ἔκανε. Ὁ κ. Σολομών Γκράουντ ἀνὴρ ἀπατάμενος... Τί σπουδαῖος στ' ἀλήθεια νὰ σὰς φέρῃ ὁ Χάρρυ στὸν φτωχικὸν μου κέντρον...

— Γεῖά σου, Φρέντυ!... ἔκανε φιλικὰ ὁ Βίκτωρ Πόρλ. Ἡ συμπεριφορά αὐτῆς μὲν εἶνα ἐξαιρετικὰ ἐγκρατῆς... Πῶς ἀπὸ τὴν ἔλθει τὸν Ἀσσαν, τὸν περὶ τοῦ νεοορκέτικου κέντρου, φρέθηκε ἐδῶ, Φρέντυ.

— Ὑστερα ἀπὸ τὴν σὺλληψιν τὸν ἀδελφῶν μου, τὸ κλίμα τῆς Νέας Ὑόρκης εἶχε ἀρχίσει νὰ μοὶ φαίνεται ἀνθυγιεινόν... Φαντάζομαι νὰ μάθωτε δὲν ὁ Τζιμ κἀφ' ἑσὶν ἐντὶν ηλεκτρικῇ πολυθρόνῃ;

— Ναι, δὲν διαβάσαμε προχθὲς στὴν ἐφημερίδα καὶ λυπηθῆκαμε πολλόν...

— Ὁθέλω πολὺ νὰ ξέρω ποῖος τὸν κατέβωσε, ἔκανε ὁ Φρέντυ.

— Σ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα υπάρχουν ἀτυγχοῦς προδότες, ἀναστήσεαι ὁ κ. Πόρλ. Πῶς πάνε λοιπόν, οἱ δουλειές Φρέντυ;

— Ὁρί... ἀρκετὰ καλὰ... Δὲν περνάτε μέσῃ...

— Σὲ πληροφόρῃ Φρέντυ, εἰς αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος ἀκριβῶς ποὺ χρειαζόμαστε, καὶ ὁ φίλος μου ὁ Σολομών κι' ἐγώ...

— Ὁρί, δὲ, ἔκανε κανυπτόμεν ὁ ἄλλος. Τί σχεδιάζετε πάλι... Ἐγὼ ὑπέθεσα ὅτι εἰχάτε ἐθεῖσι στὴν Ἀγγλία χάριν ἀναστροφῆς.

— Ἀπὸς ἦσαν ὁ κυριώτερος σκοπὸς τοῦ ταξιδίου μὴς... Εἶναι ἕνας ἀνέμενος νισσοῦν καὶ κατὰ πολλοὺς λεγασίσεις...

— Πιστεύω καὶ ἡ συνάντησις μὲ ἀποτελεῖ εὐτυχὴ σύμπτωση... Ὁθέλω, ὑποθέτω, Φρέντυ, νὰ κερδίσω τέσσαρες ἢ πέντε χιλιάδες λίρες, χωρὶς νὰ ἐκτεθῶ σὲ πολλοὺς κινδύνους...

— Ὁ Φρέντυ στεροδοκίταξε τὸν Χάρρυ, ποὺ ἔκρινε μετὰ προσοικητῆς ἀδυσπῆχας τὴν συζήτησιν.

— Ἐγὼ δὲν μποροῦν νὰ κουβεντιάσω μετὰ διὰ δουλειάς, εἶπε. Πέρασε στὸ γραφεῖο μου... Μιὰ στιγμή ὅμως... μετ' αὐτοῦ...

— Μιὰ ξανθὴ κοπέλα, εἶχε γυναιχόμορφον σχεδὸν τελείως καὶ ἀνεδοσμένην σ' ἕνα τραπὺ ἐξόρσει δὲν σὲ γυναικίαν κινήσει, πρὸς μεγάλον ἐνθουσιασμόν τὸν θωάνων τὸν κέντρον.

Ὁ Φρέντυ πλησίασε, τὴν ἀρπάξε ἀνάσας ἀπὸ τὸ μπράσιόν καὶ ἀφ' οὗ ἀνέκαμνε νὰ κατέβη, τὴν χαστούκιζε ἐπανεληλυμένος. Ὅταν τὴν ἄρπαιε, ἡ νέα κλιστήριε χάμω.

— Στὸ δωμάτιόν σου, γρήγορα, τῆς εἶπε μὴ μιὰ κλιστήριε σὰ πλεῖρα ὁ Φρέντυ.

Ὁ φίλος μὲ ξέρει νὰ μιλάει στὴν γυναικίαν, παρατήρησεν ὁ κ. Πόρλ.

— Ἐκεῖ ἡ Λίνα, ἡ μητέρα σου, ψιθύρισε ὁ Χάρρυ. Ὁ Φρέντυ τὴν ἀπεσπῆκε ἐκείνη, ὅμως, ὅταν μισοὶ δὲν δὲν μίσησε ποτὲ κανεὶς. Ὅταν μεθὰ δὲν ξέρει τί κάνει καὶ, φοβούμενος πολὺ δὲν κομίσαι ἀπ' αὐτὴς τῆς ἡμέρας δὲν ποτὶ ἀκαρῶς κανένα ἀσχημὸν παιχνίδι...

— Ἡ φωνὴ τοῦ Φρέντυ τὸν διεκόψε.

— Εἶμαι στὴν διέδοσι τὸν κυριώτερον. Ἐσένα Χάρρυ, δὲν σὲ γυναικίαν...

— Ναι... ἀλλὰ μὴ ἐγγάζοντα τὴν προμήθειά μου, παρατήρησεν ὁ μπάμπας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄
Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΘΕΙΑ

Συναντήθηκαν κατὰ τύχην αὐτῇ, τοῦλάχιστον ἦσαν ἡ ἐντύπωσις τοῦ Τζέρελντ, στὸ ὅλῳ τοῦ «Ρίτ», τὸ ἐπόμενον πρωῒ

ΑΟΔΟ

στὴν ἑνδεκά. Ἡ κυρία ντὲ Μαντόρα τὸν ἐπλησίασε μετὰ κατανοῶν ἀνίσχυον ὅτι ὁ Τζέρελντ φαίνονταν, ἐξαιρετικὰ στενοχωρημένος. Ἐν τούτοις προσπάθησε νὰ τὴν χαμογελάσῃ.

— Ὁρί, πῆτε μου, τὸν ἐρώτησε γρήγορα ἐκείνη, σὰς συνέλαβαν χθὲς τὸν ἔραβον; Σὰς ἔλασα μέσα στὸ σκατόδω...

— Ἐργόμεν ἀπὸ τὸ τμήμα τῆς Βαίν Στρίτ, ἀποκρίθηκε μετ' ἀναγκαστικὰ ὁ Τζέρελντ. Τὸ φρόντορ εἶναι δὲν ἔλας ὁ ἐφημερίδες γράφουν γιὰ τὸν ὁμοῦ ἀνιχνεύσαντα ἀναφερόντας μετὰ τὸν σὺλληψιν τὸν κ' ἐμένα. Ποῖος ξέρει, τώρα, τί ἔχω ν' ἀκούσω ἀπὸ τὸν θεῖο μου...

— Ἐγὼ δὲν ξέρω πὺς κατάρθωσα νὰ διαφύγω... εἶπε ἡ κυρία Μαντόρα.

— Ἐλάτε νὰ καθήσουμε σ' αὐτὴ ἐκεῖ τῇ γωνιά...

Μόλις ἐγκατεστάθηκαν στὴν ἀνασταυτικὴς πολυθρόνας ἡ κυρία ντὲ Μαντόρα, παρήνευσε δύο κόκτους.

— Ἐν πρώτοις, θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε ὅτι δὲν θὰ πῆτε ποτὲ οὔτε λέξι σὲ κανένα σχετικῶς μετὰ τὴν χθεσινὴν ἐκδήλωση περιπέτειά μου.

Ὁ Τζέρελντ χαμογέλασε.

— Μπορεῖτε νὰ εἰσθε ἡσυχίαν... Ἀλλ' ὅμως μ' ἔχετε ὑποχρεώσει τόσο μετὰ τὴν καλοσύνη σας.

— Σχεῖστε τοὺς αὐτὸν... Ἐγὼ τώρα νὰ σὰς ζητήσω κατὰ ἄλλο... Ὁθέλω νὰ με συστήσετε στὸν θεῖο σας.

Ὁ Τζέρελντ τὴν ἐκύτταξε μετὰ κάποιαν ἐκπληξί.

— ἔρετε... ἔκανε, ὁ Λόρδος εἶναι κάπως ἐκτετατικὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν τοῦ ἀρῶνται οἱ συστάσεις... οἱ καινοῦργες γνωριμίες...

— Μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιος, ὅτι ἐγὼ θ' ἀποτελέσω ἐξαιρετικόν.

— Πῶν γνωρίζετε ἄλλοτε;

— Ὁρί... δὲν ἔτυχε νὰ τὸν συναντήσω ποτέ... Ἀλλὰ μὲ ἐνώνουν κοινὰ αἰσθητικὰ...

— Ὁρί, νάτος, ὁ θεῖος σας... Σὰς ἔχει δὲ καὶ πλησιάζει πρὸς τὰ ἐδῶ...

Ὁ Τζέρελντ ἦπτε μετὰ τὸν σὺλληψιν τὸν κατέκλεισε καὶ τὸν σκατόδω. Τὸς ἔλασε ὁ Λόρδος ἀπὸ τὴν ἀναστήματα, καὶ μὴν ἀποκρυπτικὴ ἀντίδραση.

— Ἐγὼ νὰ σὰς κάνω μιὰ πρότασι... Θέλετε νὰ δεηθῆτε μὴς ἀπὸς μετὰ νὰ πάμε στὸ θέατρο ἢ σὲ κανένα κέντρο;

Ὁ Λόρδος ἐδίστασε πρὸς στιγμήν.

— Ἐυχαριστῶ, ἔκανε τέλος. Διὰ τὴν ἐγὼ β' ἀρκεθῶν τὸν δέπνω. Δὲν βγαίνω ποτὲ τὰ βράδια...

— Ἡ κυρία ντὲ Μαντόρα σπῆκώθηκε.

— Λοιπόν, σύμφωνα, εἶπε, τὸν βράδον σὲς ἐνῆα ἐδῶ, σ' αὐτὴ τῇ γωνιά. Καὶ τώρα μὴ μοῦ ἐπιτρέψετε, Λόρδε, Ἀρντρίγκτον...

— Ὅτι περὶ τὸν κομωτὴ μου...

— Ὅταν ἔφυγε ὁ Λόρδος ἐμνεῖν σκεπτικὰς μερικὲς στιγμῆς.

— Χαριτωμένη γυναῖκα, εἶπε τέλος. Ποῦ τὴν ἐγνώρισες, Τζέρελντ;

— Ὁ ἐντυπωσιακὸς Γκάρντνερ, ἐξοκατάτι.

— Σὲ κάποιο τσίρκῃ, στὴν ἰταλικὴν πρεσβεῖα, ἀποκρίθηκε.

— Εἶναι πλοῦσιος;

— Σκορπιδὴ κυριολεκτικῶς τὰ ἐκαστοτόν...

— Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι εἶναι θεῖα τῆς Λαουρίτας!

— Σκορπιδὴ τὰ ἐκαστοτόν, ἔ; ἔκανε ὁ Λόρδος. Χιμ... μὴ πλοῦσιος θεῖα δὲν κάνει ποτὲ κακόν... Καὶ τώρα Τζέρελντ, μοῖρες νὰ μοῦ ἐξηγήσεις τί γύρουντες πάλι, χθὲς στὸν «Παράδεισον»...

— Ἐγὼ ἐνόμιζα, ὅτι ἦσαν πραγματικὰ ἐρωτευμένοι μετὰ τὴν Λαουρίταν... ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ διορθώσῃς...

— Σὰς ὀρκίζομαι, θεῖε, ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος ἡ Λαουρίτα εἶναι ἡ μόνη γυναῖκα, ποὺ ἀγάπησα...

— Σὲξ, ὅμως, δὲν ἐννοεῖται ὅτι τὴν συγκαταθέσαι σὰς... μ' ἔχετε σ' αὐτὴ τὴν ἀεσάουτητα. Καὶ ἐκνευρισμένος ὅπως εἶμαι ἦταν φυσικὸν νὰ κάνω κοιταξίματα...

— Καὶ νομίζεις ὅτι ἡ Λαουρίτα σ' ἀγαπᾷ;

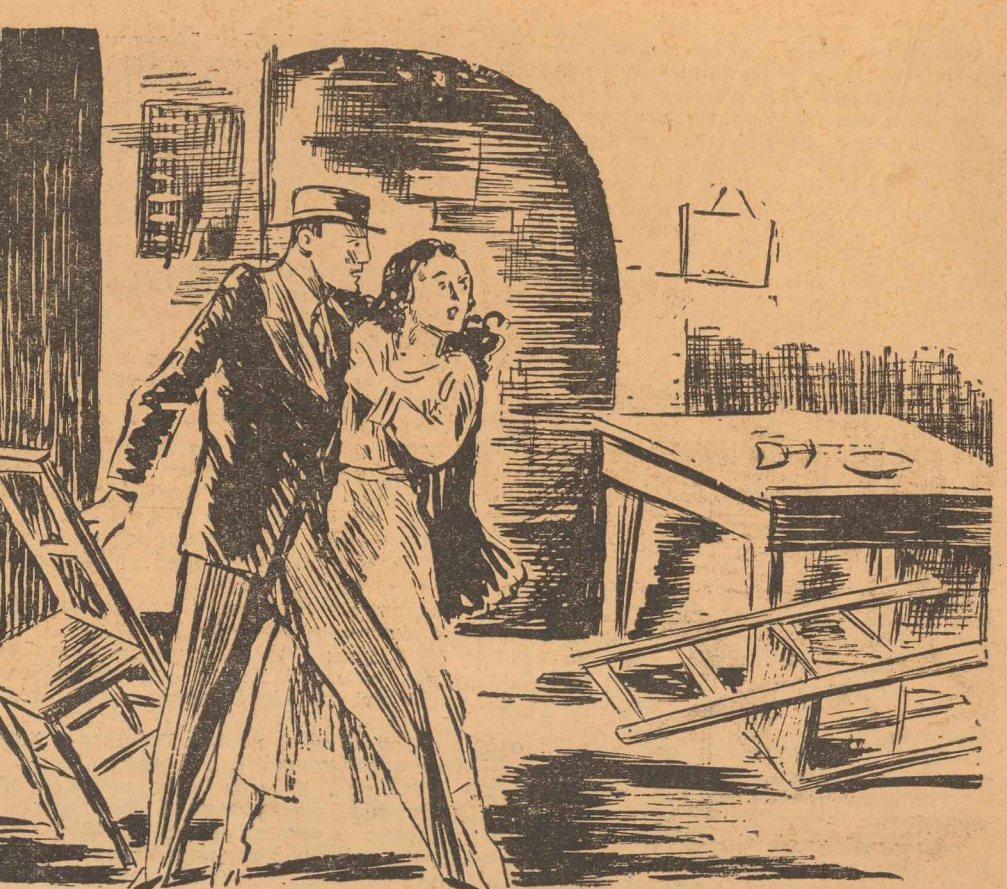
— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτόν.

— Ποῦ τοῖων ἐξομολογῶν θὰ ὀρκίζομαι, ὅτι ἦσαν ἐρωτευμένοι μετὰ τὸν Μάρτεν...

Ὁ Μάρτεν εἶναι συμπαθητικὸς ἄνθρωπος καὶ ὁ ἱστορικὸς του εἶχε εἶχε πρὸς ἐννοεῖται ἀναμφισβήτητα βραδυνὴν ἐντύπωσιν.

— Ἄν, μετὰ τὴν ἀπόστασι τοῦ Πόρλ, ὁ Μάρτεν ἔμενεν στὸν πόρνον, ἐνῷ οὐκ αὐτὸν δὲν θὰ εἶχε τὴν παραμικρὴ πιθανότητα ἐπιτυχίας. Ἐφ' ὅσον, ὅμως, καὶ τὸς τὰ πράγματα ἔφυγε ἀλλόθι. Σὰς ὑπολογίζω ὅτι θὰ κῆνον ὅτι μποροῦν γιὰ νὰ φανῶ ἀντά...

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μετὰ τὸν σὺλληψιν, καὶ ἡ ὑπόθεσις καὶ ὁ ἱστορικὸς του εἶχε εἶχε πρὸς ἐννοεῖται ἀναμφισβήτητα βραδυνὴν ἐντύπωσιν.

Σαφικὰ ἀκούστηκε τὸ ἐπὶ κροτάλια μὲν ἐπαναληπτικὸν ὄπλον

πεπειραθὲν ν' ἀπαγῆν τὴν Λαουρίταν ἀπὸ τὸν πόρνον μου. Εὐτυχῶς ἀπέτυχε...

— Ἡ κυρία ντὲ Μαντόρα ἀντιφώνησε.

— Τὸν ἀτίμω... Δὲν τὸν ἀρεῖται ποὺ κατέστρεψε τὴν ζωὴ τῆς ἀδελφῆς μου!... Λόρδε, Ἀρντρίγκτον — πρὸς ὅσον ἐκτετατικὰ — θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ δῶ τὴν Λαουρίταν;

— Βεβαίως...

— Ἐγὼ νὰ σὰς κάνω μιὰ πρότασι... Θέλετε νὰ δεηθῆτε μὴς ἀπὸς μετὰ νὰ πάμε στὸ θέατρο ἢ σὲ κανένα κέντρο;

Ὁ Λόρδος ἐδίστασε πρὸς στιγμήν.

— Ἐυχαριστῶ, ἔκανε τέλος. Διὰ τὴν ἐγὼ β' ἀρκεθῶν τὸν δέπνω. Δὲν βγαίνω ποτὲ τὰ βράδια...

— Ἡ κυρία ντὲ Μαντόρα σπῆκώθηκε.

— Λοιπόν, σύμφωνα, εἶπε, τὸν βράδον σὲς ἐνῆα ἐδῶ, σ' αὐτὴ τῇ γωνιά. Καὶ τώρα μὴ μοῦ ἐπιτρέψετε, Λόρδε, Ἀρντρίγκτον...

— Ὅτι περὶ τὸν κομωτὴ μου...

— Ὅταν ἔφυγε ὁ Λόρδος ἐμνεῖν σκεπτικὰς μερικὲς στιγμῆς.

— Χαριτωμένη γυναῖκα, εἶπε τέλος. Ποῦ τὴν ἐγνώρισες, Τζέρελντ;

— Ὁ ἐντυπωσιακὸς Γκάρντνερ, ἐξοκατάτι.

— Σὲ κάποιο τσίρκῃ, στὴν ἰταλικὴν πρεσβεῖα, ἀποκρίθηκε.

— Εἶναι πλοῦσιος;

— Σκορπιδὴ κυριολεκτικῶς τὰ ἐκαστοτόν...

— Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι εἶναι θεῖα τῆς Λαουρίτας!

— Σκορπιδὴ τὰ ἐκαστοτόν, ἔ; ἔκανε ὁ Λόρδος. Χιμ... μὴ πλοῦσιος θεῖα δὲν κάνει ποτὲ κακόν... Καὶ τώρα Τζέρελντ, μοῖρες νὰ μοῦ ἐξηγήσεις τί γύρουντες πάλι, χθὲς στὸν «Παράδεισον»...

— Ἐγὼ ἐνόμιζα, ὅτι ἦσαν πραγματικὰ ἐρωτευμένοι μετὰ τὴν Λαουρίταν... ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ διορθώσῃς...

— Σὰς ὀρκίζομαι, θεῖε, ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος ἡ Λαουρίτα εἶναι ἡ μόνη γυναῖκα, ποὺ ἀγάπησα...

— Σὲξ, ὅμως, δὲν ἐννοεῖται ὅτι τὴν συγκαταθέσαι σὰς... μ' ἔχετε σ' αὐτὴ τὴν ἀεσάουτητα. Καὶ ἐκνευρισμένος ὅπως εἶμαι ἦταν φυσικὸν νὰ κάνω κοιταξίματα...

— Καὶ νομίζεις ὅτι ἡ Λαουρίτα σ' ἀγαπᾷ;

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτόν.

— Ποῦ τοῖων ἐξομολογῶν θὰ ὀρκίζομαι, ὅτι ἦσαν ἐρωτευμένοι μετὰ τὸν Μάρτεν...

Ὁ Μάρτεν εἶναι συμπαθητικὸς ἄνθρωπος καὶ ὁ ἱστορικὸς του εἶχε εἶχε πρὸς ἐννοεῖται ἀναμφισβήτητα βραδυνὴν ἐντύπωσιν.

— Ἄν, μετὰ τὴν ἀπόστασι τοῦ Πόρλ, ὁ Μάρτεν ἔμενεν στὸν πόρνον, ἐνῷ οὐκ αὐτὸν δὲν θὰ εἶχε τὴν παραμικρὴ πιθανότητα ἐπιτυχίας. Ἐφ' ὅσον, ὅμως, καὶ τὸς τὰ πράγματα ἔφυγε ἀλλόθι. Σὰς ὑπολογίζω ὅτι θὰ κῆνον ὅτι μποροῦν γιὰ νὰ φανῶ ἀντά...

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μετὰ τὸν σὺλληψιν, καὶ ἡ ὑπόθεσις καὶ ὁ ἱστορικὸς του εἶχε εἶχε πρὸς ἐννοεῖται ἀναμφισβήτητα βραδυνὴν ἐντύπωσιν.

— Ἄν, μετὰ τὴν ἀπόστασι τοῦ Πόρλ, ὁ Μάρτεν ἔμενεν στὸν πόρνον, ἐνῷ οὐκ αὐτὸν δὲν θὰ εἶχε τὴν παραμικρὴ πιθανότητα ἐπιτυχίας. Ἐφ' ὅσον, ὅμως, καὶ τὸς τὰ πράγματα ἔφυγε ἀλλόθι. Σὰς ὑπολογίζω ὅτι θὰ κῆνον ὅτι μποροῦν γιὰ νὰ φανῶ ἀντά...

— Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ μετὰ τὸν σὺλληψιν, καὶ ἡ ὑπόθεσις καὶ ὁ ἱστορικὸς του εἶχε εἶχε πρὸς ἐννοεῖται ἀναμφισβήτητα βραδυνὴν ἐντύπωσιν.

— Ἡ κυρία ντὲ Μαντόρα ἀντιφώνησε.

— Τὸν ἀτίμω... Δὲν τὸν ἀρεῖται ποὺ κατέστρεψε τὴν ζωὴ τῆς ἀδελφῆς μου!... Λόρδε, Ἀρντρίγκτον — πρὸς ὅσον ἐκτετατικὰ — θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ δῶ τὴν Λαουρίταν;

— Βεβαίως...

— Ἐγὼ νὰ σὰς κάνω μιὰ πρότασι... Θέλετε νὰ δεηθῆτε μὴς ἀπὸς μετὰ νὰ πάμε στὸ θέατρο ἢ σὲ κανένα κέντρο;

Ὁ Λόρδος ἐδίστασε πρὸς στιγμήν.

— Ἐυχαριστῶ, ἔκανε τέλος. Διὰ τὴν ἐγὼ β' ἀρκεθῶν τὸν δέπνω. Δὲν βγαίνω ποτὲ τὰ βράδια...

— Ἡ κυρία ντὲ Μαντόρα σπῆκώθηκε.

— Λοιπόν, σύμφωνα, εἶπε, τὸν βράδον σὲς ἐνῆα ἐδῶ, σ' αὐτὴ τῇ γωνιά. Καὶ τώρα μὴ μοῦ ἐπιτρέψετε, Λόρδε, Ἀρντρίγκτον...

— Ὅτι περὶ τὸν κομωτὴ μου...

— Ὅταν ἔφυγε ὁ Λόρδος ἐμνεῖν σκεπτικὰς μερικὲς στιγμῆς.

— Χαριτωμένη γυναῖκα, εἶπε τέλος. Ποῦ τὴν ἐγνώρισες, Τζέρελντ;

— Ὁ ἐντυπωσιακὸς Γκάρντνερ, ἐξοκατάτι.

— Σὲ κάποιο τσίρκῃ, στὴν ἰταλικὴν πρεσβεῖα, ἀποκρίθηκε.

— Εἶναι πλοῦσιος;

— Σκορπιδὴ κυριολεκτικῶς τὰ ἐκαστοτόν...

— Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι εἶναι θεῖα τῆς Λαουρίτας!

— Σκορπιδὴ τὰ ἐκαστοτόν, ἔ; ἔκανε ὁ Λόρδος. Χιμ... μὴ πλοῦσιος θεῖα δὲν κάνει ποτὲ κακόν... Καὶ τώρα Τζέρελντ, μοῖρες νὰ μοῦ ἐξηγήσεις τί γύρουντες πάλι, χθὲς στὸν «Παράδεισον»...

— Ἐγὼ ἐνόμιζα, ὅτι ἦσαν πραγματικὰ ἐρωτευμένοι μετὰ τὴν Λαουρίταν... ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ διορθώσῃς...

— Σὰς ὀρκίζομαι, θεῖε, ὅτι εἶμαι ἐρωτευμένος ἡ Λαουρίτα εἶναι ἡ μόνη γυναῖκα, ποὺ ἀγάπησα...

— Σὲξ, ὅμως, δὲν ἐννοεῖται ὅτι τὴν συγκαταθέσαι σὰς... μ' ἔχετε σ' αὐτὴ τὴν ἀεσάουτητα. Καὶ ἐκνευρισμένος ὅπως εἶμαι ἦταν φυσικὸν νὰ κάνω κοιταξίματα...

— Καὶ νομίζεις ὅτι ἡ Λαουρίτα σ' ἀγαπᾷ;

— Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτόν.

— Ποῦ τοῖων ἐξομολογῶν θὰ ὀρκίζομαι, ὅτι ἦσαν ἐρωτευμένοι μετὰ τὸν Μάρτεν...

Ὁ Μάρτεν εἶναι συμπαθητικὸς ἄνθρωπος καὶ ὁ ἱστορικὸς του εἶχε εἶχε πρὸς ἐννοεῖται ἀναμφισβήτητα βραδυνὴν ἐντύπωσιν.

— Ἄν, μετὰ τὴν ἀπόστασι τοῦ Πόρλ, ὁ Μάρτεν ἔμενεν στὸν πόρνον, ἐνῷ οὐκ αὐτὸν

ΜΕΤΑΛΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΠΟΥ ΠΑΡΑΙΤΗΘΕΙΣΤΕ

ΤΕΡΕΖΑ ΤΑΛΛΙΕΝ, «Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΘΕΡΜΙΔΩΡ»

Το 1780, τις παραινέσεις άκριτως της Γαλλικής Επανάστασης, ο κήρυκς Καμπαρό, προδότης του Βασιλέως της Γαλλίας, επέδιδε τα διαπιστευτήριά του στην Αύλη των Βαυαρικών. Είχε έλθει στο Παρίσι, συνοδευόμενος από την κόρη του, την όμορφη Τερέζα, που μόλις είχε κλείσει τα δεκατέσσερα χρόνια της. Οι Γάλλοι άρτιστοι άπεδέχθησαν μ' ένθουσιασμό την μικρή, αλλά τόσο γοητευτική Παναγία, ή οποία πολύ σύντομα έβρεθηκε πολυαγαμένη από πολλούς βαρυστάν. Ο κήρυκς Καμπαρό άρχισε στην κόρη του άπολύτη έλευθερία έλλογης σύζυγου. Καί αυτή μεταξύ των τόνων ύποκληρων έδιδελε τον μακρύ του ντόναι, διάσημο κακατητή γυναικίον καρδίων και σούβουλο στο παλάμιον των Πιστιών. Λίγο καιρό μετά τους γάμους της Τερέζας, ο κήρυκς έπέστρεψε στη Μεδρίτη. Η άνα γέγονε από την Γαλλία συνέπιπτε με την έγκλειστη της Επανάστασης.

Κατά την κοινή περίοδο που έγκυλοθήκε ο ακρόασις έλάμψε άγλαος σύζυγος. Έκδοτος και άκλατος, άκού κάτεπαλιν την ποίη της Τερέζας, την έγκλειστη στην επανάστατική ζώνη, την τραγουδούσε άκριτως στιγμή, κατά την διάρκεια των σπαργών του Σαπτεμβρίου.

Η κοίτη ντό Φονταίν, όταν έφθινε μόνη, δέν έδισσε ν' άπαυση, παρά την καταγωγή της και τό όνυχον έζωε τις επαναστατικές ιδέες. Άπληθυ, μάλιστα, προς την Σωβιετική Συνέλευσι ένα άξιο σημείον ύπαιθυια περί τον πολιτικόν δι' καμινάτων της γυναικός και της άναρ-

ως των παιδιών. Αί τρομοκρατικές άμεις μέθοδοι των επαναστατών και οι άλλεπαλλήλες σφαγές έβύβαναν βαθυρόν τον ένθουσιασμό της και τελικά έπεγείρισε νά έπιστρέψη στη Μεδρίτη κοντά στον πατέρα της. Σαδ Μπορντό, άμως, συνέληψθη ως ύποπτος και ρίχθηκε στη φυλακή, την εποχή άκριτως που έφθανε σταλμένος του Ροβοςπέρρου. Ταλλιέν, μ' έντολήν νά έξοντώη και τους τελευταίους Γερουσίους.

Ο σοβερός επαναστάτης, ο διαδότης γραμμάτιος της Καμινόνας, ο ύποπτος της των σπαργών του Σαπτεμβρίου έγκρινε την γυναίκα που έπρόκειτο νά στείλ ην Ροβοςπέρρου στην λαμνίσια μέσα στη φυλακή και από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας τους την άσυνέχιστο παράφορα.

Γιά νά σώση την ζωή της η Τερέζα δέχθηκε νά γίνει έρωμένη του. Η έπίβρασις της ύπηρεν άποστατική επί της σταδιοδρομίας του: Άπό άδιόλακτος επαναστάτης ο Ταλλιέν μετεβλήθη ως διά μαγείας σε συντηρητικό με άποτέλεσμα νά καταστή ύποπτος στον Ροβοςπέρρου. Τον Ιούλιο του 1794 ανέληθη στην πρωτεύουσα. Μόλις έφθασε στο Παρίσι, συνοδευόμενος από την έρωμένη του, ο Ροβοςπέρρος, ο ύποπτος μόλις έλην άποστείλει τον Δαντόν στη λαμνίσια και έπεφύλασε τώρα την ίδια τύχη

και της άναρ-... Άλλ' έξ ατίας της άλόγου δουλίας σου, δέν θά βρεθή κανείς πιά στη Γαλλία γιά νά πραγματοποιήσ ην έρωμένη μου! Την μεσημεριάν, κατά την συνέλευση της Σωβιετικής η Ταλλιέν έπετίθη λυσσομανώ κατά του Ροβοςπέρρου. Τά δραματικά γεγονότα που έπικυλοθήσαν κατά την μετέλευσε σε πούτση τον θάνατό του δικτάτορος. Τά σημείονα της Τερέζας έλεγε έπιτύχει, ότι δέν είχε κατορθώσει η εύηλιότητα ενός Δαντόν.

Μόλις άπεφυλακίσθη η Τερέζα, η κόρη του κήρυκος Καμπαρό, ή σύζυγος του μακαρίνου ντό Φονταίν, ή Παναγία του Θερμίδωρ, έπαι την άπαλιδότην ήδη ο λαός, πανορεύθηκε τον Ταλλιέν και παραδόθηκε στις διακαυδάσεις και στη έρωτική γλέντια. Έδωσε πούτη τον τόνο της άγλήνιστης έλευθερότητας η αυτή την περίοδο της άναρ-... έρωτικής στην ασπείριση των ήθων της επαναστατικής ποίης. Γυθίστηκε την άμειστη τον άγαλόν των Ελλήνων έτασών και δέν έπαυσε νά έμπαυθη δημοσίως με τό σήθος, τά μαύρα και τά πόδια γυμνά, άνιόντας με άρέλεια νά διαπλένεται με ύπόλοιπον σωμα της κάτω από μιά άραγνυόσαντη γλαμίδα.

Με την όμορφη και με τό πνεύμα της, η Τερέζα Ταλλιέν, κυβέρνησε την Γαλλία μέχρι της άνοδος του Βοναπάρτου στην Άσκή. Στά σαλόνια της έλαμάνοντο οι σοφιστικότες άποφάσεις και καταστρώοντο τά σχέδια των κυβερνήσεων. Η Τερέζα, άμως, δέν είχε παίσει ποτέ ν' άποστρέφεται τον Ταλλιέν, ο ύποπτος παρέμενε πάντοτε γιά αυτήν ο πολυεύς τρομοκράτης. Τον άπαύτος άποκαλύπτει και μόλις ο άτυχής εύρέθηκε μακρά από την έλευσία των έλλήνων. Καί τέλος τό 1803 έπέτυχε νά τον διαζευχθή γιά νά παντρευθή τον κήρυκα ντό Καραμάν. Ο γάμος αυτός την μετέμρφωσε έν τέλως, την μετέβαλε σε πούτση τον θάνατό του δικτάτορος. Τά σημείονα της Τερέζας έλεγε έπιτύχει, ότι δέν είχε κατορθώσει η εύηλιότητα ενός Δαντόν.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΥ ΦΙΛΗΣΕ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Συνέχεια έκ της 13ης σελίδος

ήσαν άποφασισμένοι νά μή του δώσουν αυτό που του χραισάσσαν, έμπαύτος ένα περίφημο γαϊδουράκι και άφης, κρυφά τον πίνακα μέσα στο ναό του μοναστηρίου. Την νύχτα ο γαϊδουράκι άρχισε νά τρέχη και νά κλωστή, προενοώντας με γέλιες συμφορές μέσα στο μοναστήρι. Ούτε ένα έπιπλο, ούτε οι εικόνες δέν έμειναν γερές. Έπιμύθιο: πρόσζε μη δυσρεστήσης ποτέ τον Βούδ, άρχοντά μου.

Ο αυτοκράτωρ είχε ξεκαρδισθή στα γέλια. —Γιά πές μου, Βού, έμένα πώς θά με έξεδικέισ, αν ποτέ σε δυσρεστήσας; —Μην τους άκούεις, άρχοντα. Όλη αυτή η ιστορία είναι δημιούργημα της κακόδουλής φαντασίας τους...

—Να σου πώ ένώ πώς θά σε έξεδικέισ, είπε ο Αι-Τσιπό, διακόποντας τον φίλο του. Θά έμπαύσης τον Χι-Σαν μέσα στο θησαυροφυλάκιο σου: την επομένη θά το εύρισκες άδειο... —Η έσένα μέσα στο κελλάρι των κρασιών, συνεπλήρωσε ο Βάγκ-Βέ. Η άϊδουσα γέμισε πάλι γέλια.

—Στ' αλήθεια, τό κελλάρι τό εσχάσαμε, έκανε ο Αι-Τσιπό. Άν δέν γελέσαι, πολυγρομένε Βασιληά μου, πριν από λίγο είχες δηλώσει ότι είσαι διατεθειμένος νά μου δώσης ό,τι σου ζητήσω. Έ, λοιπόν, δώσε μου τό κλειδί τό κελλαρίου σου...

—Ήταν, άμως, γραφτό, νά στερηθή πολύ σύντομα ο αυτοκράτωρ την συντροφιά του άγαπημένου του ποιητή. Τα Κινεζικά Χρονικά της εποχής εκείνης άναφέρουν ότι ο Αι-Τσιπό και οι φίλοι του κατηγορήθηκαν από τον ευνούχο Χι-Σαν ότι συνωπλούσαν κατά της δυναστείας. Κατεδικάσθησαν σε θάνατο, την τελευταία άμεις στιγμή ο αυτοκράτωρ τους άπένευε χάρι. Δυσρεστημένοι ένγκάτελειψαν όλοι τα άνάκτορα και έδρσαν την Λέσχη των Όκτώ Άθωνάτων της Κρασοκανάτας.

Μιά καλοκαιρινή βραδυά του 762 τά μέλη της λέσχης, ύστερα από παρατεταμένη κροσοκατάλυσι, έπιήσαν νά κάνουν περίσσο με βόρκα σε μιά μικρή λίμνη. Ήταν πανέλανος εκείνη την νύχτα και τά ήσυχα νερά άντανακλούσαν στο όλόγιομο δίσκο.

—Τό φεγγάρι λούζεται άπάνω, είπε ο Αι Ταϊπό. Κυττάγετε τί όμορφο που είναι, τόσο όμορφο που έστι μορφήτα νά τό φιλήσω... —Έσκυψε έξω από την βάρκα, οι φίλοι του δέν άντελήθησαν πώς γλίστρηση και πόητε έπεσε μέσα στο νερό. Την επομένη εύρήθηκε τό σώμα του άνέμουσε στις καλαμίες. Ο Αι-Τσιπό είχε έπιστρέψει στην πατρίδα του, στη γαλανή χώρα των άγγέλων...

Κ. Τρ.

Άηχοι γεμούν Άηχοι χμούνε

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΠΡΟΣΩΝ

Ο Σάμουελ Γκάλντουν, ο γνωστότατος έπιγεγραμμάτιος του Χόλλυγουντ, έχει ένα δικό του, έντελως πρωτότυπο τρόπο, έλλογης του προσωπικού που παρουσιάζει. Κάποτε συζητούσε σχετικά, με κάποιον φίλο του και στο τέλος του είπε:

—Θά έρωτάσω, τώρα άμέσως, τη μέθοδό μου, γιά νά διαπιστώσω ατόπου σήπως πόσον άλάνθαστη είναι. Πίε νά περάση ο πρώτος ύποψήσιος — προσέθεσε άπειθυνόμενος στον δοτή του.

Σέ λίγο έμπαυζέταν κάποιος νεαρός. —Δύο και δύο, πόσο κάνουν; τον ρώτησε ο Γκάλντουν.

—Τέσσερα, τόν άπάντησε ο νεαρός. —Έν τάξει. Περάστε στο διπλανό δομάτιο και περιμένετε.

Άκολούθως παρουσιάσθηκε δεύτερος ύποψήσιος. —Πόσο κάνουν δύο και δύο;

—Έξη.

Περίφημα. Ή άπάντησή σας δείχνει ότι έχετε έμμερικότητα, πνεύμα, φαντασία. Περάστε στο διπλανό δομάτιο. Έμφανίσθηκε μετά και τρίτος ύποψήσιος.

—Πόσο κάνουν δύο και δύο;

—Τριάντα έννιά!

—Ύπερβολή! Θανάσιμα! Τί άντίληψις! Τί διορατικότης, τί έμπνευση! Περάστε στο διπλανό δομάτιο.

Καί τώρα, συνέγισε ο Γκάλντουν, άποτεινόμενος στον φίλο του, πούν φαντάσαι πώς θά προσλάβω;

—Άσφαλώς εκείνον που άπάντησε τριάντα έννιά.

—Λάθος κάνεις. Θά προσλάβω εκείνον, που άπάντησε έξη.

—Μά γιατί;

—Γιατί είναι άνεπιδός της γυναικας μου!

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΑΥΘΑΓΗΣ

Ο λογίας είχε θεθεώσει, κυριολεκτικά, τους νεοσυλλέκτους, στα γυμνάσια. —Άνάστασις, θρονοφώνησε κάποια στιγμή.

—Ώραιος που είναι ο θάνατος, θα σε αναγεννάς ένας από τους γιάννηδες, που κόνεψε νά λιποθυμήση από την κόυ-...

—Να σου πώ ένώ πώς θά σε έξεδικέισ, είπε ο Αι-Τσιπό, διακόποντας τον φίλο του. Θά έμπαύσης τον Χι-Σαν μέσα στο θησαυροφυλάκιο σου: την επομένη θά το εύρισκες άδειο...

—Η έσένα μέσα στο κελλάρι των κρασιών, συνεπλήρωσε ο Βάγκ-Βέ. Η άϊδουσα γέμισε πάλι γέλια.

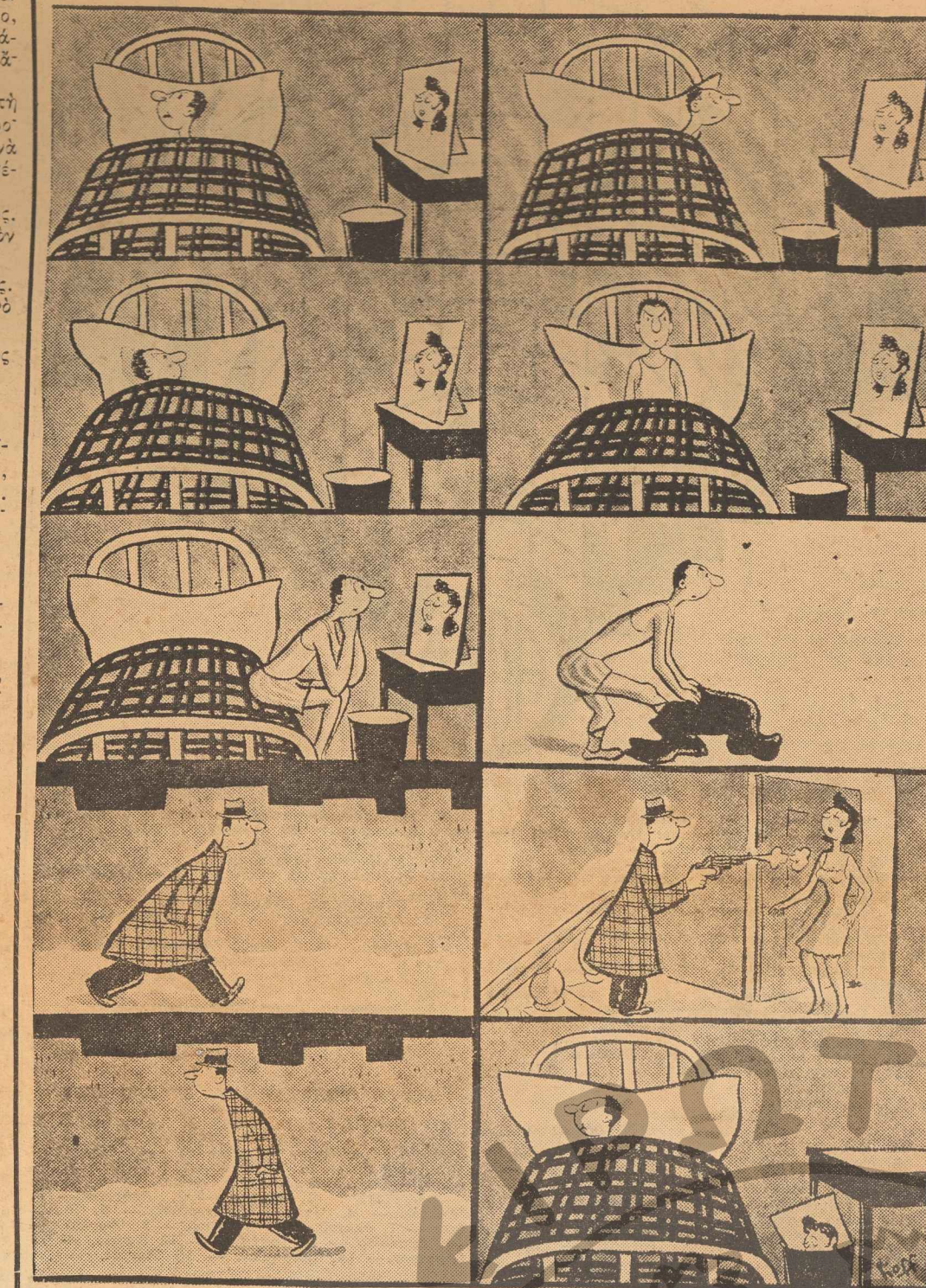
—Στ' αλήθεια, τό κελλάρι τό εσχάσαμε, έκανε ο Αι-Τσιπό. Άν δέν γελέσαι, πολυγρομένε Βασιληά μου, πριν από λίγο είχες δηλώσει ότι είσαι διατεθειμένος νά μου δώσης ό,τι σου ζητήσω. Έ, λοιπόν, δώσε μου τό κλειδί τό κελλαρίου σου...

Ήταν, άμως, γραφτό, νά στερηθή πολύ σύντομα ο αυτοκράτωρ την συντροφιά του άγαπημένου του ποιητή. Τα Κινεζικά Χρονικά της εποχής εκείνης άναφέρουν ότι ο Αι-Τσιπό και οι φίλοι του κατηγορήθηκαν από τον ευνούχο Χι-Σαν ότι συνωπλούσαν κατά της δυναστείας. Κατεδικάσθησαν σε θάνατο, την τελευταία άμεις στιγμή ο αυτοκράτωρ τους άπένευε χάρι. Δυσρεστημένοι ένγκάτελειψαν όλοι τα άνάκτορα και έδρσαν την Λέσχη των Όκτώ Άθωνάτων της Κρασοκανάτας.

Μιά καλοκαιρινή βραδυά του 762 τά μέλη της λέσχης, ύστερα από παρατεταμένη κροσοκατάλυσι, έπιήσαν νά κάνουν περίσσο με βόρκα σε μιά μικρή λίμνη. Ήταν πανέλανος εκείνη την νύχτα και τά ήσυχα νερά άντανακλούσαν στο όλόγιομο δίσκο.

—Τό φεγγάρι λούζεται άπάνω, είπε ο Αι Ταϊπό. Κυττάγετε τί όμορφο που είναι, τόσο όμορφο που έστι μορφήτα νά τό φιλήσω... —Έσκυψε έξω από την βάρκα, οι φίλοι του δέν άντελήθησαν πώς γλίστρηση και πόητε έπεσε μέσα στο νερό. Την επομένη εύρήθηκε τό σώμα του άνέμουσε στις καλαμίες. Ο Αι-Τσιπό είχε έπιστρέψει στην πατρίδα του, στη γαλανή χώρα των άγγέλων...

Εκείνη: Γιατί κάθε φορά που τραγουδο θγαίνεις στον κήπο. Δέν σου άρέσει η φωνή μου; Εκείνος! Κάθε άλλο, άγάπη μου. Άπλως θέλω νά με δλέπων οι γείτονες γιά νά μή νομίζουν ότι σε δέρω.

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

ΑΠΟΡΙΑ

Ο ΠΕΛΑΓΗΣ: Μά πόση ώρα, διάβολε, θά διαρκέση αυτή η πράξη;

ΛΑΓΩΝΙΚΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Κάποιος άξιοεπείστατος κύριος περπατούσε ένα θαλάσσιο σάβλο από τό λουρί. Κάποια στιγμή, συναντά ένα φίλο του, κι' από κοινά νά σε κοινά, ο πρώτος κύριος άρχισε νά έπαινη τις έ-...

—Περίφημα λαγωνικό, που λέε, έκανε με θαλασσιό. Μπορεί νά μερσιό λαγ, σε άπόστασι γιγαιεύον.

—Τί λέε; άπόρησε ο φίλος του. Μά, γιά στάσου, ο σάβλος σου δείχνει αυτή τη στιγμή φανερά άνηγνίσια, όταν νά μερσιό λαγ, κήπου έδω κοντά...

Καί δέν βλέπω κανένα λαγόν νά περιφέρεται έδω γιγαιεύ.

Τά άρενικά του λαγωνικού άναγνώσθηκε νά παραδεχθή πώς ο φίλος του είχε δίκιο. Κάποια στιγμή, άμως, τό λάτι του πήρε έναν τόσο κύριο, που προσωπο-...

—Συγγνώμη, κύριε, τίποτος έχετε κανένα λαγόν μέσα στη βαλίτσα σας;

—Όχι, τόν άπάντησε έμφανισμένος ο άγνωνός.

Ο συνάδελφός του τά είχε κυριολο-... κεινός γαμένα.

Με συγγνώμη, έαναρώτησε μετά. Θά είχατε την καλωσύνη νά μου πίες πό δυνάμει σας;

Λαγωνάκης, τόν συστήθηκε ο άλλος.

—Ω, μά τώρα δια έξηγούνται, ά νεωπώνης γαρούμενα ο κύριος του λαγωνικού. Ο σάβλος μου δέν είχε γελασθεί!

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΥΜΙΑ

Στό γραφείο ενός από τους γνωστότε-... ους δικηγόρους, παρουσιάσθηκε, τελευ-... ταιος, κάποιος κύριος και έδήλωσε ότι έπληρωσε γιά άλλάξη, όπωςήποτε, τό δικαίό του.

—Θά ήθελα άμως νά μάθω προη-... γουμένως, τί θά μου στοιχίση άκείνός, ήλι αυτή η ύπόθεσις, προσέθεσε.

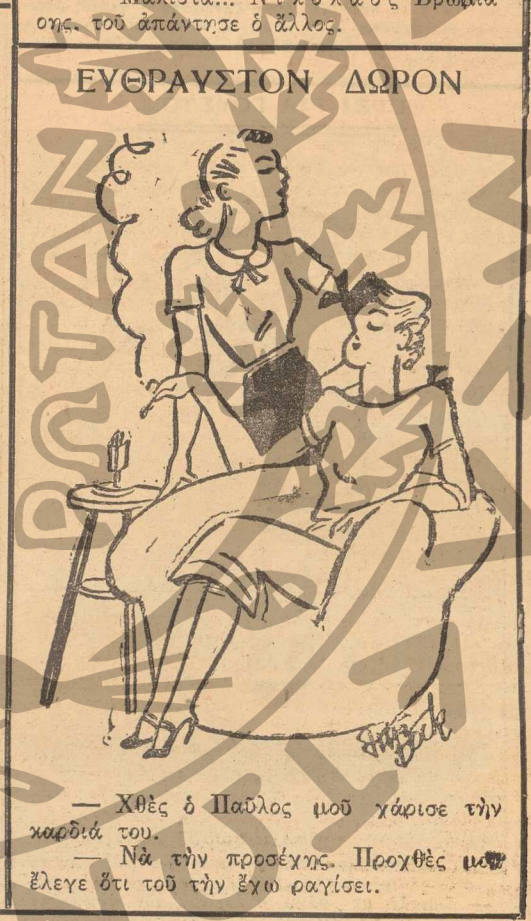
Ο δικηγόρος τόν έπληρωσέθηκε ότι τά έξοδα έγγραφας στά Μητρώα του Δή-... μου άμείνουν σε 100 δραμίες, τά έξο-... δα άγγελίας στις έφημερίδες, σε 200 και η δικηγορική άνοιδή, σε ένα πεντακοσ-... αίο μόνον. Ο πελάτης θάηκε είχαρι-... στισμένος.

—Πώς λέγεσθε, λοιπόν; τον ρώτησε δικηγόρος.

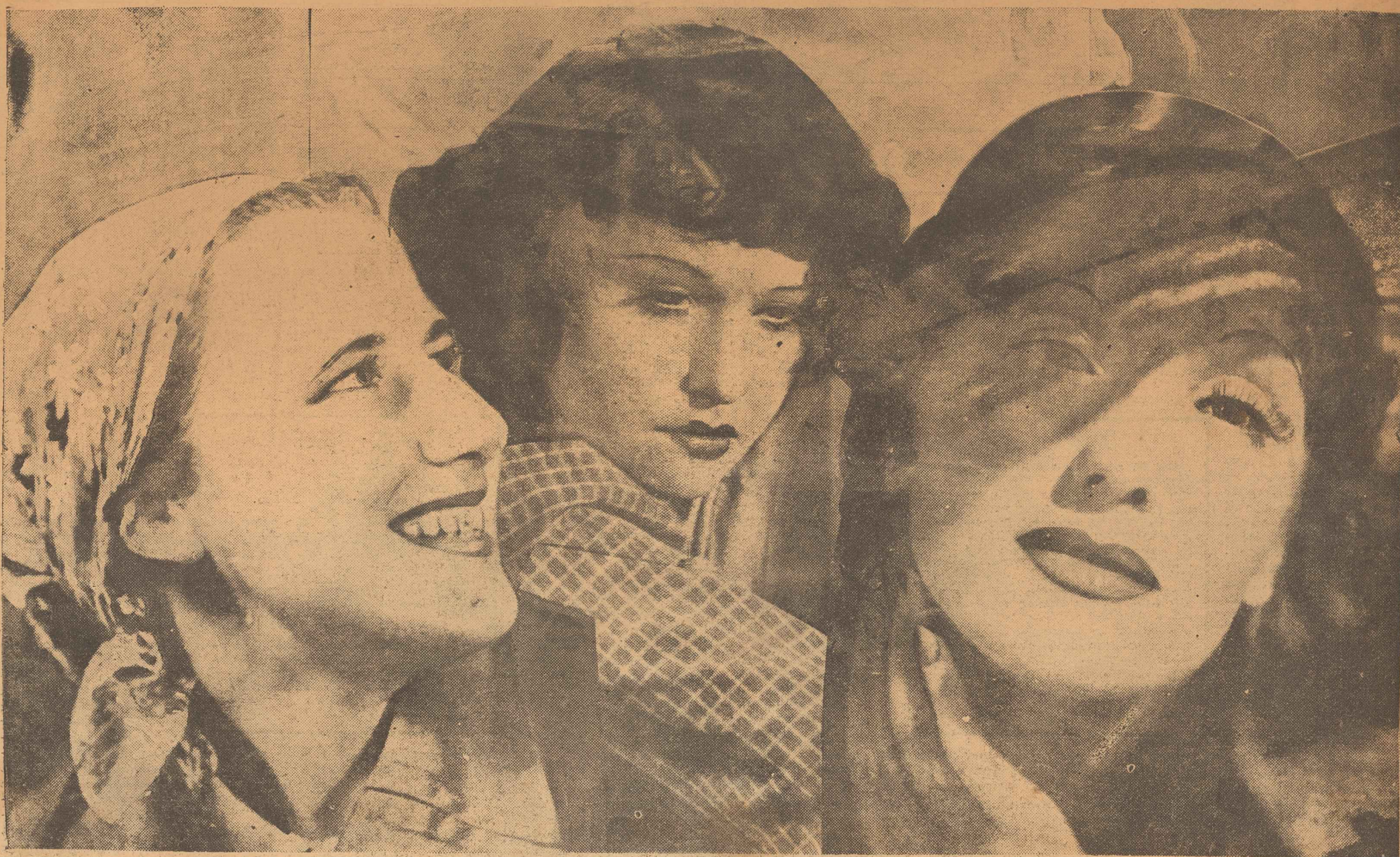
—Έχετε δίκιο, συγκατένευσε ο πελάτης. Πρέπει ν' αλλάξετε τό δικαίό σας. Μήπως διαλέξετε ήδη κανένα άλλον;

—Μάλιστα... Ναι, έλεος Βραμνά-... σης, τόν άπάντησε ο άλλος.

ΕΥΘΑΡΥΣΤΟΝ ΔΩΡΟΝ

Χρής ο Παύλος μου χάρισε την καρδιά του. Νά την προσέχης. Προχθές με έλεγε ότι τόν ήχο ραγίζει.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ πρό-
μαχος Ἀθηνᾶ καὶ ἡ Παρθένος Μαρία συγκεκολλημένοι στὸ
προσκήνιον τοῦ θρόνου. Ἡ Μανδαλινὴ τοῦ Κερέτζιο
καὶ ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Τισιανού σὲ παραπλήσια ὑποδηλῶτικὰ
ἐλληνικὰ τοπία ἐπαίχωνται τῆς θέσεως τοὺς γυμνότητες. Ἡ
γυναικεία ὁμορφιὰ ἀδελφώνει τὸν ἐθνικὸν μὲ τὸν Χριστιαν-
τικὸν κόσμον.

Εξαντίζει καὶ ἀνυψώνει τὸν κάθε προσκυνητή. Καὶ ὁμιλοῦν ἡ ὁμορφίᾳ ἡ Ὀλύμπια ποὺ ἀπαθανατίζει τὴς θεαί-
νες μέσα στὰ πάντα τῆς τέχνης. Οἱ μικροσκοπικῆς Τα-
ναγραῖες κότες διεκδικοῦν μὲ τὰ θεοεικελὰ ἑλληγνικά ἀ-
γάλματα ἐξέσου τὰ πρωτεία τῆς ἀθανασίας. Πόσα ἀρει-
χόλινα μικρὰ εἰδώλια γυναικῶν τῆς Κορινθίας, πόσα ἀ-
ρίστουργήματα ὅπως γὰρ ἀνίσχουσιν ὡς σήμερὰ τὰ ἀγνό-
τατα πρότυπα τοῦ ἀρχαίου κάλλους τῆς Βοιωτίας, τῆς
πρώτης ἀθάνατης κατιδούσας του.

Μά οί προσηκύνονται τοῦ ὄραίου διαρωτώνται ὡς σήμερα μέ τήν ἴδια ἀπορία: ποῦ ἀντίκρυναι οἱ καλλιτέχναι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος τὸ ἰδεώδες αὐτὸ τῆς παρθενικῆς ὀμορφιάς, τὴν ἐποχὴν ποῦ κάθε κόρη, κάθε γυναίκα ἦτο ἀυστήρ κλεισμένη μέσα στὸν παρθενικὸν καὶ τὸν γυναικωνίτη; Ἀπὸ τοῦς κόσμιους τῶν ἐνάρσεων γυναικῶν τῆς ἀρχαιότητος μάλιστα πέντε ἢ ἕξι μᾶς εἶνε γνωστές γιὰ τὸ πνεῦμα τους καὶ γιὰ τὴν ὀμορφίαν τους ἑξήσου! Ἡ Θερσάνη καὶ ἡ Θαιμοτόκλαια, ἡ γυναίκα καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Πυθαγόρα καὶ οἱ τέσσαρες κόρες τοῦ Διοδώρου, τοῦ διδασκάλου τοῦ Ζήνωνος. Τὰ μυστικὰ κάλλη τῶν ἄλλων τὰ ἐκράντισε ζηλότυπα κοιμμένα ὁ γυναικωνίτης. Καὶ οἱ δοξαζόμενες κορυφαίες ἱερέες τῆς πάντοχης Ἀφροδίτης, ἡ Φρόνη, ποῦ ἐνέπνευσε στὸν Πραξιτέλη τὴν «Ἀνδρομένην» του, ἡ Λαῖς ποῦ χρησίμευσε στὸν Ἀπελλῆ ὡς πρότυπο πῶν ἔργων του, ἡ Θερσεία ποῦ εἰδάζε τὴν διαλεκτικὴν καὶ τὴν ἐρωτικὴν τέχνην στὴν Ἀσπασία τὸν Περικλέους, φέρονται ἀπὸ τοὺς βιογράφους τους ὡς Μικρασιάτισσες καὶ Σικελιανῆς γυναῖκες, ποῦ ἔφθισαν στὴν Ἑλλάδα σπυλάδες ἀπὸ παιδιὰ καὶ πολέμοι ἀφῆθησαν μὲ τὸν καιρὸ βασιλίσσες τῆς ὀμορφιάς; Ὅλες οἱ γυναικεῖες ἀρετὲς καλλιργήθησαν στὴν ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι εἰς βάρος κάθε διανοήματος τῆς γυναίκας.

— «Μακρινά από μένα κι' απ' τὸ σπίτι μου ἐκείνη πού
θ' ἀνυψώσῃ τὸ πνεῦμα τῆς περισσότερο απ' ὅτι ταιριάζει
σὲ μιὰ γυναῖκα!» δογματίζει ὁ Εὐριπίδης. Καὶ στὸν δε-
κάλογο τῆς τελευταίας οἰκοδόσποινας πού θέσπισε ὁ Ξενο-
φῶν μὲ τὴν αὐθεντία διαβάλλουν μὲ μεγαλὴν τοῦς ἀπορία
εἰς σημερινὲς γυναῖκες κοιτά: στῆς ἄλλης ἐντολὲς τῆς νοί
κακωροσύνης ὅτι «ἡ καλὴ οἰκοδόσποινα πρέπει γὰ καθαρ-
εῖν καὶ γὰ ἀκάνη ν' ἀστοάφουν δια τὰ μαγειρικὰ σκεύη,
νὰ τὰ ταξιθετῇ τὰ καθένα στὴ θέσιν του καὶ γὰ δίνει ἕνα
ἑκατοστὸ ὄνομα σὸ καθένα, γιὰ γὰ τ' ἀναγνωρίζῃ καὶ γὰ
τὰ βάλειν διέσῳς».

Ποῖα ἀπόστασις ἀπὸ τὸ ἰδεῖν αὐτὸ τοῦ Ἐνοργή-
τος, ποῦ ἔγνωσεν τὴν γυναῖκα· «βασιλίσσα τῶν μελισσῶν
κλειστήν μετὰ στήν κυβέλην τῆς» ὥς τὸ ἰδεῖν αὐτῆς
«Ἀσπιδιὰ τοῦ Περικλέους, τῆς Θεωρίας τοῦ Σοφοκλέους,
τῆς Ἑρμογένους τοῦ Ἀριστοτέλους, τῆς Λεοντίδας τοῦ
Ἐπικούρου, τῆς Ἀργειάδας τοῦ Πλάτωνος! Τὰ νύ-

ναϊκεία αὐτὰ ἀνάματα μοιράζονται τῇ δόξῃ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῶν Ἑλληνικῶν αἰώνων. Μία ἀχτίδα ἀπὸ τῆ γυναικεία καλλονῇ, τῇ γὰρ καὶ τὸ πνεῦμα τῶν δοξασιένων αὐτῶν ἑταίρων, φωτίζει τῆς ἀθάνατης μορφῆς τῶν μεγάλων πολιτικῶν, τῶν μεγάλων ποιητῶν, τῶν μεγάλων φιλοσόφων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Κοινὰ τοὺς οἱ ὑπεράνθρωποι ἐκεῖνοι δοκίμαζαν τὴς ὀφιστες πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ἀπολαύσεις. Στῆς συγκεντρώσεις τῶν συμποσίων τοὺς, ποῦ ἀντιπροσώπευαν τὰ φιλολογικὰ σαλόνια τῆς ἐποχῆς, ἀνέζησαν, τὸ πνεῦμα τοὺς, ὁ Σωκράτης, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Ἀλκιβιάδης, ὁ Ἀριστοφάνης.

Μά η Άπασια πού άνεδείχθη πραγματικά αντίξια του Όλυμπίου Περιχλέους, ή γυναίκα αὐτή πού τόλμησε νά τόν ακολουθήσῃ ὡς τιν ἐκστρατεία τῆς Σάμου, καί στήν ὁποίαν ὁ Πλάτων ἀποδίδει κι' αὐτόν τὸν περίφημον «Ἐπιταφίον» τήν συγγραφή, ἡ Ἀρχεϊάνασσα καί ἡ μὲν τῆς Διοτίμα, πού πραγματοποιοῦν τὸ πλατωνικὸν ἰδεώδες μὲ μόνην τὴν γυναικεία τους ὕπστασι, δὲν μαρτυροῦν πῶς οἱ ἄλλες οἱ γυναῖκες τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ὅσες ἔχσαν μέτα στή σκιά τῶν γυναικωνίτη, ἦσαν ἀνάξιες γιὰ μιὰ μεγάλῃ ἐξέλιξι. Ἡ γυναικεία μεγαλοφυΐα στήν ἁρχαία Ἑλλάδα, ἀνέκαμψε μέτα στῆς τάξεις τῶν ἐπιστῶν. Μά καί οἱ μεγάλες βασίλισσες—κοσμοκατόρθισσες τῆς ὥ μορφῆς, ὅπως ἡ Κλεοπάτρα καί ἡ Σεμίραμις, ἡ Βυζαντινὴ Θεοδώρα, ἡ Εἰρήνη, ἡ Εὐδοκία, ἡ Ἄννα ἡ Κομνηνὴ, ἡ Θεοφανὸς καί τόσες ἄλλες πού λαμποῦν στή Βυζαντινὴν πλειάδα, ἡ καθεμιὰ μὲ τὸ δικό της πῶς διεκδικοῦν τὴ θέσιν τους μέτα στήν ἱστορικὴ πειναλοήθη τῆς γυναικείας δόξας. Αὐτὲς καταγοῦν ὀριστικὰ κι' ἀμετακλήτῃ τὸ ἄ ξίωμα τῶν Θεοκυδίδων, ὁ ὁποῖος βλέπει τὴ δόξα τῆς γυναικὸς μόνον μὲ μιὰ ζωὴ πού διαφεύγει ἐξέτου καί τὴν κατακρίσι καί τὸν ἔπαιον. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς γράφουν οἱ ἴδιες τὴν ἱστορίαν. Μία ἱστορία παθῶν, φιλογῶν, ἀλίστων καί χαμνίων. Οἱ αἰῶνες περνοῦν, ἀνίκανοι νὰ τῆς ἐξαγγίξουν. Καί ἡ ἱστορία, ὁ ἀδέκαστος αὐτὸς κριτής, μάλ' ἢ μὲ τὴ δόξαν πού ἔγραφε καί τὴν ἀνέκκλητην καταδίκην τους.

Ἄν. ἐννεμεγάλως ὁ ρόλος τῆς γυναίκας στὴν ἱστορία τῶν ἐθνῶν, ἀπειρῶς μεγαλειότερος διαγράφεται στὴν ἱστορία τῆς τέχνης. Ἡρωίδες τῶν μεγάλων τραγικῶν ἢ Ἱφιγένεια, ἢ Ἀντιγόνη, ἢ Ἀλκμήστις, ἢ Ἠλέκτρα, ἢ Ἀνδρομάχη, ποὺ μένουν ἀποκουρασμένοις ἀπὸ τὴν πᾶσι τοὺς πλευρὰ πρὸς ἔργα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ, τοῦ Σοφοκλεοῦς, τοῦ Ραχίνα, τοῦ Γκαίτιν, τοῦ Χόφμανσταλ, Σαίξπηρικῆς ἡρωίδες παρμένει ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς φαντασίας καὶ τὸν θρόνον, ἡ ἀνεκδοκασμένη Τίτανια, ἡ χροονομικὴ Μιράντα, ἡ οὐλογοστὴ Ἰουλιέττα, ἡ ἀθάνατος Δουδινάνα, ἡ Πόρτσια, ἡ Ροζαλίνα, ἡ Κορδοβία, ἡ Ὀφελία, ἡρωίδες τοῦ ἐξαγγελιστοῦ καὶ τῆς ἀγάπης, ἀρθρόνωνται ἀντιμετώπιες πρὸς τῆς μάστιγες, τῆς φόνισσας καὶ τῆς ἀπαίσιας γυναίκας τῶν ἀρχαίων, ὅσες ἡ φαντασία τὸν ποιητὴν ἀνέκολλησε πρὸς στικμῆς διονυσιακῆς μανίας, τὴ Μύδεια, τὴ Φαίδρα, τὴν Ἐκάβη, τὴν λαίδη Μάχθη. Ἡ Μισογόριτα τοῦ Φάνουστ νικᾷ τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ καὶ ἐξαγοράζει στὴς οὐδάνεις σοῦτες πολλὰ ἀνθρωπίνους ἀμαρτίας μὲ τὴν ὕψιστη αὐτοθυσία τῆς ἀνάπης. Καὶ οἱ ἀγαγγελικοὶ ἥρωες

δες, γυναίκες—σύμβολα δυσπρόστατα, ενώνουν στο ίδιο άκτινωτό την ασάλευτη ακτινοβολία του Όρφικου κόσμου με τη φλόγα του Διονυσιακού. Η Έλσα, η άγία Ελισάβετ, η Σέντα, η Ίζόλδη, γυναίκες της αὐτοθυσίας και του έμφανειαίου μέσα στην άγανη—ή καλασιένη Κούντη, η Όρτρούδη, η μάγισσα, η Μπουονγίλδη, η παρήφανη άμαζόνα, γυναίκες δυσπρόστατες της άμαρτίας και της καταστροφής. Όλες αυτές οι ηρωίδες των μεγάλων δραματικών έργων, με κι' οι γυναίκες των μεγάλων δημιουργών του Μπάυρον, του Ούγκω, του Μυστέ και έλης της πλειάδος του ρομαντικού αιώνα, όπλισαν στην πραγματικότητα γυναίκες των έμπνεύσεων, στοργικές φίλες, ιδεώδεις μούσες, άδελφές, ή καταστρεπτικές, έρω- μένες.

Αὐτὸς ὁ ρόλος τῆς ἐμπνευστρίας τῶν μεγάλων ἔργων, ὁ ρόλος μιᾶς πνευματικῆς οἰκῆς τοῦ Μπετόν, τοῦ Γκαίτε, τοῦ Σίλλερ, ὅπως στάθηκε στὰ νεῖατά της ἡ Μπετίνα Μπρεντάνο ποὺ ἔγινε καὶ στὰ ἐξηνταεπτά της χρόνια ὡς Μπετίνα φὸν Ἀρνχαίμ ἡ πλέον ἐγκάρδια φίλη τοῦ Αἰάτ, ὅταν ἐκείνος στὴν ἀκμὴ τῆς δοξαρίνης του νεότητος περιφρονοῦσε τῆς ὀραιότερες γυναῖκες ποὺ τὸν περιστοιχίζαν, πειρημένες, γυναῖκες τῶν σαλονιῶν τοῦ θεάτρου καὶ τῆς τέχνης, γιὰ νὰ συνδιαλέγεται βραδιᾶς ἀόλακρες μαζί της—ὁ ρόλος αὐτὸς εἶναι ὁ ὀραϊότερος καὶ ὁ εὐγενέστερος ρόλος ποὺ μπορεῖ ποτὲ νὰ φιλοδοξήσῃ μιὰ γυναίκα. Ποτὲ ἰσόπαλη καὶ ἀντίπαλη τοῦ ἀνδρὸς στὸ στίβο τῶν μεγάλων ἀγωνιῶν τῆς ζωῆς καὶ τῆς τέχνης. Πάντα στὸ πλευρὸν τοῦ, στὴ σκιά του, συμπαραστῆναι καὶ συμπληρώσει του. Καμμιά γυναίκα, δημιουργικῆς μεγαλοφυΐας δὲν φανέρωσαν ὡς τώρα οἱ αἰῶνες οὔτε στὴ φιλοσοφία, οὔτε στὴν ἐπιστήμην, οὔτε στὴ μουσικὴ σύνθεσι, οὔτε στὴ μεγάλῃ ποίησιν, οὔτε στὶς εἰκαστικὰς τέχνας. Ἡ Γεωργία Σάνον, ἡ Ἐλζαβίτ Μπράουνινγκ καὶ ἡ Μαρσέλιν Ντεμπόρντ Βαλιέρ, τρεῖς μοναδικὲς ὑπολογίσιμες στὴ ρομαντικὴ φιλολογία καὶ στὴ ρομαντικὴ ποίησιν, κρατοῦν ὡς σήμερα, αὐτὲς μόνες τὰ σκῆπτρα τοῦ γυναικεῖου αἰσθηματισμοῦ, μέσα στὲς ἀμέτρητες θεωρίαις τῶν γυναικῶν ποὺ ἀφαιρώσαν τὴ ζωὴ τους στὴν ποίησιν καὶ στὴ φιλολογία. Κοντὰ στὴν ἀμείριδον αὐτὴν δόξα, τὸ μεγαλεῖο τῆς γυναικείας ἀφοσίωσης καὶ τῆς γυναικείας αὐτοθυσίας εἶναι ἀπέκως παλαιότερος. Ἡ μητρότης, ὁ ἱερώτερος στίβος τῶν γυναικεῶν ἡρωϊσμῶν, αὐτὴ εἶναι ἡ συνισταμένη τῶν δημιουργικῶν δυναμειῶν τῆς καθἑς γυναίκας ποὺ φιλοδοξεῖ τὴν ὑπερφανίαν. Ἡ Κορνηλία τῶν Γράκχων καὶ ἡ Λαιτίτσια, ἡ μητέρα τοῦ Ναπολέοντος, κέρδιζαν περισσότερον ἀπὸ τὴν ταύτην ποιήτριαν ποὺ ἀνέφερα τὴν ἀίχλη τῆς ἀθανασίας μέσα στοὺς αἰῶνες. Καὶ οἱ γυναῖκες—ἡρωίδες ἀγνωστές τῆς ἀφοσίωσης καὶ τῆς μεγάλης ἀγάπης, ποὺ πρόσφεραν τὸν ἑαυτὸ τους ὀλοκαύτομα στὸ βωμὸ τῆς αὐτοθυσίας, μποροῦν γὰρ εἶναι παρήφανε, γιατί αὐτὲς μόνες πραγματοποιοῦν τὰ ἰδεώδη τοῦ Τζον Ράσνιν, ποὺ ζητοῦσε ἀπ' αὐτὰς νὰ ἀποτελέσουν τὴν πρωτοπορεία ὅλων τῶν μεγάλων ἔργων.

ΣΟΦΙΑ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ